

ஆறுமுகமான பொருள்

திரு. செ. தனபாலசிங்கன் B. A. (Lond.)

இந்தூலின் வருவாய் முழுவதும்
உரும்பராய்
சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயிலுக்குரியது.

பிரசுரிப்போர் :
உரும்பராய், சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில்
நிர்வாகசபையார்.

முதற் பதிப்பு: பிலவனூ ஆவணியீ (1961.)

சமர்ப்பணம்

எனக்கு ஆவன எல்லாம் ஆற்றி, என்
னிடமிருந்து ஒன்றும் பெருது மறைந்த
என் னருமை அன்னை திருவாட்டி
தையல்முத்துவுக்கும், தந்தை திரு
வாளர் செல்லத்துரைக்கும் இந்நூலைச்
சமர்ப்பிக்கின்றேன். திருவடி நீழலில்
அவர்கள் இன்பந்துய்க்க முருகன்
அருள்புரிவானாக!

— செ. தனபாலசிங்கன்.

அச்சுப்பதிவு:

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

ஒரு வார்த்தை!

“உள்ளத்தால் போய்யா தோழகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உள்ள்.”

“வேள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு.”

ஒருவரின் வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிக்கு வான்புகழ் வள்ளுவர்
காரணம் சொல்லிவிட்டார்!

பூமியில் காண்பதெல்லாம் ஒருநாள் அழியக்கூடியது.
அழிய முடியாதது ஒன்று இருக்கிறது. ஆயிரம் ஆயிரம்
ஆண்டுகள் ஓடினாலும் யுகயுகாந்திரங்கள் உருண்டு போன
ாலும் அழிய முடியாதது அறம்!

முருக சிந்தனை, தர்ம சிந்தனை, தயாள சிந்தனை, தமிழ்
மொழிச் சிந்தனை உருவேடுத்து அறம் வளர்க்கும் ஒருவர்
பற்றி ஒரு வார்த்தை! நகைத் தொழில் செய்து நாணயம்
காத்தவர்களை விரல் மடித்து எண்ணிவிடலாம் நம் நாட்டில்.
1940 ஆம் ஆண்டு உரும்பராய் மண்ணில் கால் வைத்தவர்
திரு. கணபதிப்பிள்ளை சங்கரலிங்கம். அவருடன் பன்னீ
ராண்டுப் பால்கள் ஒருவன் கூடிவந்தான். அவனை அன்று
எவருக்கும் தெரியாது. ஆனால் இன்று உரும்பராய்
தெரிந்து கொண்டது. ஏன், உலகமே தெரிந்து கொண்ட
து! பதினொரு ஆண்டுகளாக உரும்பராயில் தொழில்
செய்கின்றார். பதினொரு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் நின்று
நிலைக்கும் புகழை அறம் வளர்த்துத் தேடியுள்ளார். சினந்த
முகத்துடன் அவரைப் பார்த்தவர்கள் அன்றுமில்லை, இன்று
மில்லை. இவர் யார்?

திரு. க. ச. கந்தையாப் பத்தர் அவர்களின் சிந்தையின் நிறைவை நாம் கற்பனையில் காணமுடியாது. நேர்மையே நிறைந்த செல்வம் என்பது அவர் வாழ்க்கையை வழி நடத்தும் பொன்மொழி. அவருடைய **தங்க நகை மாளிகை** நேர்மை மாளிகையாக விளங்குவதில் வியப்பில்லைத்தானே !

“தொழிலால் நகை வியாபாரி; சொல்லால், செயலால், சிந்தையால் கர்மயோகி.” இவற்றை நாம் மட்டும் சொல்லவில்லை. ஊரவர்களும் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

இந்நூலைச் செந்தமிழ்ச் சைவ உலகுக்கு அளிக்க முழுச் செலவையும் தந்த இவ்வள்ளலுக்கு முருகன் வேல் தாங்கி மயிலேறி வந்து திருவருள் பாலிப்பானாக !

திர்வாக சபையார்.

வடமொழி தென்மொழி வல்லநர்
அச்சவேலி

சிவ பூர் ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் அவர்கள் அளிக்கும் அணிந்துரை.

சுப்பிரமணியக் கடவுள் சிவபெருமானது திருக்குமாரர் என்று சிவாகமம், புராணம் முதலியவற்றால் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகின்றார். அவருடைய திருவவதார வரலாறு வாதுளம், சுப்பிரபேதம் என்னும் சிவாகமங்களிலும் புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவபெருமானுக்கும் சுப்பிரமணியருக்கும் பேதமில்லை என்பது உண்மை நூற்றுண்பது. பிதா, பிள்ளை என்பது அருள் நாடகமாம். ஒரு பொருளே தந்தையாகவும் குமரனாகவும் புகழ்ந்துரைக்கப்படுதல் ஆன்மாக்களது பிரயோசனம் குறித்தேயாம்.

எக்கலைக்கும் பூதங்களுக்கும் பிரமனுக்கும் தலைவராகிய பரப்பிரமம் சதாசிவோம் என வேதங் கூறுவதேயன்றி முக்கனல் சூழ் வேள்வியில், சுப்பிரமணியோம், சுப்பிரமணியோம், சுப்பிரமணியோம் என மும்முறை கூவி அழையா நிற்கும். அவனே மகேசன்; அவனே உமை; அவனே விநாயகன்; அவனே கந்தன் என அதர்வ சிரோப நிததம் செப்பும்.

சுப்பிரமணியக் கடவுள் மயிலைவாகனமாகக் கொண்டது ஆணவத்தை அடக்கும் ஆற்றல் உடையர் என்பதையும் சேவலைக் கொடியாக உயர்த்தியது பரஞானத்தைக் கொடுப்பவர் தாம் என்பதையும் அறிவிக்கும் அறிகுறிகளாம்.

முருகப்பெருமானுக்கு ஆலயம் அமைத்தலும் கும்பாபிஷேகம் செய்தலும், வருஷ விழா, மாத விழா முதலியவற்றையும், நித்திய பூசையையும் ஒழுங்காக நடைபெறச் செய்தலும் உத்தம சிவபுண்ணியச் செயல்களாம்.

ஆறுமுகமான பொருள் என்னும் நூலின் ஆசிரியராகிய உரும்பராய் பூர்மான் செ. தனபாலசிங்கன் B. A. (Lond.) அவர்கள் சுப்பிரமணிய பக்தியும், குருபக்தியும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவர். ஆலயங்களில் பூசை விழாக்கள் விதிப்

படி நடைபெற்றுவரின், உலக கேடிமாபிவிருத்தி உண்டாம் என்னும் உண்மையை நன்குணர்ந்தவர். இவர் உரும்பராய் ஸ்ரீ சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் பரிபாலன சபையின் முக்கிய உறுப்பினராய் இருந்து திருப்பணி நடைபெறச் செய்தும், சும்பாபிஷேக தரிசனம் பெற்றும் நற்பயனடைந்து வாழ்பவர்., இவர் அக்காலம் தொட்டு இவ்வாலய வளர்ச்சியில் மிகச் சிரத்தையுடையவராக இருந்து கொண்டே வருகின்றார். இவ்வாறு பதிபுண்ணியச் செயலில் ஈடுபட்டுள்ள இவர் தம் வழிபடு தெய்வமாகிய குமரப்பெருமான் மேற்கொண்ட அன்பு மேலீட்டினால் ஆறுமுகமான பொருள் என்னும் இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

இந்நூல் சுப்பிரமணியக் கடவுளது ஆறுமுகங்களின் செயல், அப்பெருமான் சங்கப் புலவராய் இருந்தது, அவர் பழைய தமிழ் நூல்களில் பாராட்டப் பெற்றமை, திருமுருகாற்றுப் படையின் பெருமை, திருப்புகழின் மகத்துவம் முதலியவற்றை விளக்குவதோடு, சுப்பிரமணியர் திருவவதார வரலாறு, சூரன் மயில் வாகனமாய் அடைந்தது, நக்கீரருக்கு அருளியது, ஓளவையாருக்குக் கிருபை செய்தது, கந்தபுராணம் அரங்கேற்றிய வரலாறு, பிரமாவைக் குட்டிச் சிறைவைத்தது முதலிய விருத்தாந்தங்களையும் பிரமாணங்களுடன் காட்டி நல்ல முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலாசிரியர் திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தபுராணம், திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடல், முதலியவற்றில் நல்ல பயிற்சியும் பற்றும் உள்ளவரென்பது இந்நூலால் நன்கு விளங்குகின்றது. இச்சீரிய நூலை அன்பர்கள் யாவரும் வாங்கிப் படித்து இவருக்கு ஊக்கமளிப்பார்களாக.

இவர்கள் இன்னும் இது போன்ற நூல்களை எழுதிச் சைவ உலகுக்கு உபகரிக்குமாறு எல்லாம் வல்ல பரங் கருணைத் தடங் கடலாகிய சுப்பிரமணியசுவாமியினுடைய திருவருளைப் பிரார்த்தித்து ஆசீர்வதிக்கின்றேன்.

வேலும் மயிலும் துணை.

ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்.

FOREWORD

BY

C. THIAGALINGAM Esqr., Q. C.,

LL. B. (Lond.)

OF THE MIDDLE TEMPLE, BAR-AT-LAW;
ADVOCATE OF THE HIGH COURT OF MADRAS.

“Nor do I know that I know Him not” — Kena Upanishad.

In Time, this Truth, not to be defined — “Neti”, “Neti”, Not This, Not This, of the Vedic Seers — finds expression in the Mind of Man in different names (Nama) and in different forms (Rupa). “Murugan” is one such name; and many are the forms under this name and even formless as at Kataragama. With Form or Formless, Vel is Murugan’s symbol. “வே லுண் டு, வினை யில்லை” — so runs the Chant sung in Murugan’s Temples.

In this book the author has sung and re-sung songs in praise of Murgan, as a votive offering unto Him. The author is a Tamil scholar. This alone is sufficient introduction to this book.

The author has dedicated the proceeds of the sale of this book for the works of reconstruction of a Shrine, sacred to Murugan, at my village, Urumpirai in the Jaffna Peninsula while the cost of printing is being borne by Sri K. S. Kandiah Pattar as an act of worship of Lord Murugan.

The shrine is ancient; And was hailed by the name of Sithambara Subramania Swamy Kovil. With the Portuguese invasion, unwitting hands would appear to have destroyed the Temple buildings. Indeed, Tradition has it that stones — part of the Temple structure — were used to build the ramparts of what is now known as the “Dutch Fort” in Jaffna.

Restoration Works of this Temple was initiated by the residents of Urumpirai (more particularly by the younger people including the author himself) on the 5th August 1954. The Dedication Ceremonies (Kumbabisekam) were completed on the 26th of March 1958.

Some works still remain to be done.

"Tiru-Vadi"

Urumpirai.

Adi Paruvam 1961.

(Sgd.) C. Thiagalingam.

உயர் நீதிமன்ற பிரபல நியாயவாதி
திரு. செ. தியாகலிங்கம் அவர்கள் Q. C.

LL. B. (Lond.)

OF THE MIDDLE TEMPLE, BAR-AT-LAW;
ADVOCATE OF THE HIGH COURT OF MADRAS;

அளிக்கும் அணிந்துரை

"அவளை அறியேன் என்பதையேனும் யான் அறியேன்"

— கேள உபநிடதம்.

வரையறுக்க முடியாத இவ்வுண்மையை "நேதி, நேதி" என வேத முனிவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். காலப்போக்கில் இவ்வுண்மை வெவ்வேறு பெயர்களிலும் வெவ்வேறு உருவங்களிலும் மக்கள் உள்ளத்தில் தோற்றுகிறது. 'முருகன்' அப் பெயர்களில் ஒன்று. இப்பெயரில் உருவங்கள் பல உண்டு. கதிர்காமத்திற்போல உருவம் அற்றனவாயும் உள. உருவம் உடையவன் எனினும் உருவம் அற்றவன் எனினும் முருகனின் திருச்சின்னம் வேல் ஆகும். "வேலுண்டு விளையிலை" எனும் ஒளி முருகன் திருக்கோயில்களில் முழங்குகின்றது.

இந்நூலாசிரியர், முருகனிடத்துத் தாம் கொண்ட பற்று மேலீட்டினால் முருகன் புகழைப் பலவாறு பகர்ந்துள்ளார். ஆசிரியர் தமிழ்ப்புலமை மிக்கவர். இதுவே இந்நூலுக்குப் போதிய முகவுரை.

இந்நூலை விற்றுப்பெறும் பொருளை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் உரும்பராய் என்னும் என் கிராமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகன் கோயில் ஒன்றின் புனருத்தாரணப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்துதற்கென ஆசிரியர் அர்ப்பணித்துள்ளார். இந்நூலை அச்சிடும் செலவை, முருகப்பெருமானுக்குத் தாம் செய்யும் தெய்வீகப் பணியெனப் போற்றித் திரு. க. ச. கந்தையாப் பத்தர் அவர்கள் அளித்ததுள்ளார்.

இக்கோயில் மிகுந்த பழமையுடையது. இதைச் சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் என அழைப்பதுண்டு. போர்த்துக்கீசர் இலங்கையை வென்றடக்கி ஆண்ட காலத்தில் தெரியாக் கைகளால் இக்கோயில் அழிக்கப்பட்டது. இக்கோயிற் கட்டடத்தின் கற்களிற் பல யாழ்ப்பாண நகரிலுள்ள “ஓல்லாந்தர் கோட்டை” என வழங்கும் கட்டடத்தின் சுற்றுமதிலைக் கட்டுதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பர்.

1954 ஆவணித் திங்கள் 5 ஆம் நாளன்று இக்கோயிற் புனருத்தாரணப் பணி கிராம வாசிகளாலும், சிறப்பாக இந்நூலாசிரியர் உட்பட அக்கிராம இளைஞர்களாலும் தொடக்கப்பட்டது. பின்னர் 1958 பங்குனித் திங்கள் 26 ஆம் நாளன்று கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

சில வேலைகள் இன்னும் நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கின்றன.

“திருவடி”,
உரும்பராய்.
ஆடிப் பருவம் - 1961.

செ. தியாகலிங்கம்.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக இயக்கத் தலைவர்
பேராசிரியர், கலாநிதி

ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள்

O. B. E; M. A; Ph. D. (Cambridge) B. Sc. (Lond.); F. R. A. S.

அளிக்கும் அணிந்துரை.

குறிஞ்சி நிலக் கடவுள் முருகன். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்கு வகையாகப் பிரித்து உலகை நானிலம் என அழைத்தவன் தமிழன். சங்க காலத்துக்கு முன்னரே தமிழன் நானிலம் கண்டு, அவற்றின் தெய்வங்களையும் கொண்டவன். இயற்கை அன்னை எழிற்கோலம் பூண்டு விளங்கும் மலையும் மலை சார்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி. இந்த அழகு நிலத்துக்குத் தெய்வம் அழகே உருவான முருகன். முருகன் என்றால் இளமையும் அழகும் நிரம்பியவன் என்பது பொருள். பழையனவற்றுக்கெல்லாம் பழையவராயுள்ள முருகன் இன்றும் இளமை எழில் குன்றா நிற்கிறான்! காரணம்.....

குன்று தோருடிய குமரன் நாளடைவில் ஏனைய நிலத்து மக்கள் உள்ளத்திலும் ஆடத் தொடங்கிவிட்டான். அவன் புகழ் பரவிற்று. முருகன் புகழ் ஒங்க ஒங்க காலத்துக்குக் காலம் மக்கள் அவனுக்கு ஆயிரம் ஆயிரம் கற்கோயிலும் சொற்கோயிலும் எடுத்தனர். எடுக்கப்பட்டவற்றுள் உரும் பராய் சிதம்பர சுப்பிரமணியன் ஆலயம் ஒரு கற்கோயில். இதோ கையிலிருக்கும் 'ஆறுமுகமான பொருள்' ஒரு சொற்கோயில். சிதைபட்ட கற்கோயிலைத் தன் சொற்கோயிலின் உதவிகொண்டு நிலை நிறுத்தும் பணியை மேற்கொண்டுள்ளவர் அன்பர் திரு. செ. தனபாலசிங்கன் அவர்கள்.

இறை வழிபாடே தன் பணியெனக் கொண்டவர்; முருக பக்தன்; தமிழ்ப் புலமை சான்ற செம்மல். அவர் அறிவின் ஆராய்ச்சியின் எடுத்துக் காட்டான வெளியீடுகள் பல ஏற்

கெனவே வெளிவந்துள்ளன. அவர் தம் பக்தியின் அளவு கோல் இது! இறைகளோடிசைந்த இன்பமும் இன்பத் தோடிசைந்த வாழ்வும் பெற்றுள்ள இவர் தரும் காட்சிகள் பக்தர்களைப் பரவசப்படுத்தும். மற்றவர்களைப் பக்திவயப் படுத்தும்.

இந்நூல் உரும்பராய் முருகன் கோயிலையும் மக்கள் உள்ளக் கோயிலையும் செப்பனிடத் துணைபுரிகிறது.

ஆ. வி. மயில்வாகனம்.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second line of faint, illegible text.

Third line of faint, illegible text.

முன்னுரை

மனிதனுக்கு வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள், தொல்லைகள், கவலைகள். அவற்றுக்காக எத்தனை எத்தனை வழிபாடுகள்! எண்ணியது நிறைவேறி விடவேண்டுமென்று ஒரு கோயிலுக்குச் சென்று பிரார்த்திக்கின்றார் ஒருவர். கருதியது கைகூடிவிடுகிறது. உன் போல் கண்கண்ட தெய்வம் உளதோ என்று வந்திக்கிறார்; வணங்குகிறார். அவரைப் போல் பலரும் வேண்டுதல் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நாளடைவில் கண்கண்ட தெய்வமாகிவிடுகிறது அத்தெய்வம். நின்று நிலைக்கிறது எல்லோருடைய உள்ளத்திலும். இதே நிலையில் வளர்ந்து வருகிறது உரும்பராய் சிதம்பர சுப்பிரமணியசுவாமி கோயில்.

நான் சிறுவகை இருந்த காலத்திலேயே அடிக்கடி கோயிலுக்குச் செல்வது வழக்கம். அறுபது வயதை எட்டிப் பிடித்தவர்களுக்கு அல்லவா கோயிலும் குளமும் என்று ஒரு சிறு 'சித்தாந்தம்' சொன்னார்கள், நான் நன்றாக வாழவேண்டும் என்று மனமார விரும்பினார் சிலர். அனை கட்டித் தடுக்கமுடியாத அன்பு அல்லவா இவர்களை இப்படிச் சொல்லத் தூண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் அன்புக்கு நான் தலை வணங்குகிறேன். இந்த உலகில் இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கு இருப்பர் என்று எண்ணவோ திடமில்லை. ஒரு வேளை தட்டித் தடவி அறுபது வயதை எட்டிப் பிடித்துவிட, நோயும் நம்மைக் கட்டிப் பிடித்துவிடும்.

“தொந்தி சரிய மயிரே வெளிற்றிறை

தந்தம் அசைய முதுகே வளையஇதழ்

தொங்க ஒருகை தடிமேல் வரமகளிர்

நகையாடித்

தொண்டு கிழவன் இவன்ஆ ரெனஇருமல்

கிண்கி னெனமுன் உரையே குழறணிழி

துஞ்ச குருடு படவே செவிடுபடு

செவியாகி”

இருக்கும் நேரத்திலா திருத்தொண்டு?

கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்ற ஒரு போலிவாதம் இன்று எழுகின்றது. இவர்களுக்கு நாம் என்ன சொல்ல முடியும்? இறைவன் நிலையை அன்புநெறி சென்று அதுபவத்திற் காண்பதல்லால் வாய்விட்டுக் கூறமுடியாதே. தித்திக்கும் தேவாரம் தந்த அப்பர் சுவாமிகளையும், சந்தக்கவியில் பத்திச் சுவையைப் பதித்துத் தந்த அருணகிரிநாத சுவாமிகளையும் அழைத்து விடுவோம். அவர்களே பதில் சொல்லட்டும்!

“மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையான் என்னினல்லான்
ஒப்புடைய னல்லன் ஒருவ னல்லன்
ஒரு னல்லன் ஒருவமனில்லி
அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண்ணமும்
அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால்
இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன்
இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே.”
— தேவாரம்.

“வேலே விளங்குகை யான்செய்ய தாளிலில்
வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளஇங்ஙன் காண்பதல் லால்மன வாக்குச்செய
லாலே அடைதற்கு அரிதால் அருவுரு வாசினன்று
போலே இருக்கும் பொருளைஎவ் வாறு புகல்வதுவே.”
— கந்தரலங்காரம்.

“செவ்வா னுருவிற் திகழ்வே லவனன்
ரெவ்வா ததென உணர்வித் ததுதான்
அவ்வா றறிவா ரறிகின் றதலால்
எவ்வா ரெருவர்க் கிசைவிப்பதுவே.” — கந்தரனுபூதி.

நூல்கள் பல கற்பதனால், நுண்ணாய் அறிவினால், பாண்டித்தியத்தினால் ஆத்மனை அடைந்துவிட முடியாது. எவன் அதனை நாடிச் செல்கின்றானோ அவனால் அது அடை

யப்படுகிறது. தன் சொருபத்தையும் ஆத்மன் அவனுக்குக் காட்டி அருள்கின்றது. இது முண்டகோபநிடதம் ஆகும்.

“நாயமாத்மா ப்ரவசனேன லப்யோ

ந மேதயா ந பஹுனா ச்ருதேன

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேன லப்யஸ்

தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தனும் ஸ்வாம்.”

— முண்டகோபநிடதம்.

இறைவனிடம் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை வைத்தால் சுவானுபவம் சித்திக்கும். இந்திரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் எட்டாத பெருநிலை சுவானுபூதிக்கு எட்டுகிறது. தெய்வ சாந்தித்திய உண்மையைப் பரீட்சிக்க விரும்பினால் உறுதியான நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். சந்தைக்குப் போய் வருபவன் தன் ருசிக்குப் பொருள் இல்லாவிட்டால் சந்தையில் ஒன்றும் இல்லை என்கின்றான். கடவுள் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் இதைப் போன்றதுதான்! பக்தியுணர்வுடையான் எல்லாம் உடையான்; அஃதில்லான் ஒன்றுமில்லான். (He who has faith has all and he who lacks it lacks all.) பகுத்தறிவினால் பெறமுடியாததையும் பக்தியினால் பெற்றுவிடலாம் (Faith succeeds where reasons fail.) என்பன எல்லாம் பேரறிஞர் கருத்துக்கள். மனிதன் ஆராய்ச்சிக்கும் அநுபவத்துக்கும் எட்டாத எத்தனையோ அதிசயங்கள் நிறைவேறுகின்றன இறை வழிபாட்டால். ஒருவருக்குத் தீராத நோய். பார்க்காத வைத்தியம் இல்லை; கேட்காத சாத்திரம் இல்லை; பொருளுக்குக் குறைவில்லை; வயதும் அதிகம் ஆகி விடவில்லை; குணம் பெற்று எழுந்துவிடுவார் என்ற நம்பிக்கை மறைந்தது. இந்நிலையில் முருகனை நினைக்கிறார். அவன் கோயிலே தஞ்சம் என்று பழி கிடக்கிறார். முருகன் வைத்தியநாதன்தானே! நோய் இருந்த இடம் தெரியாது மறைந்துவிடுகிறது. முருகனைக் கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றிப் பணிவதில் வியப்பில்லைத்தானே!

“கூன்கொண்டு சென்றவன் கூன்றிமிர்ந்து ஓட குருடன்
கொம்பிற்
தேன்என்று காட்ட முடவன் அத்தேனை எடுக்க அயல்
தாளின்ற ஊமை எனக்கென்று கேட்க வரம் தருவன்
வான் நின்ற சோலை வடமலை மேல்நின்ற மாதவனே”

என்று சும்மாவா பாடினார் ஒரு பக்தர்? எந்த நேரத்திலும்
எங்கே நினைத்தாலும் வருபவன் முருகன். இதனை அழுத்
தம் திருத்தமாகச் சொல்கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

“செங்கேழுந்த தினவடிவேலும் திருமுகமும்
பங்கே நிறைந்தநற் பன்னிரு தோளும் பதுமமலர்ச்
கொங்கே தரளம் சொரியும் செங்கோடைக் குமரனென
எங்கே நினைப்பினும் அங்கே முன்வந்து எதிர்நிற்பனே.”
— கந்தரலங்காரம்.

புதுமை புதுமை என்னும் ஆரவாரத்தில் பழமையெனக்
கேட்டதும் படம் எடுத்தாடுகிறோம். தமிழ் மண்ணில்
வாழ்ந்துயர்ந்த பெருமக்களின் நல்லுள்ளங்களில் முகிழ்த்
தெழுந்த எண்ணங்கள், பாருலகின் பெருவாழ்வுக்குரிய
நிலையான அடிப்படைகள், உயிர்நாடி போன்ற உண்மை
கள், பண்டையோர் கண்டு மகிழ்ந்த பனுவல்கள், ஆயிரம்
ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அழியாமற் போற்றி வந்த மூல பண்
டாரங்கள், இவை எல்லாம் கண்மூடிப் பழக்கங்கள் மண்
மூடிப் புதைப்போம் என்கின்றார்கள் சிலர். உண்மையைச்
சொல்லுமிடத்து, அவை வாழ்வின் பொக்கிஷக்கு வழி காட்டு
வன. ஓடி விளையாடு பாப்பா முதல் ஆடி அடங்கிய பாட்
டர் வரை விரித்துரைக்கவல்ல பெருநிதியங்கள், செந்
தமிழ்ச் சைவச் செந்நெறி நூல்கள். அப்பரும், கந்தாரும்,
ஆளுடைப்பிள்ளையும், அருள்மணிவாசகரும் அள்ளித் தந்த
பொற் குவியல்கள். விரிகதிர்ச் சுடரோன் நடுதின்று காய,
நெடுநிலமனைத்தும் நீரின்றி வரண்டு, உயிரினமனைத்தும்
கதிகலங்கி நிற்கின்ற வேளையில் மிள்ளிமேகம் செறிந்து
இடி முழங்கி மழை பொழிகின்றது. மகிழ்ச்சி சொல்லவும்
வேண்டுமா? அதுபோல் வாழ்க்கை வரண்டு நெறி கலங்கி

அறிவிழந்து நின்றபோது அஞ்சேல் என்று ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து கைகொடுப்பன கன்னித் தமிழில் வடித் தெடுத்த கருவூலமாம் தேவாரம், திருவாசகம் முதலாம் தீந் தமிழ்ப் பாடல்கள். அவை முன்னைப்பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருள்; பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியன. தமிழனின் தலைசிறந்த நாகரிகத்தையும், மிக உயர்ந்த பண்பாட்டையும், வனப்பொழுது வரலாற்றையும் சொல்லி நிற்பன.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று புறநானூறு பேசியது; “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்று திருமந்திரம் தெளிவாக்கியது; “எல்லா உலகமும் ஆணய்நீயே” என்று தேவாரம் அறவழிப்படுத்தியது. “எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என்று திருவாசகம் திருவாய் மலர்ந்தது. “சேரவாரும் செகத்தீரே” எனத் தாயுமானவர் குரல் கேட்டது; இவை எல்லாம் தமிழனின் தனிப் பெரும் பண்பாட்டை நமக்குச் சொல்லி நிற்கின்றன.

இவை ஒருபுறமிருக்க, சிதம்பர சுப்பிரமணியன் திருத் தொண்டைச் செய்ய முருகனே அருளிஞன். நல்ல கருத்துக்களைத் தந்து உதவும் உழுவலன்பன் திரு. கா. இரத்தினசிங்கன் இந்நூலுக்கு வித்திட்டார். மயிலேறிய மாணிக்கத்தின் பெருமைபற்றிச் சிறு நூலொன்றினை எழுதவேண்டும்; அந்நூலின் பெயரினால் அன்பர்கள் உதவும் தொகையைத் திருப்பணிக்குச் செலவு செய்யலாம்; அதனால் முருகனை ஓரளவு அறியவும் பொருள் சேர்க்கவும் வாய்ப்பாக இருக்குமேயென்றெல்லாம் சொல்லி வந்தார். பெரும்பெயர் முருகன் பெருமைபற்றி எனக்கு இருந்த அறிவு என்னைத் தடுத்தது. ஆனால் முருகன் திருவருள் என்றென்றும் ஆர்வத்தை ஊட்டிக்கொண்டே வந்தது. அன்பன் இட்ட விதை இன்று முளைத்துப் படர்ந்து மலர்ந்து மணக்கிறது. அவர் அன்பும் அவர் நலங்களும் மேன்மேலும் முருகன் திருவருளால் வளரவேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

இந்நூலைத் திருப்பணியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு எழுதினேன். அடியார்கள் மனமுவந்து ஆதரிக்குமுக

மாகக் கொடுக்கும் எத்தொகையும் வேல் முருகனின் பாத தாமரைகளிற் சமர்ப்பிக்கும் பெருங் காணிக்கையாகும். நூலின் பேரினல் தந்து உதவும் அன்பளிப்பு “பொங்கார வேலையில் வேலைவிட்டோனருள் போல் உதவ எங்காயினும் வரும்.” இதை நான் சொல்லவில்லை, அருளாளர் அருணா கிரிநாதர் சொல்கின்றார் கந்தரலங்காரத்தில்.

ஆறுமுகமான பொருள் முருகன். இந்நூலிலுள்ள பொருள்களும் ஆறுமுகமாகவே வள்ளிக்கு வாய்த்தவகை — முகமாறுடைக் குருநாதனை நோக்குகின்றன. முருகன் பெருமையை ஆறு தலைப்புக்களில் நாம் கண்டுவிடமுடியாது. முருக பக்தியில் மூழ்கித் திளைத்த அருணாகிரிநாதர் பதினாறாயிரம் திருப்புகழ்களைப் பாடிவிட்டு “சிறிது செப்பென வைத்த அநுக்கரம் மறவேனே” என்கின்றார். அந்த அநுபூதிச் செல்வார்முன் நாம் எம்மாத்திரம்! இதை எண்ணும்போது என் செயல் எனக்கே சிரிப்பாக இருக்கிறது. முருகனின் அளவு கடந்த பெருமைக்கும் எனது அளவு கடந்த சிறுமைக்கும் எத்தனை தூரம் என்பதலை!

செந்தமிழ்ச் சைவப் பெரியார்கள் — முருகன் திருவருள் நலம் கைவரப் பெற்றவர்கள் ஆறுமுகவேலனைப் பற்றி எழுதியிருந்தால் இனிமை தவழ்ந்திருக்கும்; எளிமை பூத்திருக்கும்; கருத்திருந்திருக்கும். அந்நூல் அவர் தம்புலமைக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகவும் இருந்திருக்கும். சுருங்கச் சொன்னால், இதனிலும் பன்மடங்கு சிறப்புடையதாகவும் பயனுடையதாகவும் இருந்திருக்கும். எளியேனுடைய முயற்சி திருப்பணி நிறைவேற்றும் ஆசை. அந்த ஆசை அச்சத்தை விழுங்கி மேலெழுந்தது. ஆகவே செந்தமிழ்ச் சைவச் செந்நெறிச் செல்வர்கள் ஆவனகொண்டு அல்லன நீக்கவேண்டுமென்றேன். அன்பினால் குற்றத்தைப் பொறுத்து வாழ்த்துதல் தமிழர் மரபுதானே!

இந்நூலை எடுக்கும்போது நாம் காண்கின்றோமே அழகே உருவாய் — இளமையே கோலமாய் விளங்கும் ஒரு முருகனை! அத்திருமுருகனை ஆங்குப் பொறிக்க நிதி

தந்து உதவிய பெருந்தகையாளர் சிரூப்பர் திரு. சி. சிவ சுப்பிரமணியம் அவர்கள். சிதம்பரகப்பிரமணியன் மேல் இந்த அன்பருக்கு ஒரு தனிப்பற்று. காலத்துக்குக்காலம் முருகனுக்குத் தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்பார். வேண்டுவன எல்லாம் தந்து உதவுவார். அவர் முருகன் மேல் கொண்டுள்ள முறுகிய பக்திக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? வெற்றி வேல் முருகன் வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி அளித்து அவரை ஈடேற்றி அருள் புரிவானாக!

அச்சவேலி சிவபுத்ர ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள் அவர்களும், உயர்திரு. செ. தியாகவிங்கம் P. C. அவர்களும், பேராசிரியர், கலாநிதி ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்களும் இந்நூலுக்கு அருமையான அணிந்துரைகள் வழங்கியுள்ளார்கள். இப்பெரியார்கள் என்னை மேலேயே புகழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று அஞ்சுகிறேன். முருகன் மேலிருந்த அன்பு அவர்களை இப்படி எழுதத் தூண்டியிருக்கின்றது போலும்! அவர்கள் அன்புக்குத் தலைவணங்கி நன்றி கூறுகின்றேன்.

கலைமகள் ஆசிரியர், வித்துவான், திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் M. A., B. O. L. தம் நூலில் வெளியாகிய சொந்த அநுபவம் ஒன்றினை வெளியிட அருமதி அளித்து வாழ்த்துச் செய்தி ஒன்றும் அனுப்பியிருந்தார்கள். நூல் வெளிவருவதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி வேண்டிய போதெல்லாம் பொன் பொதிந்த அறிவுரைகளை அள்ளித் தந்தவர் அன்பன், கணக்காளன் திரு. மு. சிவராசா. இந்நூலின் கைப்படிகளை வாசித்துக் காட்டியபோது தங்களிப்பைத் தெரிவித்து எனக்கிருந்த ஊக்கத்துக்கு உரமூட்டினார் நண்பன் வித்துவான் திரு. இ. திருநாவுக்கரசு. இந்நூலை அழகுபட, கவர்ச்சியாக்கி அச்சப் பதிவு செய்த பெருமை சிவ பக்தர் திரு. சி. ச. குமாரசுவாமி அவர்களுக்குரியது. அட்டையில் காணும் முருகனை ஓவியத்தில் வடித்துத்தந்த

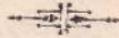
சிவனடியான் மெய்கண்டான் அச்சியந்திரசாலை அதிபர்
திரு. நா. இரத்தினசபாபதி. நூலின் கைப் படிக்களை எழுதி
உதவியவர் திரு. ந. அமுதசாகரன்.

எல்லோருக்கும் என் உளங்கனிந்த அன்பும் நன்றியும்!

இனி, இந்நூலை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்கள்
செங்கோட்டுப்பிள்ளை சிவந்தபிள்ளை வள்ளிக் குறத்திக்கு
வாய்த்த மாப்பிள்ளையின் அடியார்கள்!

வணக்கம்.

செ. தனபாலசிங்கன்

உ ள் ளு றை

	பக்கம்
ஒரு வார்த்தை!	i
அணிந்துரைகள்	iii
முன்னுரை	xi
விநாயக வணக்கம் } முருக வணக்கம் }	xxi
ஆறுமுகமான பொருள்	1
மயிலேறி விளையாடு முருகன்	18
மனக்கவலை மாற்றும் மாமருந்து	28
மாணிக்கக் கல்	41
சல்லாப விநோதன் முருகன்	54
புரையுநர் இல்லாப் புலமையோன் முருகன்	85
முருகன் புகழ்ப் பாமாலை	102
இது தெரியுமா?	107
ஆராய்ச்சி தொடங்கலாம்!	110
நயப்புரைகள்	113

1	முதல் பகுதி
2	இரண்டாம் பகுதி
3	மூன்றாம் பகுதி
4	நான்காம் பகுதி
5	ஐந்தாம் பகுதி
6	ஆறாம் பகுதி
7	ஏழாம் பகுதி
8	எட்டாம் பகுதி
9	ஒன்பாம் பகுதி
10	பத்தாம் பகுதி
11	பொது விவரம்
12	மொத்தம்
13	மொத்தம்
14	மொத்தம்
15	மொத்தம்
16	மொத்தம்
17	மொத்தம்
18	மொத்தம்
19	மொத்தம்
20	மொத்தம்
21	மொத்தம்
22	மொத்தம்
23	மொத்தம்
24	மொத்தம்
25	மொத்தம்
26	மொத்தம்
27	மொத்தம்
28	மொத்தம்
29	மொத்தம்
30	மொத்தம்
31	மொத்தம்
32	மொத்தம்
33	மொத்தம்
34	மொத்தம்
35	மொத்தம்
36	மொத்தம்
37	மொத்தம்
38	மொத்தம்
39	மொத்தம்
40	மொத்தம்
41	மொத்தம்
42	மொத்தம்
43	மொத்தம்
44	மொத்தம்
45	மொத்தம்
46	மொத்தம்
47	மொத்தம்
48	மொத்தம்
49	மொத்தம்
50	மொத்தம்
51	மொத்தம்
52	மொத்தம்
53	மொத்தம்
54	மொத்தம்
55	மொத்தம்
56	மொத்தம்
57	மொத்தம்
58	மொத்தம்
59	மொத்தம்
60	மொத்தம்
61	மொத்தம்
62	மொத்தம்
63	மொத்தம்
64	மொத்தம்
65	மொத்தம்
66	மொத்தம்
67	மொத்தம்
68	மொத்தம்
69	மொத்தம்
70	மொத்தம்
71	மொத்தம்
72	மொத்தம்
73	மொத்தம்
74	மொத்தம்
75	மொத்தம்
76	மொத்தம்
77	மொத்தம்
78	மொத்தம்
79	மொத்தம்
80	மொத்தம்
81	மொத்தம்
82	மொத்தம்
83	மொத்தம்
84	மொத்தம்
85	மொத்தம்
86	மொத்தம்
87	மொத்தம்
88	மொத்தம்
89	மொத்தம்
90	மொத்தம்
91	மொத்தம்
92	மொத்தம்
93	மொத்தம்
94	மொத்தம்
95	மொத்தம்
96	மொத்தம்
97	மொத்தம்
98	மொத்தம்
99	மொத்தம்
100	மொத்தம்

சென்னை
 வெளியீடு
 1950

விநாயக வணக்கம்

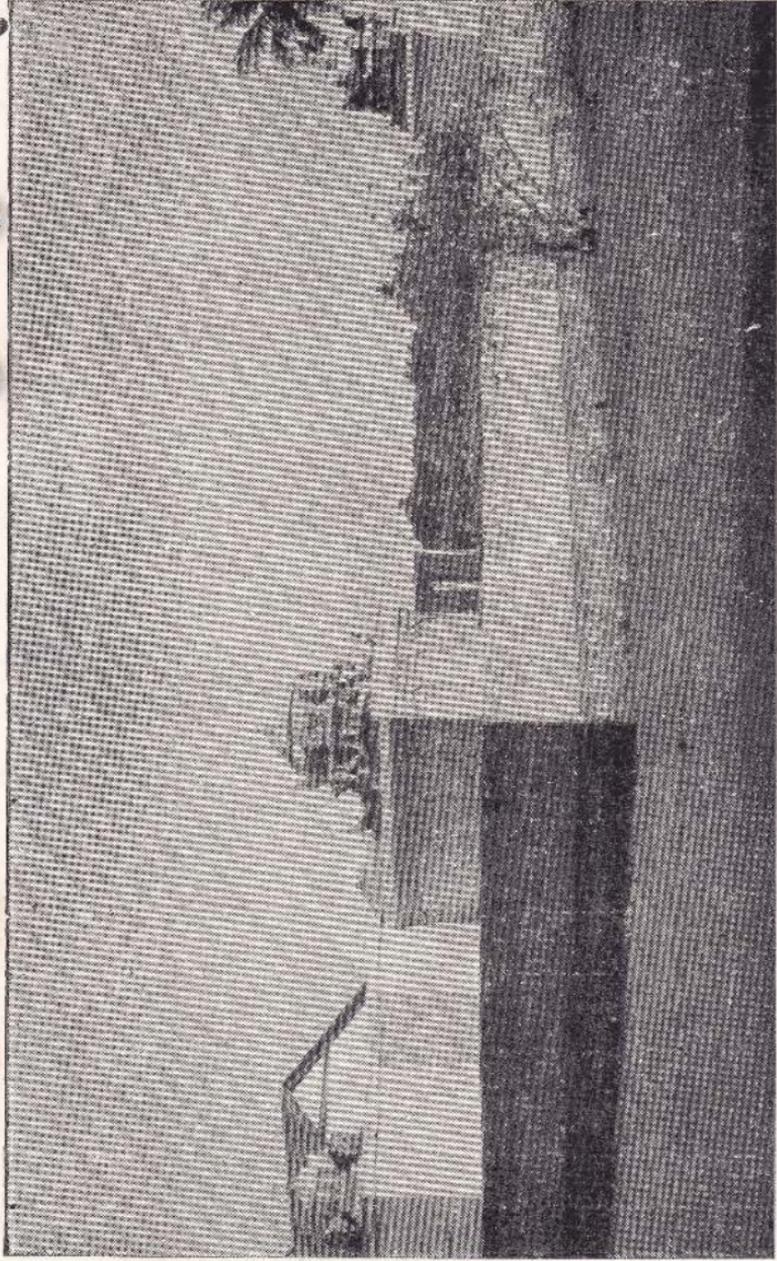
ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தி னிளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

முருக வணக்கம்

பூமிக்(கு) ஓராறுதலை யாய்வந்து சரவணப்
பொய்கைதனில் விளையாடியும்
புனிதற்கு மந்த்ரவுப தேசமொழி சொல்லியும்
போதனைச்சிறை யில்வைத்தும்
தேமிக்க அரியரப் பிரமதி கட்கும்
செகுக்கமுடியா அசுரனைத்
தேகம் கிழித்துவடி வேலினால் இருகூறு
செய்(து) அமரர் சிறைதவிர்த்தும்
நேமிக்குள் அன்பரிடர் உற்றசம யந்தனில்
நினைக்குமுன் வந்துதவியும்
நிதமும்மெய்த் துணையாய் விளங்கலால் உலகில்
நிகரான தெய்வமுண்டோ? [உனை
மாமிக்க தேன்பருகு பூங்கடம்(பு) அணியும்மணி
மார்பனே! வள்ளிகணவா!
மயிலேறிவிளையாடு குகனே புல்வயல்நீடு
மலைமேவு சூமரேசனே!

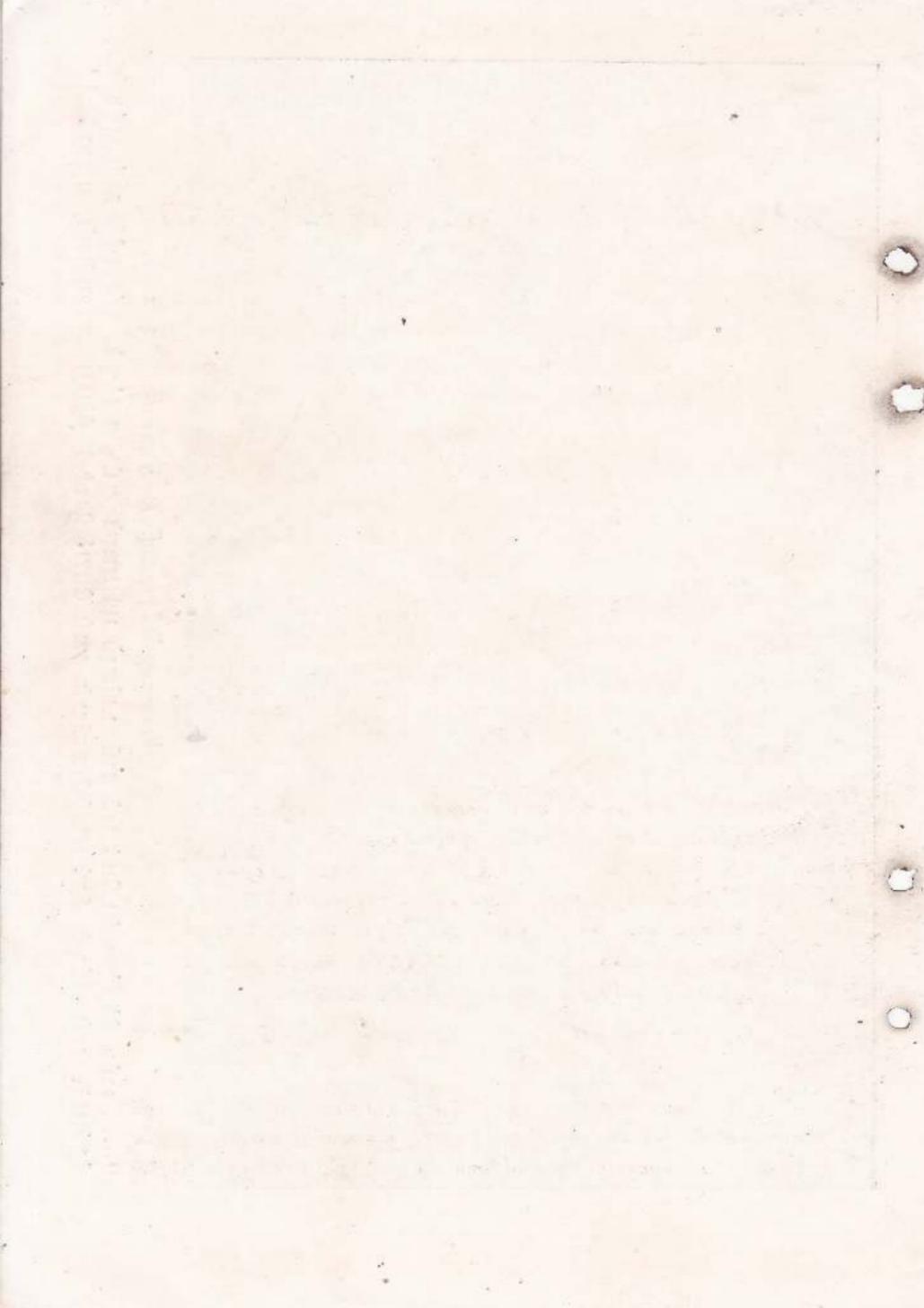
சிரமுயர் திருப்பரங் குன்றினும் பொழில்சூழ்ந்த
 திருவாவினன் குடியினும்
 திரையலவு தென்திருச் செந்தூ ரினுந்தடந்
 திருவேரகந் தன்னினும்
 அரவுநதி தவழ்சோலை மலையினுமுன் அபிமான
 மானபற் பதிமீதினும்
 அணிகொடுமண் ணாகரமுதல் எக்குவடு மினிய
 றக்குடியினும் சிறந்த [குன்
 உருவாகி அருவாகி அணுவுக்குள் அணுவாகி
 உயிருக்குள் உயிருமாகி
 ஓளிகொண்டு வெளிகொண்டு களிகொண்டு
 உளையார் துதிக்கவல்லார் [விளையாடும்
 வரமேவு மான்பெற்ற குறமக ளெனும்சகுண
 வள்ளிகுஞ்சரி மணாளர்
 வனசமலர் அயன்மதனை அருள்சரச கோபால
 மருகசர வணமுருகனே.

உரும்பரம், சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில்.

"..... சாட்டி நிற்கும் அண்டமேல்வம் சாட்டையிவாப் பம்பரமாய் சூட்டி வைக்கும் அன்னனின் தாய் நாட்டின் சிதம்பரம், சேய் நாட்டில் சிதம்பர சுப்பிரமணியன் எனப் பெயர் சொல்லி நிற்பது ஆராயவேண்டியதுதானே!"

ஆறுமுகமான பொருள்

அஞ்சமுகம் தோன்றில் ஆறுமுகன் தோன்றுவான். ஆறுமுகங்களும் ஆறு திருவிளையாடல்களைப் புரிகின்றன. நாம் எதற்காக அஞ்சிலுளும் அஞ்சுவது யாதொன்று மில்லை, அஞ்ச வருவதும்மில்லை என்று நமக்கு அபயம் அளிப்பான் முருகன்.

அருணகிரிநாதர் ஆறுமுகம் படைத்த பெரியதோர் அமுதை — தித்திக்கும் அமுதைக் கண்டு கொண்டேன் என்று ஆறுமுகங்களையும் தித்தித்திருக்கும் அமுதாகக் காண்கின்றார்.

“பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன் பன்விரு தோள்களுமாய்த் தித்தித்திருக்கும் அமுது கண்டேன்”

என்பது கந்தரலங்காரம்.

ஆறுமுகங்களையும் அமுதாகக் கண்ட அருணகிரிநாதர்,

“ஏறுமயி லேறிவினை யாடுமுக மொன்றே
 ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே
 கூறுமடி யார்களின்னை தீர்க்குமுக மொன்றே
 குன்றுருவ வேல் வாங்கி நின்ற முகம் ஒன்றே
 மாறுபடு சூரரைவ தைத்தமுக மொன்றே
 வள்ளியைம ணம்புணர வத்தமுக மொன்றே
 ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல் வேண்டும்
 ஆதியரு னாசலம் அமர்ந்தபெரு மானே.”

என ஆறுமுகங்களின் திருவிளையாடல்களையும் சொல்லிவிடு கிறார்.

ஆதி அருணாசலம் அமர்ந்த பெருமானே — புராதன தலமாகிய திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரு மானே, ஏறுமயில் ஏறிவிளையாடு முகமொன்று — மயில்

ஏறி குன்று தோறும் விளையாடும் முகம் ஒன்று; ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்று — சிவபிரானுடன் பிரணவப் பொருளைப் பற்றி பேசும் திருமுகம் ஒன்று; கூறும் அடியார்கள் விளை தீர்க்கும் முகம் ஒன்று — அன்பர்களின் வல்விளையை ஒழிக்கும் முகமொன்று; குன்றுருவ வேல் வாங்கி தின்றமுகம் ஒன்று — கிரௌஞ்சமலை பிளக்கும்படி வேற்படையைச் செலுத்தி நிலைபெற்ற முகம் ஒன்று; மாறுபடு குரரை வதைத்த முகம் ஒன்று — குரபன்மன், சிங்கமுகன் முதலிய அரக்கர்களைக் கொன்ற திருமுகம் ஒன்று; வள்ளியை மணம்புரிய வந்தமுகம் ஒன்று — (இச்சாசக்தி என்று சொல்லப்படும்) வள்ளி நாச்சியாரை மணம்புரிய எழுந்தருளி வந்த திருமுகம் ஒன்று; ஆறுமுகமான பொருள் நீயருளல் வேண்டும் — ஆறுமுகங்களை யுடைய மெய்ப்பொருளாகிய நீர் அடியேனுக்குத் திருவருள் செய்தல் வேண்டும்.

அருணகிரிநாதர் சொல்கின்ற இந்த ஆறுமுகங்களை யும் நக்கீரர் வேறொரு விதமாகக் காண்கின்றார்.

கதிர் பரப்பும் முகம், வரம் தரும் முகம், வேள்வி காக்கும் முகம், எஞ்சிய பொருள்களை விளக்கும் முகம், வெல்லும் முகம், இன்ப முகம் இவைதான் நக்கீரர் காணும் முகங்கள்.

முருகனுடைய ஆறுமுகங்களையும் கோயில்களிலே காண்கின்றபொழுது நமக்கு எவ்வளவு ஆனந்தம்! கண்களால் காண்பது ஓரின்பம். கருத்தால் காண்பது மந்திரோர் இன்பம். கண்ணால் கண்டதைக் கருத்தால் காணும்போது அடையும் இன்பத்துக்கு அளவேயில்லை. கண்ணாற் காண்பதற்குக் கற்கோயில், கருத்தால் காண்பதற்குச் சொற்கோயில், சொற்கோயிலில் நுழைந்து முருகனைக் காண வேண்டில் அவன் புகழ்பாடும் தெள்ளு தமிழ் நூல்களே நமக்குத் துணை செய்வன.

நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆறுமுகங்களையும் அலங்கரிக்கிறார்.

கதிர் பரப்பும் முகம்.

“மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் ஞெருமுகம்”

ஒரு முகம் மா இருள் ஞாலம் மறு இன்றி விளங்க பல்கதிர் விரிந்தன்று — ஒரு முகம் பெரிய இருள் பொருந்திய உலகமானது குற்றமில்லாமல் விளங்கும்படியாக பல கிரணங்களையும் தோற்றுவித்தது. சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகிய இம்மூன்றும் உலகிலுள்ள இருளை விரட்டி ஓட்டுகின்றன. ஆறுமுகப் பெருமானின் ஒரு முகம் நற்கதிர்களை வீசிக்கொண்டே இருக்கின்றது. சில கதிர்கள் சூரிய கதிர்களாகின்றன. வேறுஞ் சில அக்கினி காலும் கதிர்களாகின்றன. ஆகவே இப்பரந்த உலகம் இருளின்றி விளங்கவும், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகிய மூன்றும் தத்தம் தொழிலைக் குறைவின்றிச் செய்யவும் நடுநாயகமாக விளங்குபவன் முருகன். இன்னும், மாயிருள் என்பது ஆணவமலம். அது உயிரின் அறிவு, விழைவு, செயல்களை மறைக்கின்றது.

“ஒரு பொருளுங் காட்டா திருளுவம் காட்டும்
இரு பொருளும் காட்டாதிது.” — திருவருட்பயன்.

மறுவின்றி விளங்கச் செய்பவன் முருகன். ஆகவே ஆணவமல மறைப்பாலே தன்னை உணராதபடி மயங்கிக் கிடந்த உயிர் முருகன் பேரருளால் அம்மல மறைப்பு ஒழிந்து தாயநிலை எய்துகின்றது.

அஞ்ஞான இருள் உலகில் மண்டிக்கிடக்கின்றது. அவ்விருள் நல்லது எது, தீயது எது, என்று அறியவிடாது மக்களை மாக்களாக்கிவிடுகின்றது. இதனால் மனிதன் இவ்வுலகத்தில் தான் செய்யவேண்டியதை மறந்து, மனத்தில் எழும் ஆசைகளுக்கும் உலகில் காணும் ஆடம்பரப் பொருள்களுக்கும் அடிமையாகி தர்மத்தை மறந்து தன்னலம் கருதி அழக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் நான்கையும் வாழ்க்

கையின் இலட்சியமாகக் கொண்டு நெறியல்லா நெறிகளில் உழலுகின்றான். தெய்வ சக்தியை மனிதனின் அகந்தையும் ஆணவமும் சுவரிட்டு இருட்படுத்துகின்றன. எனவே மனிதனின் அஞ்ஞான இருள் அற்றுப்போக வேண்டுமாக இருந்தால் முருகன் அருளொளி வீசவேண்டும். அப்போது மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கும். ஆகவே எமது அஞ்ஞான இருள் அகல முருகன் பேரருட் பெருங்கருணை வேண்டும்.

வரம் தரும் முகம்.

“ஒரு முகம்

ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி தொழுகிக்
காதலின் உவந்து வரங் கொடுத்தன்றே”

ஒரு முகம் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகிக் காதலின் உவந்து வரம் கொடுத்து அன்று — ஒரு முகம் தன்பால் அன்பு செய்தவர்கள் துதிக்க அதற்குப் பொருந்தி அவர்க்கு இனிதாக நடந்து விருப்பத்தோடு மகிழ்ந்து வேண்டும் பொருள்களை முடித்துக் கொடுத்தது.

பக்தர்களுடைய உள்ளக் கருத்தறிந்து அவர் வேண்டும்போது எங்ஙனம் சென்றால் அவர்கள் இன்பம் அடைவார்களோ, அங்ஙனமே சென்று அருள் பாலிப்பவன் முருகன். பக்தி வலையில் படுவோன் முருகன். பக்தர்களுக்கு உயர்சித்தி அளித்திடும் முருகன், நாம் பத்து அடி எடுத்து வைத்ததும் அவன் நூறடி எடுத்து எம்மை நோக்கி வந்து வரமருள்வான். தன்னை எதிர்த்த ருரனையும் மயிலாக்கி அருள்புரிந்தவன் அந்த வெற்றிவேல் முருகன். வரம் கொடுப்பதென்றால் அவனுக்கு ஒரு தனி விருப்பு! அவன் முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழ வைப்பவன். ஒரு தரம் முருகா என்றுவிட்டால் போதும், அவன் வேல் தாங்கி மயிலேறி வந்துவிடுவான். இறைவனை அடைதற்கு நான்கு மார்க்கங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அவை சரியை, கிரியை,

யோகம், ஞானம் என்பனவாகும். இவற்றை தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனினும் பொருந்தும். அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முறையே கைக்கொண்டனவும் மேற்காட்டப்பட்ட மார்க்கங்களேயாகும். ஆகவே ஆர்வலர் — அன்புமிக்கோர் எவ்வழி நின்று ஒழுகினும் அருள்பாசிப்பவன் முருகன்.

இன்னும் வெவ்வேறு சமயங்களில் நின்றொழுகுவார்க்கும் முன்வந்து அவ்வச் சமயக் கடவுளாய்த் தோன்றி அவரவர்களுக்கு வேண்டுவன தந்து உதவும் வள்ளல் முருகன். இறைவன் ஒன்றே. அவன் பல சமயத்தாரினாலும் பலபடப் பாராட்டப்படுகின்றான் என்ற உண்மையை சிவன்மேல் ஏற்றிச் சித்தியார் சொல்கின்றது.

“யாதொரு தெய்வங் கொண்டார் அத்தெய்வமாக ஆங்கே
மாதொரு பாகனார் தாம் வருவர்.” — சித்தியார்.

முருகன் வரமருளுதலில் சலிக்காத வள்ளல்.

“வேண்டிய போதடியார் வேண்டி போகமது
வேண்ட வெரு துதவு — பெருமானே.”

என அருணகிரியார் தம் திருப்புகழில் முருகனைப் பாடி ஏத்துகின்றார்.

ஒருருவம் ஒரு நாமம் இல்லாத இறைவன் அன்பால் அழைத்த எப்பெயரையும் தன் பெயரெனக் கொண்டு எவ்வடிவையும் தன் வடிவமாக ஏற்றருளி அவரவர் நினைந்த நினைந்த வடிவில் விரைந்தெழுந்து வந்து வரமருள்பவன். இதலன்றோ தாயுமான அடிகள்,

“எதுபாவித்திடினும் அதுவாக வந்தருள்செய் எந்தை”
என்கின்றார்.

அடியார்கள் இறைவனை எந்த உருவம் எந்தப் பெயர் வைத்துப் பக்தி செய்தாலும் கெடுதல் ஒன்றுமில்லை. வேண்டுவது உள்ளம் கரைதல் ஒன்றே. சிவன், திருமால்

என்கிற வேறுபாடுகூட பெயர் மட்டினுமே. அன்பும் உறுதியான பக்தியும் அடியார்கள் சிலரை சிவன் திருமாலுக்கு அடிமை என்றும், திருமால் சிவனுக்கு அடிமை என்றும் பாடச் செய்துவிடும். அது அன்பின் வேகம். பெயர் வேறுபாடுகளைப் பொருட்படுத்தலாகாது. பக்தி பழுத்த மனம் வெவ்வேறுகக், கற்பனை செய்து கொள்கிறது. எந்தப் பெயர், எந்த உருவம் பக்தனுக்கு ஆனந்தத்தைத் தருகிறதோ அதை வைத்துப் பாடுகிறான். வழிபடுகிறான்.

“ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற்கு ஆயிரம்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணாம் கொட்டாமோ”

என்பது தித்திக்கும் திருவாசகம்.

ஆகவே, ஆர்வலர் — அன்புமிக்கோர் எப்பெயரிட்டழைப்பினும் அங்கே முருகன் வருவான்! அவனின் அருட்பெருங் கருணைதான் என்னே!

வேள்வி காக்கும் முகம்.

“ஒரு முகம்

மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வியோர்க் கும்மே.”

ஒரு முகம் மந்திரத்தையுடைய வேதத்திற் கூறிய முறைமையிடத்துத் தப்பாத அந்தணருடைய வேள்விகளில் தீங்கு வராதபடி நிறைவேற்றத் திருவுள்ளம் கொள்ளும். (ஓர்க்கும்.— நினைக்கும்.)

முருகன் தேவசேனாதிபதி. யாகம் காப்பவன். அந்தணர்கள் வேள்வி செய்யும்போது அசுரர்கள் முதலாம் பகைவர்களுக்கு ஒரு வெறுப்பு. அழிப்பதற்கு முன் வருவார்கள். பாவம், தேவர்கள்! காப்பதற்கு முருகன் முன் வருவான். முருகன் இருக்கின்றான் என்ற துணிச்சல் தேவர்களுக்கு! வேள்வியைத் தொடங்கிவிடுவார்கள். வேள்வி நடந்து

கொண்டே போகும். முருகன் அதனைக் காத்துக்கொள்வான். வேள்வி முட்டின்றி முடியும். வேள்வி காப்பது அவன் வேலை. அதைச் செய்வது அவனது திருமுகம் ஒன்று. வேள்வி காக்க முருகன் இருந்தால் அதனைச் செய்ய யார்தான் முன் வரமாட்டார்கள்! கன்ம வேள்வி, தவவேள்வி, செபவேள்வி, தியான வேள்வி, ஞான வேள்வி என வேள்வி ஐவகைப்படும். இவ்வைவகை வேள்விகளையும் இயற்றுவோர்க்கு இடையூறு வராதபடி காத்தருள்பவன் முருகன்.

எவ்வயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுதுவோர் அந்தணர். அவர்கள் அருள் நிரம்பிய மேலோர். அந்தத்தை அணவுவார் அந்தணர் என்றது வேதாந்தத்தையே நோக்குவார் என்கிறார் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர். அவர்கள் வேதம் ஓதுதல், ஓதுவித்தல், ஈதல், ஏற்றல், வேள்வி செய்தல், செய்வித்தல், என்னும் ஆறு காரியங்களையும் செய்யும் முறைமையினின்றும் வழுவாதவர்கள். அவர்கள் எடுக்கும் வேள்விகளுக்கு என்றென்றும் உற்ற துணை முருகப்பெருமான். மந்திரம் என்பது சரவணபவ, நமகுமாராய என்னும் மயிலேறிய மாணிக்கத்துக்குரிய ஆறெழுத்து மறைமொழியாகும்.

அந்தணர் இயல்பும் அவர்கள் முருகனை வழிபடுமாறும் திருமுருகாற்றுப்படையில் அருமையாகப் பேசப்படுகின்றன. அவர்கள் ஓதல் முதலிய அறுவகைத் தொழில்களைச் செய்தலில் வழுவாதவர்கள். தாய் தந்தை என்னும் இருவர் குலமும் நன்றென்று உலகத்தவர் மதித்தவையாகிய பழங்குடிப் பிறப்பினர். நாற்பத்தெட்டு ஆண்டு பிரமச்சரியம் காத்த பேராண்மையாளர். என்றென்றும் மெய்ந்நெறி நின்றவர்கள். ஆகவணியம், தக்கினூக்கினி, காருகபத்தியம் என்னும் மூன்று அக்கினிகளை ஓம்பும் செல்வத்தையுடையவர். ஒன்பது நூலை முறுக்கிய மூன்று புரிகளாகிய நுண்ணிய பூணூலை அணிந்தவர்கள். உலராத ஆடையை உலரும்படி உடுத்தோர். தலை மேலே குவித்த கையினர். ஆறெழுத்துடைய அரிய உபதேச மந்திரத்தை நாக்கானது புரளும்

மாத்திரத்தில் பலமுறை உச்சரிப்போர். மணமிக்க நறிய பூவை எடுத்து வழிபடுவோர்.

“இருமூன் றெய்திய இயல்பினின் வழாஅது
 இருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்கொடி
 அறுநான்கு இரட்டி இளமை நல்யாண்டு
 ஆறினிற் கழிப்பிய அறநவில் கொள்கை
 மூன்றுவகை குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
 இருபிறப் பாளர் பொழுதறிந்து நுவல
 ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ணூண்
 புலராக் காழகம் புலர உடஇ
 உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து
 ஆறெழுத்து அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
 நாலியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி
 விரைஉறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிதுவந்து
 ஏரகத்து உறைதலும் உரியன்.”

— திருமுருகாற்றுப்படை.

எஞ்சிய பொருள்களை விளக்கும் ஒரு முகம்.

“ஒரு முகம்

எஞ்சிய பொருள்களை ஏழுந் நாடித்
 திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே.”

ஒரு முகம் நூல்களாலும், ஆசிரியர்களாலும் விளக்க முறாமல் எஞ்சிய பொருள்களாக இருப்பவற்றை நூலான வேட்கையுடையவர்கள் இன்புறும்படி உணர்த்தித் திங்கள் போலத் திசைகளெல்லாம் விளக்குவிக்கும்.

நூல்களிற் தெரியாத பொருள்களை தெரிந்தோரிடம் கேட்டறிகிறோம். சில பொருள்கள் குரு என்று எம்மத்தியில் உலாவுவோராலும் விளக்கமுடியாது போய்விடுகின்றன. ஆயின் அவற்றையும் விளக்க ஒருவன் இருக்கிறான். அவன்தான் முருகன்! அவன் எஞ்சிய பொருள்கள் அனைத்தையும் தன் அருள் விளக்கால் சுடர்விட்டொளிர்ச் செய்யும் தனிப்பெருங் குரவன். தெளிவற்ற பகுதிகள் அனைத்தும் முருகன் அருளால் விளக்கம் பெறுகின்றன. இங்ஙனம்

அறிவொளியை நமக்குத் தருவது முருகன் திருமுகம். அந்த முகம் சந்திரனைப் போல விளங்கி திசை விளக்குகின்றது. ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியார், “ஒரு முகம் ஈண்டு வழங்காத வேதங்களிலும் நூல்களிலுமுள்ள பொருள்களை ஆராய்ந்து இருடிகள் ஏமமுறும்படி உணர்த்தித் திங்கள் போல திசைகள் எல்லாம் விளக்குவிக்கும்” என்கின்றார்.

இன்னும், எஞ்சிய பொருள் என்பது வீட்டின்பம். அதனை நமக்கு அளிப்பவன் முருகன். அதாவது அவன் அருள் எம்மைப் பிறவியிலழுந்தாது காத்தருளும் என்பதாகும். தித்திக்கும் திருவாசகம் தந்த மணிவாசகப் பெருமான் தமது திருவம்மாளையில்,

“தென்னன் பெருந் துறையான்
காட்டாதன வெல்லாம் காட்டிச் சிவங் காட்டித்
தாட்டாமரை காட்டித் தன் கருனைத்தேன் காட்டி.”

என எஞ்சிய பொருள்கள் இவை எனக் காட்டுகின்றார்.

“காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
கானவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பினரன் கழல் செலுமே.”

— சிவஞானபோதம்.

காட்டக் காண்பதாகிய கண்ணுக்குக் காட்டுகின்ற ஆன்மாவைப் போல் ஆன்மா அறிய ஆன்மாவின் நிலையை இறைவன் கண்டு அதற்கு அறிவிப்பதால் இடையருத அன்பினால் ஆன்மா இறைவன் திருவடி நிழலில் தலைப்படும்.

முருகன், மெய்யடியார்கள் மெய்த் நூலுணர்ந்து வீடு பெறும் பொருட்டு உயிரோடு ஒருங்கியைந்து நிற்கின்றான். எனவே, உயிர்கள் மெய்த் நூல்களை அறியும் பொருட்டு, அந்நூல்களை அறிந்து அறிவிக்கின்ற தனிப்பெரும் புலவன் முருகன்!

வெல்லும் முகம்.

“ஒரு முகம்

செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்றே.”

ஒரு முகம் செல்சமம் முருக்கி கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு செறுநர்த் தேய்த்து களம் வேட்டன்று — ஒரு முகம் திருவுள்ளத்துச் செல்கின்ற நடுவு நிலைமையைக் கெடுத்து அசுரர்களைக் கொல்லவேண்டும் என்று கோபங் கொண்ட திருவுள்ளத்தோடு எதிர்த்த அசுரர் முதலியோரை பொன்றக் கெடுத்துக் கள வேள்வியை வேட்டது.

சமம் — நடுவு நிலைமை, அதனைக் கெடுத்தலாவது தேவரையும், அசுரரையும் ஒப்ப நோக்காது, தேவரைக் காத்து அசுரரை அழித்தல். துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் முருகன் திருவிளையாடல்தானே!

அசுரர்களின் அட்டுழியங்களை அழித்து தேவர்களுக்கு நல்வாழ்வு வழங்கியவன் முருகன். அசுர வாழ்வை வேரோடு அழிக்கவேண்டுமாக இருந்தால் முருகன்தான் முன் வரவேண்டும்! அவனது வீரவேல், ஞானவேல், சத்திவேல், வெற்றிவேல் வந்தால் போதும்! அசுர வாழ்வு அற்றுப்போகும்! அன்று கிரௌஞ்ச மலையை பொடிபடுத்தி, அசுரர்களுடைய வலையைக் கெடுத்து தேவர்களுடைய துன்பத்தை வேரோடு அறுத்துக் காத்தது அவன் கைத் தனி வேலல்லவா!

முருகன் பகைவர்களை அழித்து, கோபம் கொண்ட உள்ளத்தோடு வெற்றிக்கு அறிகுறியாகப் போர்க்களத்தில் களவேள்வி செய்கின்றான். களவேள்வி என்பது போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்றவன் அங்கு இறந்து கிடக்கும் உடல்களைக் கொண்டு தூர்க்காதேவிக்கு செய்யும் வேள்வியாகும்.

ஆகவே முருகன் திருமுகங்களில் ஒன்று அசுர குணங்களை அழிக்கும் கருணைப் பொலிவுள்ளதென்பதை இதி லிருந்து நாம் அறிகின்றோம்.

முருகன் யாதாயினுமோர் உயிர் அறியாமையினால் செல்வழி செல்லாது தமொறுங்கால் அதனை அந்நெறிக்கண் போகாமற் தடுத்து ஆட்கொள்ளல் வேண்டி உடலை அகற்றித் தீ நெறியை நீக்கி அருளுகின்றான். இது மறக்கருணையாகும். இறைவன் எவர் மேலும் சிற்றம் கொள்வதில்லை. தாய் சேயைக் கண்டிப்பது அன்பின் செயலன்றோ!

“தந்தை தாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கள் தம் சொலாற்றின் வந்திடாவிடின் உறுக்கி வளாரினால் அடித்துத் தீய பந்தமும் இடுவர் எல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகும் இத்தீர் முறைமையன்றோ ஈசனார் முனிவு மென்றும்.”

என்பது சித்தியார்.

ஒரு பிறவிக்கு வந்த தாய் தந்தையர் தமது குழந்தை நல்லவனாக வாழவேண்டும்; வாழ்க்கையில் செந்நெறி கடைப்பிடித்தொழுக வேண்டும் என்பதைத் தமது உள்ளத்துட் கொண்டு தத்தம் குழந்தைகளுக்கு வேண்டியபோதெல்லாம் தண்டனை தந்து வழிப்படுத்துவார்கள் என்றால், ஒவ்வொரு பிறவியையும் நமக்குத் தந்து நம்மை வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவைக்க விரும்பும் அம்மை அப்பன் முருகன் தகுந்த தண்டனை அளித்து நம்மை ஆட்கொள்ளாமல் இருப்பாரா! முருகன் எம்மை எல்லாம் இப்பிறப்பில் வளர்த்தெடுக்கத் தாய் தந்தையர்களைத் தேடித் தந்திருக்கிறான். குயிற் குஞ்சு தன் முட்டையைக் காக்கையின் கூட்டிலிட்டுவிட, காக்கை அம்முட்டையை அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரித்து வளர்க்கச் செய்வதுபோல் முருகனும் தனது குழந்தையை தாய்மார் தங்களுடையது, தங்களுடையது என்று போற்றி வளர்க்கச் செய்கிறான். இதனைத் திருமூலர்,

“குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைதன் கூட்டிட்டால் அயிர்ப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல் இயக்கில்லை போக்கில்லை ஏனென்ப நிலை மயக்கத்தால் ஆக்கை வளர்க்கின்ற வாறே.”

என்கின்றார்.

ஆகவே நம்மை வளர்த்தெடுப்பது, தண்டனை தருவ தெல்லாம் முருகன் நம்மை ஆக்கப் பாதையில் விடுவிப்ப தற்கேயாகும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

“தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.”

என எம்மை அப்பரம்பொருளிடம் ஒப்படைத்து எல்லாம் அவன் செயல் என்று நாம் வாழ்வேண்டும்!

அசுரன் எனப்படுவது ஆணாவம். ஒவ்வொருவரிடத் திலும் அசுர சம்மாரம் நிகழ்ந்தாக வேண்டும். அசுர சம்மாரம் நிகழ்ந்ததன் மேல் எல்லாம் அவன் செயலே என்ற ஆனந்த நிலை தோன்றும். அது சத்திநிபாதம் எனப் படும். சிவானுபூதிச் செல்வர் மணிவாசகர் இந்த நிலையில் “கண்களிரண்டும் அவன் கழல்கண்டு களிப்பன ஆகாதே” என்கின்றார்.

ஆகவே முருகன் பெரும் போர் வாழ்க்கையை வளம் படுத்தும் தனிப்பேராளன்!

இன்பமுகம்.

“ஒரு முகம்

குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகை அமர்ந்தன்றே.”

ஒரு முகம் குறவர் மடமகளும் கொடிபோன்ற இடையை உடைய மெல்லியலாளுமாகிய வள்ளிநாயகியொடு இன்பம் அநுபவித்து மகிழ்கின்றது.

காமநுகர்ச்சி இல்லாத இறைவன் உலகில் இவ்வாழ்க்கை நடத்தற்கு இங்ஙனம் நகையமர்ந்தான். தமிழிலக்கியத்தில் பரக்கக் காணும் களவின்பம் காட்டித் தருவது வள்ளி திருமணம். அகப்பொருள் இலக்கணம் ஞான இலக்கணம். இறைவன் தாமருளிய அகப்பொருளிலே களவு கற்பு என்னும் இரண்டு இலக்கணங்களையும் விரித்திருந்தும் அதற்

குக் களவியல் எனப் பேரிட்டருளிய காரணத்தால் கள வெனும் ஒழுக்கம் ஞானப் பகுதியுட் சிறந்த பொருளுடைய தென்பதும் புலனாகின்றது. ஆன்மாக்கள் போகும் துய்க்கும் பொருட்டு போககோலமும் யோகானுபவம் மிருந்து விட்டின்பம் அடைதற்கு யோககோலமும் கொள்வான் முருகன்.

“போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதல் ஓரார் யோகியா யோகமுத்தி உதவுத லதுவுமோரார்”

என்பது சித்தியார்.

“தென்பாலுகந் தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் பெண்பால் உகத்தான் பெரும் பித்தன் காணேடி பெண்பால் உகத்திலனேல் பேதாய் இருநிலத்தோர் விண்பால் யோகெய்தி விடுவர்காண் சாழலோ.”

என்பது திருவாசகம்.

இறைவன் பெண்பாலை விரும்பி உடன்கொள்ளாவிடில் இம்மண்ணுலக மக்கள் எல்லோரும் விண்ணுலகைச் சேர்ந்த வராய் இல்லற வாழ்வினை விட்டொழிவர் என்பது பொருள். இந்நிலவுலக மக்கள் நெறிப்பட்ட இல்லற வாழ்க்கையில் அறநெறி பிறழாது வாழவேண்டும் என்கின்ற சீரிய பண்பை எமக்கு காட்டவேண்டியே அர்த்தநாடிகவரனாகக் காட்சி அளிக்கின்றான் இறைவன்.

திருக்கல்யாணம், திருப்பள்ளியறை முதலிய விழாக் களால் அம்மைக்கும் அப்பனுக்குமுள்ள உறவு கணவன் மனைவி போன்றதென்று நாம் எண்ணி இடர்ப்படலாகாது. “என்னுடையாரமுது எங்கள் அப்பன் எம்பெருமான் இம்வான்மகட்குத் தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன் தமையன் எம் ஐயன்” அதாவது, உமைக்கு நாயகன் ஈசன்; அவனே அவளுக்கு மகன் என்றும் தகப்பன் என்றும் தமையன் என்றும் திருவாசகம் சொல்கிறது.

“வாயு மனமும் கடந்த மனோன்மணி
பேயுங் கணமும் பெரிதுடைப் பெண்டிள்ளை
ஆயு மறிவுங் கடந்த அரனுக்குத்
தாயு மகனும்நற் றூமு மாமே”

என்ற திருமந்திரமும் இங்கே நோக்கற்பாலது.

திருமாவின் புத்திரிகளாகிய அமுதவல்லி, சுந்தரி என்
னும் இருவரும் முருகனை அடையத் தவம்புரிந்தனர். எம்
பிரான் முருகன் தோன்றி “சுந்தரி, நீ சிவமுனிக்குப் புத்திரி
யாகத் தோன்றி வேடரிடம் வளர்க; நாம் உன்னை வந்து
ஆட்கொள்வோம்” என்று அருள்புரிந்தனர். அவ்வாறே
சுந்தரி தொண்டை நாட்டில் வள்ளிமலைச் சாரலில் அருந்
தவம் பூண்டிருந்த சிவமுனி அருளால் ஒரு மான் வயிற்
றுதித்தனர். அக்குழந்தை வேடமாதா வள்ளிக்கிழங்கு
அகழ்ந்தெடுத்த குழியில் கிடந்தது. ஆதலின் வள்ளி என
நாமம் பெற்றாள். பருவம் எய்திய பின்னர் தினைப்புளம்
காத்தனர். முருகன் அங்கே சென்று திருவிளையாடல் பல
புரிந்து வள்ளியை ஆட்கொண்டனன் என்பது வரலாறு.

முருகன் வள்ளிநாயகியைத் திருமணம் புரிந்தமை
முருகன் ஆன்மாவை வலியவந்து ஆட்கொள்ளும் பேரருட்
பெருங் கருணைத் திருவிளையாடல். அடியவர்களை ஆட்
கொள்ளும் திருவிளையாடலும் வள்ளியம்மை திருமணமும்
ஒரே பயனுடையவை.

காடு பிரபஞ்சம்; ஆணவம், குரோதம், காமம் அனைத்
தும் விலங்கினங்கள்; ஐம்புலன்கள் வேடர்கள்; தினைவினை;
ஆன்மா வள்ளி.

தானே வந்தெம்மைத் தலை அளித்தாட் கொண்டருளும்
முருகன் வள்ளியைத் தானே தேடிக் குற்றேவல் செய்து
அவள் அன்பைப் பெற்றான் என்பதிலிருந்து வள்ளி திரு
மணம் மார்ச்சார சம்பந்தமாக இறைவன் ஆன்மாவை
ஆட்கொள்கின்ற பெரிய தத்துவம் என்பது விளக்கப்படு
கின்றது.

முருகனுக்கு வள்ளி நாயகியுடன் விளையாட்டுப் புரிவதில் ஒரு பெரு விருப்பு. அதை மணக் கண்ணுற் கற்பனை செய்து தண்டமிழ் மொழியில் சுவைபடச் சொல்கிறார் குமர குருபர சுவாமிகள்.

“பமர மடுப்பக் கடாமெடுத் தூற்றுமொர்

பகடு நடத்திப் புலோமசைச் சூர்ப்புயல்

பருகி யிடக்கற் பகாடனிப் பாற்பொவி

பரவை யிடைப்பற் பமாதெனத் தோற்றிய

குமரி யிருக்கக் கலாமயிற் கூத்தயர்

குளிர் புன மொய்த்திட் டசாரலிற் போய்ச்சிறு

குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு

குமர னைமுத்துக் குமரனைப் போற்றதும்.”

[பமரம் — வண்டு, பகடு — ஐராவதம் என்னும் யானை, சூர் — தெய்வப் பெண், பருகியிட — இன்பம் நுகர, பரவை — கடல், பத்ம மாது — திருமகள், குமரி — தெய்வயானை, சலாம் — வணக்கம், ஏக்கறு — ஆசையால் தாழ்கின்ற.]

“திருமகளைப் போலப் பேரழகுடன் தோன்றிய தேவ யானையாகிய குமரி இருக்கவும் மயில் நடனம் புரியும் குளிர்ந்த திணைப்புனம் நிறைந்த மலைச் சாரலிற் போய்சிறு குறவர் மகளாகிய வள்ளிக்குச் சலாமிடுவதற்கு ஆசையால் தாழ்கின்ற முத்துக்குமாரன்” என்கின்றார். இன்னும், முருகனை மும்முதற் கடவுளும் ஆதிப் பிரானென்று வணங்கி நிற்ப, அவனோ வள்ளிபாற் சென்று குற்றேவல் செய்யக் கேட்டு நிற்கின்றான் என்னும் பொருள் தோன்ற,

“கூனேறு மதிதுதற் றெய்வக்குறப் பெண்

குறிப்பறிந் தருகளை ந்துள்

குற்றேவல் செய்யக் கடைக்கண் பணிக்கெனக்

குறையிரந்தவ டொண்டைவாய்த்

தேனுறு கிளவிக்கு வாயூறி நின்றவன்
செங்கிரை யாடியருளே
செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கண் மணவாள
செங்கிரை யாடியருளே,"

என அருமையாகச் சொல்கிறார்.

முருகன் வள்ளிநாயகிக்கு வணக்கம் செலுத்துகின்றான் என்பது தோன்ற அருணகிரிநாத சுவாமிகள், "பணியா வென வள்ளிபதம் பணியும் தணியா அதிமோக தயா பரனே" என்றும் "பாளைக்குழல் வள்ளிபதம் பணியும் வேளைச்சுரபூபதி மேருவையே" என்றும் "மதிவாணுதல் வள்ளியை யல்லது பின் துதியா விரதாசுரபுதிதே" என்றும் கந்தரநூலுதியில் முருகனை அழகுறப் பாடித் தொழுது நிற்கின்றார்!

சுருங்கச் சொன்னால், முருகன் சூரியன் சந்திரன் அக்கினி வாயிலாகப் புறஇருளைப் போக்குபவன். ஆணவ மலத்தை அகற்றுபவன். அன்புமக்கோர் ஏத்த, வேண்டியன வேண்டியாங்கு வழங்குபவன். புலப்படாதன அனைத்தையும் திருவருட்டுணை கொண்டு உணர்த்துபவன். வீட்டின்பம் நல்குபவன். உலகமுய்ய வேள்வி காப்பவன். வாழ்வு வளம்பெற எம்மைத் தண்டித்து நல்வழிப்படுத்துபவன். உலகம் இல்லறமனுபவித்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வீட்டின்பமடையப் போகியாய்க் காட்சியளிப்பவன்!

ஆறுமுகக் கோலம்

“மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப்
 பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒரு முகம்; ஒரு முகம்
 ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி தொழுதிக்க
 காதலின் உவந்து வரங்கொடுத் தன்றே; ஒரு முகம்
 மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
 அத்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே; ஒரு முகம்
 எஞ்சிய பொருள்களை ஏழுற நாடித்
 திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே; ஒரு முகம்
 செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
 கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்பேட்டன்றே; ஒரு முகம்
 குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகப்பின்
 மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே.”

— திருமுருகாற்றுப்படை.

“வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூர னைத்தடிந்து
 தெவ்வருயிர் சிந்துந் திருமுகமும் — எவ்வுயிர்க்கும்
 ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
 வாழ்வுதருஞ் செய்ய மலர்முகமும் — சூழ்வோர்
 வடிக்கும் பழமறைக ளாகமங்கள் யாவும்
 முடிக்கும் கமல முகமும் — விடுத்தகலாய்
 பாச இருள்துரந்து பல்கதிரிற் சோதிவிடும்
 வாச மலர்வதன மண்டலமும் — நேரமுடன்
 போகமுறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
 மோக மனிக்கு முகமதியும் — தாகமுடன்
 வந்தடியிற் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
 தந்தருளும் தெய்வமுகத் தாமரையும்.”

— கந்தர் கலி வெண்பா.

மயிலேறி விளையாடு முருகன்

உலகம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னமும் வாழப்போகிறது. அணுக்குண்டிலும் பன்மடங்கு வலிமையுள்ள ஐதரசக் குண்டிலும் (Hydrogen bomb) கூட உலகம் அழியப் போவதில்லை. ஏன்? உலகைக் காத்துக்கொள்ள முருகன் இருக்கிறான். அணுக்குண்டும், ஐதரசக் குண்டும் அவன்முன் எம்மாத்திரம்! முருகன் இருக்கும்பொழுது உலகம் அழியப்போவதில்லை, என்ற இந்த உண்மையை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழன் உலகுக்குச் சொல்லிவிட்டான். குறுந்தொகை என்னும் நூலின் கடவுள் வாழ்த்து இதனை நமக்குச் சொல்கின்றது.

“தாமரை புரையும் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளித்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக வெறிந்த வஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவல் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைக லெய்தின்று லுலகே.”

தாமரை புரையும் காமர் சேவடி — தாமரை மலரைப் போன்ற அழகிய செம்மையாகிய திருவடியையும், பவழத் தன்ன மேனி — பவழத்தை யொத்த சிவந்த நிறத்தையும், திகழொளி — விளங்கும் ஒளியையும், குன்றி யேய்க்கும் உடுக்கை — குன்றிமணியைப் போன்ற சிவந்த ஆடையையும், குன்றின் நெஞ்சுபக வெறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல் — கிரவுஞ்சமலையினது நடுவிடம் பிளக்கும்படி விசிய அழகிய ஒளியையுடைய நெடிய வேற்படையையும், சேவல் அம் கொடியோன் — கோழிச் சேவலை வரைந்த கொடியையு முடைய முருகப்பெருமான், காப்ப - பாதுகாத்தருளுதலால், உலகம் ஏமம் வைகல் எய்தின்று — உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் இன்பமயமாகிய நாட்களை அடைகின்றன, ஆதலின் உலகுக்கு இடையூறில்லை, ஏமவைகல் — பிறவித் துன்பம் சாராத நாட்களெனினும் பொருந்தும்.

குரபன்மன் ஆட்சி கொடிது, கொடிது. அவன் ஆற்றல் அளப்பரிது. ஆயிரத்தெட்டு பிருதிவி அண்டங்களை நூற்றெட்டுச் சதுர் யுகங்கள் ஆண்டவன். அவன்,

“மாயையின் வலியோ ஓசி

மால்முத லோரை வென்றே

ஆயிரத் தோரெட் டண்டம்

அரசு ரெய்துகநூற் றெட்டுக்

காயமதழி வின்றாகிக் கடவுளர்க்

கலக்கண் செய்த தீயகுர் முதல்வன்.”

வானவர் குரபன்மனால் அடைந்த துன்பம் அளப்பல். அவர்கள் அல்லல் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் சிவபிரானை ஏத்தி நின்றனர். அப்பெருமான் பரம் கருணைத் தடங்கடல் அல்லவா? தமது ஈசானம், தற்புகடம், வாமதேவம், அகோரம், சத்தியோசாதம் என்ற ஐந்து திருமுகங்களோடு கீழ்நோக்கும் அதோ முகத்தையும் அமைத்துக்கொண்டு ஆறுமுகமாகி, ஆறுமுகங்களிலும் உள்ள நெற்றிக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். அக்கண்களிலிருந்து ஆறு கனற் பொறிகள் எழுந்தன. இமையோர் அதைக் கண்டு அஞ்சினர். இறைவன் இந்த ஆறு பொறிகளையும் கங்கையில் விடுமாறு வாயுவையும் அக்கினியையும் பணித்தனன். வாயுவும் அக்கினியும் அக்கட்டளையை ஏற்று ஆறு பொறிகளையும் கங்கையில் விட்டார்கள். கங்கை அவைகளைச் சரவணப் பொய்கையிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தாள். ஆறு பொறிகளும் ஆறு குழந்தைகளாக உருப்பெற்று விளையாடின. சப்தரிசிகளுடைய பத்தினிகளாகிய அருந்ததி தவிர்ந்த ஆறு கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறு குழந்தைகளையும் எடுத்துப் பால் ஊட்டி வளர்த்தார்கள். அவ்வமயம், பரமேசுவரன் “உன் திருக்குமாரனைச் சென்று காண்பாயாக” என்று உமாதேவியாருக்குக் கட்டளையிட்டார். உமாதேவியார் அவ்வாறே சரவணப் பொய்கையை அடைந்து குழந்தைகளை வாரி எடுத்தாள். எடுத்த மாத்திரத்தில் ஆறு குழந்தைகளும் ஒரே குழந்தையாயின. ஆறு திருமுகமும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் பொலியக் கந்தன் காட்சி தந்தான்.

“அருவமும் உருவு மாகி அநாதியாய்ப் பவவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக்
கருணைகூர் முகங்க ளாறுங் கரங்கன்பன் னிரண்டும்

கொண்டே

ஒருதிரு முருகன் வந்தாய் குதித்தனன் உலக முய்ய.”

இதனைக் குமரகுருபரர்,

“பூங்கயிலை வெற்றிற் புனைமலர்ப்பூங் கோதையிடப்
பாங்குறையு முக்கட் பரஞ்சோதி — ஆங்கொருநாள்
வெந்தகுவர்க் காற்றூத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோ டதோமுகமும் — தந்து
திருமுகங்களாகுகிச் செந்தழற்க னாறும்
ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறியா றுய்ப்ப — விரிபுவனம்
எங்கும் பரக்க விமையோர்கண் டஞ்சுதலும்
பொங்குந் தழற்பிழம்பைப் பொற்கரத்தால் — அங்கண்
எடுத்தமைத்து வாயுவைக்கொண் டேகுதியென் றெம்மாள்
கொடுத்தளிப்ப மெல்லக் கொடுபோய் — அடுத்ததொரு
பூதத் தலைவகொடு போதியெனத் தீக்கடவுள்
சீதப் பகிரதிக் கே சென்றுய்ப்பப் — போதொருந்
றன்னவளுங் கொண்டமைதற் காற்றூள் சரவணத்திற்
சென்னியிற் கொண்டிய்ப்பத் திருவுருவாய் — முன்னர்
அறுமீன் முலையுன் டமுது விளையாடி.

நறுநீர் முடிக்கணித்த ந" தன் — குறுமுறுவற்
கன்னியொடுஞ் சென்றவட்குக் காதலுக்குக் காட்டுதலும்
அன்னவள் சுண்டவ்வுருவ மாறினாயும் — தன்னிரண்டு
கையாலெடுத்தினைத்துக் கந்தனெனப் பேர் புனைந்து,
மெய்யாறு மொன்றாக மேவுவித்துச் — செய்ய
முகத்தி லணைத்துச்சி மோந்து முலைப்பால்
அகத்துண் மகிழ்பூத் தளித்து.”

என கந்தர் கவிவெண்பாவில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

கந்தன், கார்த்திகேயன் என்னும் திருநாமத்தை ஏற்று
கார்த்திகைப் பெண்களுக்குச் சிறப்புச் செய்தனர். கார்த்
திகை நட்சத்திரத்தில் முருகனை வழிபடுவோர் பெரும்பேற்
றைப் பெறுவதாகக் கந்தபுராணம் சொல்கிறது.

“கந்தன் றனை நீர்போற்றிய கடனூல்இவன் உங்கள் மைந்தன் எனும் பெயர்ஆகு க மகிழ்வாள்எவ் ரேனும் துந்தம்பக ளிடைஇன்னவன் தோன்றாள்வழி படுவோர் தந்தம் குறை முடித்தே பரந் தனைநல்குவம் என்றார்.”

முருகன், கந்தன், வேள், சாமி, ஆறுமுகன், குகன், மாயோன் மருகன், சேய், கார்த்திகேயன், வரைபக வெறிந் தோள், சரவணபவன், செட்டி, அரன்மகன், கங்கை மைந்தன், ஆண்டலைக் கொடியுயர்த்தோன், கடம்பன், தாரகற் செற்றோன், ஆசான், குறிஞ்சி வேந்தன், வேலினுக்கிறை, விசாகன், சேந்தன், காங்கேயன், செவ்வேள், மஞ்சையூர்தி சூர்ப்பகைவன், வள்ளி மணைன், தெய்வயாளை காந்தன், குமரன், புலவன், சற்குரு முதலிய இவையெல்லாம் அந்த முருகனை ஏத்தும் பெயர்களாகும். ஒருருவம் ஒருநாமம் இல்லாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடி வாழ்த்துதல் செந்தமிழ்ச் சைவர்கள் கண்ட சீரிய நெறிதானே!

முருகன் — என்றும் இளமையும் அழகும் உடையவன், வேள் — விரும்பப்படுபவன், தலைவன், கந்தன் — சேர்க்கப் பட்டவன், சாமி — எல்லாம் உடையவன், உலகம் உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் தனது உடைமைப் பொருளாகக் கொண்டவன், கார்த்திகேயன் — கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப் பெற்றவன், குகன் — காப்பவன்; இருதயமாகிய குகையில் இருந்தருள்பவன், சரவணபவன் — சரவணப்பொய்கையில் (தருப்பை வனத்தில்) உருவுடன் காட்சி யளித்தவன், விசாகன் — விசாக நாளிற் தோன்றியவன், கடம்பன் — கடம்ப மாலையைத் தரித்தவன், குமரன் — என்றும் குமரனாக இருப்பவன், காங்கேயன் — கங்கையில் தோன்றியவன்.

இவ்வாறு அவனுடைய திருநாமங்கள் எல்லாவற்றையும் விளக்கலாம். அவை விரிக்கிற் பெருகும்.

தமிழ் நாட்டில் முருகன் வழிபாட்டுக்குக் குறைவில்லை. கந்தன் கலியுகவரதன் அல்லவா? முருகன் கண்கண்ட

தெய்வம். அவன் பேரழகன், பெருவீரன், பெருங்கருணை வள்ளல். அடியார்க்கு என்றும் வாராத செல்வம் வருவிப்பான். தீராதநோய் தீர்த்தருளுவான்.

நிலப் பரப்பைத் தமிழர் ஐந்து வகையாகப் பிரித்தனர். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி என்றும், காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை என்றும், முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்த இடத்தைப் பாலையென்றும் (பாலை — ஒன்றும் விளையாத இடம்), வயலும் வயல் சார்ந்த இடத்தை மருதம் என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் என்றும் பிரித்தனர். அங்குளம் பிரித்ததன்மேல் குறிஞ்சிக்கு முருகனையும், முல்லைக்குத் திருமாலையும், பாலைக்குத் துர்க்கையையும், மருதத்துக்கு இந்திரனையும், நெய்தலுக்கு வருணனையும் தெய்வமாகப் போற்றி வந்தனர். “குன்றங் கொன்ற குன்றக்கொற்றத்து விண் பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ்”, “சேயோன் மேய மைவரையலகம்” என்பன எல்லாம் குறிஞ்சி நிலத்துக்கு கடவுள் முருகன் என்பதை நமக்குச் சொல்கின்றன. இவ்வைந்து நிலங்களுள் முதலிற் தோன்றியதும் பெருமை வாய்ந்ததும் குறிஞ்சியாகும். இக்குறிஞ்சி நிலத்துக்கு முருகனைத் தெய்வமெனக் கொண்டாடிப் போற்றுதல் தமிழர்க்கு முருகன் பாலிருந்த பேரன்பைக் காட்டுவதொன்றாகும். குமர குருபரர் முத்துக்குமார சுவாமி பிள்ளைத் தமிழில் குறிஞ்சி நிலத்தை வருணித்து அதற்கு முருகனே தலைவனாதலை உணர்த்துவார்.

“ தின்னென் றடக்கைவெஞ் சிலைவேடர் குடி.கொண்ட
சீறுரு மூஞ்ச்தொறும்

செந்தினைப் புனமூடு தண்சாரல் பிறவுமாம்

சீதனக் காணி பெற்றத்

தன்னென் குறிஞ்சித் தலந்தலை யளிப்பவன்

சப்பாணி கொட்டியருளே

தையலு யகிமருவு தெய்வநா யகன்மதலை

சப்பாணி கொட்டி யருளே.”

வள்ளி நாயகியை முருகன் ஏற்றுக் கொண்டபோது வெறும் பெண்ணை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சீதனமும் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்கிறார். அவர் பெற்றுக் கொண்ட சீதனம் குறிஞ்சி நிலம் (உறுதி முடியாத சீதனம்!) என நகைச்சுவை மிகத் தீட்டுகிறார் தம் சொல்லோவியத்தில் குமரகுருபரர்.

முருகனை குறிஞ்சிக் கிழவனாக, பேரழகனாக, மணவாளனாக, இளையோனாக, சூர்ப்பகைவனாக, வெற்றிவேல் வீரனாகப் போற்றினார், பாடினார். முருகனைச் சங்கப் புலவனாகவும் நூலறி புலவனாகவும் கண்டு பெருமிதம் எய்தினார். முருகன் பரசிவத்தினின்றும் வேறில்லை எனக் கண்டனர். இவ்வுண்மை கந்தபுராணத்தில்,

“ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றால் நம்போற் பிசினிலன் யாண்டும் தின்றான்
ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான்
சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினார்க் கருள வல்லான்.”

“ஈச நேயவ னுடலான் மதலையா யினன் காண்
ஆசி லாவவன் அறுமுகத் துண்மை யாலறிநீ
பேசி லாங்கவன் பரனோடு பேதக னல்லன்
தேச லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.”

“காலமாய்க் காலமின்றிக் கருமமாய்க் கருமமின்றிக்
கோலமாய்க் கோலமின்றிக் குணங்களாய்க் குணங்களின்றி
ஞாலமாய் ஞாலமின்றி யனாதியாய் நங்கட்கெல்லாம்
மூலமாயிருந்த வள்ளன் மூவிரு முகக்கொண் டற்றான்.”

“மானு டத்தரில் விவங்கினிற் புட்களின் மற்றும்
ஊன முற்றுழல் யாக்கையிற் பிறந்துளா ரொப்ப
நீநி னைக்கலை பரஞ்சுடர் நெற்றியந் தலத்தே
தானு தித்தனன் மறைகளுங் கடந்ததோர் தலைவன்.”

என அருமையாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

சூரபன்மன் பாராட்டுகின்றான் முருகனை! அதனையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடல் பொருந்தும்.

“கோலமா மஞ்சை தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன் என்றிருந்தேன் அந்தாள் பரிசிவை யுணர்ந்தி
லேன்யான்!
மாலயன் தனக்கும் ஏனைவானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்திஇம் மூர்த்தி யன்றே!”

தமிழில் முருகனைப் பற்றிய செய்திகள் பழங்கால முதற்
கொண்டே எம் நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன.

சங்க நூல்களில், பரிபாடலும் திருமுருகாற்றுப்படையும்
அவன் பெருமையைப் பாராட்டி நிற்கின்றன. அழகு நிரம்
பும் இடம் எல்லாம் அவன் கோயில் கொண்டெழுந்தருளு
வான். மரம் அடர்ந்த காடுகள், மனிதன் ஆக்கி அழகு
பார்க்கும் சோலைகள், நீண்டோடும் ஆறுகள் இவையெல்
லாம் முருகன் திருக்கோயில்களே.

“சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறிஅறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட திறீஇ
ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவீனும்
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறியயர் களனும்
காடும் காவுங் கவின்பெறு அருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியினும் கந்துடை நிலையினும்.”

— திருமுருகாற்றுப்படை

ஊர்கள் தோறும் எடுக்கும் திருவிழாக்கள், அன்பர்கள்
ஏத்தும் மனமுவந்த இடங்கள், வேலன் வெறியாடு களம்,
காடு, சோலை, ஆற்றின் நடுவின்கண் அமைந்த அழகு
சாய்ந்த திட்டு, ஆறு, குளம், நாற்சந்தி, கடம்பமரம், மன்

றம், பொதி இவை அனைத்தும் முருகன் இருப்பிடங்களே என்று நக்கீரர் முருகனை எங்கும் காண்கின்றார்.

குறுந்தொகை முதற் பாட்டும், பரிபாடலில் எட்டுப் பாடல்களும் முருகக் கடவுள் துதிகளாக உள்ளன. ஆங்கு முருகப்பெருமானின் பெருமை பலபட விரித்துரைக்கப்படுகின்றது. மதுரைக் காஞ்சியிலும், பரிபாடலிலும் திருப்பரங்குன்றத் திருவிழா பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

பத்துப்பாட்டுக்குத் திருமுருகாற்றுப்படை கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்திருக்கின்றது. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்னும் இந்நூல்களைத் தொகுத்து, அதன்மேல் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு முதலிடம் கொடுத்தமையும் தமிழர்க்கு குறிஞ்சிக் கிழவன் முருகன் மேல் இருந்த அளவற்ற பக்தியைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றதல்லவா!

முருகனைப் பற்றிச் சிறிது சொன்னோம், அவன் ஏறும் மயிலைப் பற்றியும் சிறிது சொல்லத்தானே வேண்டும்.

முருகன் மயில் ஏறி வருவான். சூரபன்மன் யுத்தத்தில் இந்திரனே முருகனுக்கு மயில்வாகனமாக அமைந்தனன். பின்பு சூரபன்மன் மயிலாகி, அப்பெருமானுக்கு ஊர்தியாகவும் அமைந்தனன். இவற்றைப் பின்வரும் கந்த புராணச் செய்யுள்கள் நமக்குச் சொல்கின்றன.

“இந்திர னளையகாலை யெம்பிரான் குறிப்புந்தன்மே
லந்தமியருள் வைத்துள்ள தன்மையுமறிந்து நோக்கிச்
சுந்தர நெடுங்கட பிலித்தோகை மரமயினாய்த் தோன்றி
வந்தவன் குமரற் போற்றி மரகதமலை போனின்றான்.”

“சீர்திகழ் குமரமூர்த்தி ரெறிவிழி கொண்ட தொல்லை
யூர்தியினிருக்கை நீங்கி யுணர்வு கொண்டொழுகி நின்ற
சூர்திகழ் மஞ்சை யேறிச் சுமக்குதி யெம்மை யென்னுப்
பார்திசை வானமுற்றும் பரியென நடாத்தலுற்றான்.”

ஓம் என்பது பிரணவமாகும். எல்லா மந்திரங்களையும் தன்னுள் அடக்கி வைத்து விளங்குவது பிரணவ மந்திர

மாகும். அது எல்லா மந்திரங்களுக்கும் மூலமானது; அன்றியும், ஏனைய எல்லா மந்திரங்களும் முடிந்த இடமும் அதுவே யாகும். கடல் நீர் மேகமாகி, பின் மழையாகி, பொழிந்த மழை ஆறுகளாகி பூமியை வளமுடைத்தாக்குகின்றது. ஆறுகள் வழியாக ஓடிய நீர் கடலில் வந்து விழுகின்றது. எனவே, கடல் மூலமாகவும் முடிந்த முடிபாகவும் இருக்கின்றது. ஓம் எனப்படும் பிரணவமும் இத்தகைத்தேயாகும்.

மயில் என்பது பிரணவத்தின் உருவம். தோகை விரித்து ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி ஆடுகின்ற மயில் நமக்கு ஓங்கார வடிவமாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. இதனை அருணாகிரிநாதர்,

“ஆனதளி மந்தர ரூப நிலைகொண்ட
தாடுமயில் என்ப தறியேனே.”

“எல்லா மந்திரங்களிலும் பார்க்க ஒப்பற்ற தனிப் பெருமை மிக்க பிரணவமாகிய மந்திரத்தின் உருவத்தைக் கொண்டது ஆடுகின்ற மயில் என்பதை நான் அறிய வில்லையே” என்கின்றார்.

மயிலின் கீழ் ஒரு பாம்பு இருக்கிறது. அது நஞ்சைக் கொட்டும் பாம்பு. பார்க்கப் பயமாக இருக்கிறது. பாம்பை மயில் மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. முருகன் த்ருப்பாதங்கள் பாம்பிற் படவில்லை. ஆனால் மயிலின் பாதங்கள் பாம்பை மிதிக்கின்றன. மயிலின் பாதங்கள் பட்டதும் நஞ்சு கக்கும் பாம்பு செயலிழந்து அடங்கி ஒடுங்கிவிடுகிறது. முருகனின் திருக்கால்கள் பட்டுவிட்டால் பாம்பின் நிலையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா!

மனம் என்பது ஒரு நஞ்சு கக்கும் நாகம். ஐந்து தலைகளாகிய ஐந்து இந்திரியங்களை வைத்துக்கொண்டு அந்த நாகமாகிய மனசு நஞ்சைக் கக்குகிறது. நஞ்சைக் கக்காமல் அதன் செயலை இழக்கச் செய்யவேண்டுமாக இருந்தால் நமக்குத் துணை செய்வது மயில். அது மிதித்துவிட்டால் நாகத்தின் செயல் அடங்கி ஒடுங்கிவிடுமல்லவா! மனசு புலன் வழிச்சென்று செய்வதறியாது திகைத்து அலைகடல்

துரும்பாரும்போது மயில் வந்துவிட்டால் சிற்றின்பம் மறைந்து பேரின்பத்துக்கு வழிதோன்றும். ஆகவே, மயில் வரவேண்டும்; வரவேண்டும்! நம் வாழ்க்கை வளம்பட மயில் வரவேண்டும்! மயில் தனித்து வருமா? முருகனைத் தன்மேல் ஏற்றித்தானே வரவேண்டும்.

“மயிலும் ஆட நீயும் ஆடி வரவேணும்”
என்பது திருப்புகழ் அல்லவா!

“ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியும் அல்ல பல.”

என வரம்புகழ் வள்ளுவன் கூறி யாங்கு வாழ்ந்து கொண் டிருக்கும் எமக்கு நல்வழி காட்ட மயில் ஏறி முருகன் வரு வானாக!

“வந்த விளையும் வருகின்ற வல்விளையும்
கத்தன் என்று சொல்லக் கலங்குமே — செந்தினகர்ச்
சேவகா என்று திருநீறணிவார்க்கு
மேவ வராதே விளை.”

“முருகா எடைனை ஓதும் தவத்தினர் மூதுலகில்
அருகாத செல்வம் அடைவார்! வியாதி அடைந்து
தையார்!
ஒருகால மும்முன்பம் எய்தார்! பரகதி யுற்றிடுவார்!
பொருகாலன் நாடு புகார்சம ராபுரிப் புண்ணியனே!”

“சேல்பட்டு அழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழில்
தேங்கடம்பின்
மால்பட்டு அழிந்தது பூங்கொடி யார்மனம் மாமயிலோன்
வேல்பட்டு அழிந்தது வேலையுஞ் சூரனும் வெற்பும் அவன்
கால்பட்டு அழிந்ததிங் கெந்தலை மேலயன்
கையெழுத்தே.”

மனக்கவலை மாற்றும் மாமருந்து

“நக்கீரர் தாமரைத்த நன்முரு காற்றுப்படையைத் தற்கோல நாடோறும் சாற்றினால் — முற்கோல மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருவித் தான் தினைத்த எல்லாம் தரும்.”

திருமுருகாற்றுப்படை மனக்கவலை மாற்றும் மாமருந்து!

திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம். முருகன், முருகையுடையவன், முருகு என்பது இளமை, தெய்வத் தன்மை, மணம், அழகு. ஆற்றுப்படை என்பது கூத்தர் முதலியவர்களில் ஒருவர் ஒரு கொடையாளியின் பால் தாம் பெற்ற பெரும் செல்வத்தை எதிர்வந்த இரவலர்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அவன்பாற் சென்று தாம் பெற்றவற்றை எல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத்தல். ஆறு — வழி, படை — படுத்தல். திருவருள் பெற்ற நக்கீரர் தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று நமக்கு அளித்த மங்காத செல்வம் திருமுருகாற்றுப்படை. நக்கீரர் நல்வழி காட்டி! அவர் முருகனைத் தேடிச் செல்வார்க்கு முதுகில் ஒரு தட்டுக் கொடுத்து வழி அனுப்புகிறார். “முருகனைத் தியானிக்கும் உள்ளம்; நன்மையே செய்கின்ற சங்கற்பம்; நெஞ்சில் தினைத்தன முருகன் அருட்பேறு; இதோ முருகன் அள்ளிக் கொடுத்துவிடுவான்;” என்று முருகன்பால் வழிப்படுத்துகிறார் அடியார்களை! நக்கீரர் சொல்கின்றார்.

“சேவடி படருஞ் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையும்
சேலவுநீ நயந்தனை ஆயின், பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத்து இன்நசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுநீநீ முன்னிய வினையே”

நிலையான விடுபேறு விரும்புவார்க்கு,

“மணங்கமழ் தெய்வத் தினநலங் காட்டி
அஞ்சல் ஓம்புமதி அறிவல்நின் வரவென
அன்புடை நன்மொழி அனைஇ விளிவின்று
இருள்நிற முத்தீர் வளைஇய உலகத்து
ஒருநீ யாகித் தோன்ற விழுவிய
பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி”

என்றெல்லாம் கூறி முருகன்பால் ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்.

முருகன் அருள் வேண்டுவார்க்கு வழிப்படுத்தும் நன் னூல் திருமுருகாற்றுப்படை. திருமுருகாற்றுப்படை கூத்தர் பாணர் முதலிய குறிப்பிட்ட சிலரை மட்டும் முருகனிடத்தில் ஆற்றுப்படுத்துகின்றதென்று நாம் எண்ணிவிடக்கூடாது. ஓதுவாரெல்லாம் அவன் திருவடிக்கண் ஆற்றுப்படுத்தப்படு கின்றார்கள். கூத்த தாரற்றுப்படை, பாணற்றுப்படை முத லிய ஆற்றுப்படைகள் அழியும் தன்மைத்தாகிய பொருள் களை வாரி வழங்கும் வள்ளல்களைப் பாடி நிற்க, திருமுரு காற்றுப்படை அழிதலில்லாத வீட்டின்பத்தை வழங்கும் அரும்பெறல் மரபிற் பெரும் பெயர் முருகனைப் பாடி நிற் பதே இந்நூலின் அருமைக்கும் பெருமைக்கும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

பாண்டியன் மேல் மாடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந் தான். நறுமணம் ஒன்றைத் தென்றல் சுமந்து கொண்டு வந்து அவன் மூக்குக்குள் திணித்தது. அங்குமிங்கும் பார்த்தான். தன் அருமை மனைவி, கூந்தலை ஆற்றிக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டான். “ஆகா! இவள் கூந்தலிலிருந்தா இந்த நறுமணம் வீசுகிறது; என்ன அதிசயம்! உத்தம மகளிர் கூந்தலுக்கு நறுமணமும் உண்டோ?” என்று அதிச யித்தான் பாண்டியன்.

பாண்டியனுக்குத் தமிழ்க் கவி என்றால் உயிர். மறுநாள் தன் சங்கத்திருந்த நாற்பத்தொன்பது புலவர்களையும் அழைத்தான். “புலவர்களே, நான் நேற்று மேல் மாடியில்

நின்றபொழுது நறுமணம் ஒன்றை நுகர நேர்ந்தது. அதன் மூலகாரணத்தை ஓர்ந்து நீவிர் கவி பாடுதல் வேண்டும்” என்று புலவர்களை வேண்டிக்கொண்டான். புலவர்கள் பாடத் தொடங்கினார்கள். பாடல்கள் எல்லாம் மிகமிக நன்றாக இருந்தன. ஆயின், அரசனது உள்ளக் கிடக்கையை ஒருவராவது, உணரமுடியவில்லை. செந்தமிழ்ப் பாண்டியன் வருந்தினான். “தமிழ் கொழிக்கும் இந்நாட்டில் தெய்வத் தமிழ்ப் புலமை அற்றுப் போய்விட்டதா”? என்று மனம் உடைந்தான். ஆயிரம் பொன் கொண்ட ஒரு பொற்கீழியை சங்க முகப்பில் தொங்கவிட்டு, “என் கருத்தை அமைத்து செய்யுள் பாடி எவர் தருகிறார்களோ அவருக்கு இப்பொற்கீழி உரித்தாகட்டும்” என்று எல்லோரும் அறியப்பறை அறைவித்தான்.

தருமி என்னும் பார்ப்பனப் பிரமச்சாரி மதுரைச் சுந்தரேசப்பெருமானுக்கு பூசை செய்பவர். நிரம்பிய பக்தியுடையவர். மணஞ் செய்துகொள்ளப் போதிய பொருளின்மையால் பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்து வந்தார். தன் குறையை இறைவன்பால் முறையிட்டார். “அப்பனே, சுந்தரேசா, உன்னுடைய வழிபாடு பரம்பரை பரம்பரையாக வந்து கொண்டிருக்கிறது. எனக்குச் சந்ததி உண்டானால்தானே நான் செய்யும் இந்தக் கடமை குறைவற வாழையடி வாழையென வந்து கொண்டிருக்கும். நான் மணஞ் செய்து கொள்ளப் பொருளில்லையே” என்று முறையிட்டார் தருமி. அவருக்கு அருள்பாலிக்கும் காலம் அண்மையில் இருந்தது. ஆலவாய்ப்பெருமான்,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீ யறியும் பூவே.”

[கொங்குதேர் வாழ்க்கை — பூந்தாளை ஆராய்ந்து உண்ணுகின்ற வாழ்க்கையையும், அகம் சிறைதும்பி — உள்

எரிடத்தே சிறையையுமுடைய வண்டே, காமஞ் செப்பாது —
என் நிலத்து வண்டாதலில் எனக்காக நான் விரும்பிய
தையே சொல்லாமல், கண்டது மொழிமோ — நீ கண்கூடாக
அறிந்ததைச் சொல்வாயாக : நீ அறியும் பூ — நீ அறியும்
பூக்களுள், பயிலியது கெழீஇய நட்பின் — எழுமையும் என்
னோடு பொருத்திய அன்பையும், மயில்இயல் — மயில்
போன்ற மென்மையையும், செறி எயிறு — அடர்த்தியான
பற்களையும் உடைய, அரிவை கூந்தலின் — இப்பெண்
ணின் கூந்தலைப் போல, நறியவும் — நறுமணமுடைய பூக்
களும், உளவோ — உள்ளனவோ?

“வண்டே, நீ அறியும் பூக்களுள் பெண்ணின் கூந்த
லைப் போல, நறுமணமுடையனவும் உண்டோ? சொல்வா
யாக!” என்பது பொருள்.]

என்ற செய்யுளைப் பாடி தருமி கையில் கொடுத்து,
“இதைக் கொண்டு சென்று பாண்டியனிடம் காட்டிப் பரிசு
பெற்று, திருமணஞ் செய்துகொள்வாயாக” என அருளி
னார். தருமியின் மகிழ்ச்சி சொல்லி முடியாது. பாண்டியனி
டம் சென்று பாட்டைக் காட்டினார். நற்பெண்டிர் கூந்தலுக்கு
இயற்கை மணம் உண்டென்பது அகத்துறைப் பாட்டில்
அமைந்திருந்தது. பாண்டியனுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கியது.
“இதோ பொற்கிழி” என்றான். தருமியும் கிழியை அறுத்
துக்கொள்ள விரைந்தனன்.

“பாட்டில் பிழை இருக்கிறது. கிழியை அறுக்க முடி
யாது. பாட்டைப் பாடிய புலவனைக் கூட்டிவா” என்று தடுத்தார்
நக்கீரர். “இறைவன் அல்லவா இந்தப் பாட்டைப்
பாடினான். அவன் பாட்டிலும் குற்றம் இருக்கிறதா?” என்று
தடுமாறினார் தருமி. ஓடோடிச் சென்றார். ஆலயத்துள்
புகுந்தார். “கந்தரேசா, எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்.
அப்பனே, உன்னுடைய பாட்டையும் பிழை என்று சொல்லும்
அபசாரத்துக்கு நானன்றோ காரணமாகிவிட்டேன்” என்று விழுந்தழுதார். “ஐயோ” என்று அரற்றினார்.

“ஐயனே, வருந்த வேண்டாம்; நாம் சென்று வாதம் செய்வோம்” என்று தருமியைத் தேற்றிவிட்டு ஒரு புலவரைப் போல் வேடம் தாங்கி அரசவைக்குச் சென்றார் சுந்தரேசப் பெருமாள்.

“பாட்டைப் பாடிய புலவன் நான்தான்; என்னுடைய பாட்டில் குற்றம் கூறியவர் யார்?”

“நான்தான்” என்று விடையளித்தார் நக்கீரர்.

“சொற் குற்றமா அல்லது பொருட் குற்றமா?”

“பொருட் குற்றம்; செயற்கைப் பொருள்களாகிய மலராலும், நறுநெய்யாலும் மணம் பெறும் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் இருக்கவே இருக்காது.”

“பாண்டியன் மனைவி போன்ற நற்பெண்டிர் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்று நூல்கள் கூறுகின்றனவே, அதை நீர் அறியீரோ?”

“அது பொய்.”

“அப்படியானால் கலைமகள், திருமகள் முதலியவர்களின் கூந்தல்கள்?”

“அவையும் மணமற்றவைதான்.”

“உமாதேவியாரின் கூத்தல்?”

“அதுவும் மணமற்றது.”

“உமாதேவிக்கு ஞானப் பூங்கோதை என்ற திருநாமம் இருப்பதை நீர் அறியீரோ?”

“அது பொருந்தாக் கூற்று.”

மூன்று சக்திகளையும் நிந்தித்த நக்கீரருக்கு நல்லறிவு புகட்ட இறைவன் திருவுளம் கொண்டார். சிந்தை தம் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினார்.

“நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே,” என்று அச்சமின்றிக் கூறினார் நக்கீரர்.

அகங்காரமும், அழுக்காறும் மேலிட்ட நக்கீரரும் தாமும் வாதம் செய்வது மடமை என்று எண்ணி அவரைத் தண்டிக்க நினைந்தார் இறைவன். நக்கீரரிடம் வித்தை நிறைய இருந்தது. ஆயின் விநயம் (அடக்கம்) இல்லாதிருந்தது. அவரை வித்தியா விநய சம்பன்னனாக்க விரும்பினான் ஆலவாய் அவிர்சடைக் கடவுள்.

நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து கொடுத்தழல் புறப்பட்டு நக்கீரர் உடலை வெதுப்பியது. வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாத நக்கீரர், “ஐயோ! ஐயோ!” என்று அலறி, பொற்றாமரைக் குளத்திற் போய் விழுந்தார். “பெருமானே, உன்னை இகழ்ந்தேன். கலைமகள், திருமகள், உமை எல்லோரையும் இகழ்ந்தேன்; பாவி, நான் பாவி! என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்” என்று கதறினார். பொற்றாமரைக் குளத்திலிருந்து அவரைக் கரை ஏற்றினார் சோமசுந்தரப்பெருமான்.

உடம்பு முழுவதும் தொழுநோய் கண்டு மனம் வருந்தி “இதற்கு விடிவு இல்லையா” என்று அடிபணந்தார் நக்கீரர். “கைலை தரிசனம் செய்தால் இந்த நோய் நீங்கும்” என்று அருளி மறைந்தார் இறைவன்.

கைலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார் நக்கீரர். திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்தபோது சிவபூசை செய்யும் நேரமாதலால் நடாக்கத்தில் தீராடி ஓர் ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து பூசை செய்யத் தொடங்கினார். பூசை செய்துகொண்டிருந்த பொழுது ஆங்கோர் அற்புதம் திகழ்ந்தது. ஆலமரத்திலிருந்து ஓர் இலை நீரில் பாதியும் தரையில் பாதியுமாக விழுந்தது. தரையில் விழுந்த பாதி பறவையாயிற்று; நீரில் விழுந்த பாதி மீனாயிற்று. இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று தரையையும் நீரையும் நோக்கி இழுக்க ஆரம்பித்தன. சிவபூசையில் ஈடுபட்டிருந்த நக்கீரர் பூசை செய்வதை விடுத்து அவ்வற்புதத்தைப் பார்த்தார். கற்கிழுகி என்னும் பூதம் அவ்விடத்திற் தோன்றி சிவபூசையை மறந்திருந்த நக்கீரரைத் தூக்கிச் சென்று குகையுள் அடைத்தது. அந்தக் குகையில் முன்பே தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது அடியார்

கள் அடைபட்டுக் கிடந்தனர். அவர்களும் நக்கீரர்போல் சிவபூசை செய்து வருவினோரே. அத்தனை பேரும் நக்கீரரைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டார்கள். மனமுடைந்தார்கள். “எங்கள் வாழ்வுக்கு நீயே யமனாய். இன்றுவரை நாம் இறப்போம் என்பதையே மறந்திருந்தோம். ஆயிரம் பேர்களைச் சேர்த்து உண்ணும் வழக்கம் உடையது கற்கிமுகி என்றும் இந்தப் பூதம். இன்றுவரை ஆயிரம் என்ற தொகை இல்லாததால் கற்கிமுகியும் எம்மை உண்ண முடியாதிருந்தது. நாமும் ஆனந்தமாக இருந்தோம். இனி நாம் என்ன செய்வோம். இன்று நாம் அனைவரும் பூதத்துக்கு இரையாவது நிச்சயம்” என்று நக்கீரருக்கு தம் நிலையைக் கூறி வருந்தினார்கள்.

நக்கீரர் உண்மையை உணர்ந்தார். “முருகன் அருள் பெருகி ஓடும் இத்திருப்பரங்குன்றிலா இந்த அக்கிரமம்?” என்று நினைந்து முருகனை வழிப்படுத்தித் திருமுருகாற்றுப் படையை மனங்கசிந்து பாடினார். முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும் முருகன் வேல் தாங்கி மயிலேறி வந்து கற்கிமுகி என்றும் பூதத்தைக் கொன்று நக்கீரருடன் சேர்ந்த ஆயிரம் அடியார்களையும் விடுவித்தான். இதுவே திருமுருகாற்றுப்படை தோன்றிய வரலாறு ஆகும்.

திருமுருகாற்றுப்படை முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன் குடி, திருவேரகம், குன்றுதொருடல், பழமுதிர்சோலை ஆகிய ஆறு படைவீடுகளைப் பாராட்டும் ஆறு பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

முருகப்பெருமானின் இறைமைத் தன்மையின் மாண்பு, அப்பெருமானின் திருவுருவச் சிறப்பு, வானவர் மகளிர் முருகனை வழத்தி ஆடும் சிறப்பு, அவனின் வீரச்சிறப்பு, திருப்பரங்குன்றத்து மாண்பு, திருச்சீரலையின்கண் வீற்றிருக்கும் முருகப்பெருமானின் ஆறு திருமுகங்களின் செயல்கள், பன்னிரண்டு திருக்கரங்களின் செயல்கள், திருவாவினன் குடியில் முருகனைக் காண்டற்கு அறிவிற் சிறந்த முனிவரும், குறை இரக்கும் பொருட்டு திருமால், இந்திரன், உருத்திரன்,

அமரர்கள் முதலியோர்வந்து திரளும் காட்சி, திருவேரகத்தில் நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் பிரமச்சரிய நோன்பிற்கழித்த அந்தணர் முருகனை ஏத்தும் சிறப்பு, குன்றுகள் தோறும் எடுக்கும் விழா, முருகப்பெருமான் விளங்கித் தோன்றும் இடங்கள், முருக வேளைப் போற்றி வழிபடும் முறைமை, வழிபட்டார்க்கு எளிவந்து எதிர் தோன்றி வீட்டின்பம் வழங்குமாறு, அவன் உறையும் மலையின் மாண்பு முதலியன திருமுருகாற்றுப்படையில் அழகுற எடுத்தோதப்படுகின்றன.

திருமுருகாற்றுப்படை, “வளவாய்மை சொற்ப்பாபந்த முளகீர னுக்குகந்து மலர் வாய்லக்கணங்க ளியல்போதி, அடிமோனை சொற்கிணங்க உலகாழுவப்ப வென்று னருளா லளிக்குகந்த பெரியோனே,” “மருகு மாமதுரைக் கூடன் மால்வரை வளைவுளாகிய நக்கீர ரோதிய வளமை சேர் தமிழுக்காக நீடியகர வோனே” “கீத இசை கூட்டி வேத மொழி சூட்டு கீரியல் கேட்ட க்ருபை வேளே” என அருணகிரிநாத சுவாமிகளாலும்,

“இன்னன நினைந்து கீர னிலங்கிலை நெடுவேற் செம்மல் பன்னிரு செனியு மாரப் பருகமு தாகி யோதின் உன்னிய ஏன்னி யாங்கிங் குதவுவ தாகிப் பாவுண் முன்னுற வந்து நிற்கு முருகாற்றுப் படைமொ ழிந்தான்”

எனத் துறை மங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகளாலும் பாராட்டப்பட்டிருத்தல் காண்க.

திருமுருகாற்றுப்படையை நியமமாகப் பாராயணஞ் செய்யும் காலத்து பெரியோர்களால் பின்வரும் கட்டளைக் கலித்துறையும் ஓதப்பெற்று வருகின்றது.

“ஒருமுரு காளன்றன் உள்ளங் குளிர உவந்துடனே வருமுரு காளன்று வாய்வெரு வாநிற்பக் கையிங்ஙனே தருமுரு காளன்று தான்புலம் பாநிற்பத் தையல்முன்னே திருமுரு காற்றுப் படையுட னேவருஞ் சேவகனே.”

திருமுருகாற்றுப்படையைத் தமிழ் நாட்டிற் பலரும் பாராயணஞ் செய்து வருகின்றார்கள். பாராயணத்தின் பலனை நேரிற் கண்டவர் பலர். இதனை ஓதி நோய் நீங்கப் பெற்றார் — கருதியது கைகூடினார் — மனக்கவலை நீங்கப் பெற்றார் பலர். திருமுருகாற்றுப்படை சிந்தைக்கினியது; செவிக்கினியது. வந்த இரு விளைக்கு மாமருந்து, பிறவிப் பிணி போக்கும் பேரமிழ்தம். சுருங்கச் சொல்லின், முருகனை முன்வரச் செய்யும் செந்தமிழ்மந்திரம்.

திருமுருகாற்றுப்படை பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிற் காணப்படும் சமயப் பாடல்களில் முதலிடம் பெற்று விளங்குகின்றது. இத்திருப்பாடல் பதினொராம் திருமுறையில் இடம் பெற்றிருத்தல் நூலின் அருமையையும், பெருமையையும் சொல்லா நிற்கின்றது.

தேவாரம் பாடிய மூவர் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர். தித்திக்கும் திருவாசகம் தந்தவர் மணிவாசகர். இந்நூல் வரும் தேவார திருவாசகங்களாம் தேனுறு பாடல்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுவதற்கு 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே மந்திரம் கலந்த இச்செந்தமிழ் நூலைத் தமிழர்க்கு அளித்த பெருமை நக்கீரரைச் சாரும்.

திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை, நற்றிணையில் ஏழு செய்யுட்கள், குறுந்தொகையில் எட்டு செய்யுட்கள், அகநானூற்றில் பதினேழு செய்யுட்கள், பதினொராம் திருமுறையிற் காணப்படும் கைலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி முதலிய ஒன்பது பிரபந்தங்கள் நக்கீரர் இயற்றியன வாசகக் காணப்படுகின்றன. வேறு சில தனிப் பாடல்களும் இவர் பெயரால் வழங்கும்.

திருமுருகாற்றுப்படையைப் பாராயணம் செய்பவர்கள் பாராயணம் முடியும்போது பத்துப் பாடல்களைப் பாடிப் பாராயணத்தை முடிப்பது வழக்கம். அப்பத்துப் பாடல்களும் இனிமையும், பொருளாழமும், சொற்செறிவும், அருட்பொலிவுமுடையன; கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையன. இப்

பத்துப் பாடல்களையாவது பொருளறிந்து படித்தல் நன்று
தலின் அவற்றுக்குப் பொழிப்புரை தருகின்றோம்.

குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடலில் சூர்தடிந்தாய்
புந்தலைய முதல் பொருபடையாய் — என்றும்
இளையாய் அழகியாய் ஏறுர்ந்தான் ஏறே
உளையாய்என் உள்ளத்து உறை.

கிரௌஞ்சமலையை வேல் கொண்டு அழித்தவனே,
சப்திக்கும் கடலுட் புகுந்து ஒளித்துக் கொண்ட சூரபன்
மனைப் போரில் சங்காரம் செய்தவனே, சிவந்த தலையை
யுடைய முதல்களாகிய போர்புரியும் சேனையை யுடையவனே,
என்றென்றும் இளமை சொட்ட, அழகு பொலிய விளங்கு
பவனே, இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்ட பரம்பொரு
ளாம் சிவபெருமானுடைய ஆண் சிங்கம் போன்ற திருக்
குமாரனே, நீ என்றும் என் உள்ளத்து இருந்து என்னைக்
காப்பாற்றுவாயாக.

குன்றம் எறிந்ததுவும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றங்கு அமரர்இடர் தீர்த்ததுவும் — இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவும் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல்.

கிரௌஞ்ச மலையைப் பொடிபடுத்தியதும், பகைவர்
களுடைய வலிமை குன்றும்படியாகப் போர் செய்ததுவும்,
சூரன் தேவர்களுக்கு இழைத்த பெருங் கொடுமையை நீக்கி
யதும், அலைந்து செய்வதறியாது திகைக்கும் என்னைக்
கைவிடாது காப்பதுவும், நக்கீரர் முதலானோரை குகையி
னின்று விடுவித்ததுவும், சத்தியம் நங்காதிருக்கும் பெரு
வீரனாகிய முருகனது திருக்கரத்திலுள்ள வேலேயாகும்.

விரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் — வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை.

முருகா, நின்னுடைய வேல் வீரவேல்; நீளம் மிகவுடைய வேல்; தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடு வித்த தீரம் பொருந்திய வேல்; நின் திருக்கரம் பொலியும் வேல்; சமுத்திரத்திற் புகுந்து மூழ்கிய வேல்; வெற்றி வேல்; சூரனுடைய மார்பையும், கிரௌஞ்ச மலையையும் துளைத்த வேல்; இத்தகைத்தாய அரும்பெரும் வேல் எனக்கு என்றும் துணையாக உள்ளது.

இன்னம் ஒருகால் எனதிடும்பைக் குன்றுக்குக் கொன்னவில்வேற் சூர்தடிந்த கொற்றவா — முன்னம் பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுஉருவத் தொடட்ட தனிவேலை வாங்கத் தகும்.

கொலைத் தொழிலைப் பயின்ற சூரபன்மனைச் சங்காரம் செய்த முதல்வனே, அன்றொரு நாள் பனி படர்ந்த கிரௌஞ்ச மலையை ஊடுருவும்படியாக நின் அரிய வேலைப் பிரயோகஞ் செய்தாய், அத்தகைய மாண்புடைய அரிய வேலாயுதத்தை இன்னுமொரு முறை என் துன்பமாகிய மலை ஊடுருவிப் பிளக்கும்படி பிரயோகம் செய்வது மிகவும் பொருத்தமானதல்லவா?

உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன் பின்னை ஒருவரையான் பின்செல்லேன் — பன்னிருகைக் கோலப்பா வாணோர் கொடியனனை தீர்த்தருளும் வேலப்பா செந்திவாழ் வே.

பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் பொலிய விளங்கும் அப்பனே, தேவர்களுடைய கொடிய வினைகளைப் போக்கி அருள் சொரியும் வெற்றி வேலாயுதப் பெருமானே, திருச்செந்தூரில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் முதல்வனே, நீ அல்லாமல் வேறு உறுதுணை எனக்கு யாரும் இல்லை; வேறொருவரைத் துணையென நம்பவும் மாட்டேன், துணை வேண்டி அவர்பின் செல்லவும் மாட்டேன்.

அஞ்ச முகம்தோன்றின் ஆறு முகம்தோன்றும்
வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல்தோன்றும் — தெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கின் இருகாலும் தோன்றும்
முருகா என்று ஓதுவார் முன்.

முருகா, முருகா என்று அல்லும் பகலும் அநவரதமும்
துதிக்கின்ற அடியார்கள் பயப்படுகின்ற முகத்தோடு துயர்
மிகுந்து இருப்பார்களேயானால் அச்சம் நீக்கித் துயர்போக்க
ஆறுமுகங்களுடன் முருகன் தோன்றுவான். கொடிய
போரைச் செய்வோரும் முருகனை வேண்டுதல் செய்தால்
அவர்கள் முன் பயப்படாதே என்று வேலாயுதம் தோன்
றும். முருகா என்று ஒருதரம் நினைத்துவிட்டால் அவன்
இரு திருவடிகளும் எம்முன் தோன்றி அருள்புரியும்.

முருகனே செந்தி முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே — ஒருகைமுகன்
தம்பியே தின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான்.

முருகா, திருச்செந்தூர்ச் செல்வா, திருமால் மருகா,
சிவகுமாரா, துதிக்கைப்பெருமான் விநாயகனுக்கு ஒப்பற்ற
தம்பியே, அடியேன் என்றென்றும் தின்னுடைய தண்
டையை அணிந்த திருவடியையே பற்றுக் கோடாக நம்பி
வணங்குவேன்.

காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா — பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்காண் இரங்காய் இனி.

ஆறுமுகனே, மலர்ந்த கடம்ப மாலையை அணிந்த
வனே, முருகா, சுடர்விடும் வேலாயுதப் பெருமானே, என்
னைக் காத்தருளும் கடமை உன்னைச் சார்ந்ததல்லவா? நீ
என்னைக் காவாது இருந்துவிட்டால் என்னைக் காக்கும்
பொறுப்பு யாருக்கு உரியதாகும்? நீ இரங்கி அருள்புரிவ

தற்குத் தகுந்த பாத்திரம் நான், அப்பனே, இனி கருணை செய்யவேண்டும்.

பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதம்
கரங்குப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு — சுருங்காமல்
ஆசையால் நெஞ்சே அணிமுருகாற்றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே டிகல்.

நெஞ்சே, நீ திருப்பரங்குன்றில் கோயில் கொண்டு
மெழுகுந்தருளியிருக்கும் பன்னிருகைப் பெருமானாகிய முரு
கன் திருவடிகளைக் கரங்குவித்து வணங்கி, கண்குளிரத் தரி
சித்து, நிறைந்த ஆர்வம் கொண்டு, அன்பெனும் அழகு
சொட்டும் திருமுருகாற்றுப்படையை பூசையாக எண்ணிப்
பாராயணம் செய்வாயாக.

நக்கீரர் தாமரைத்த நன்முருகாற்றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறும் சாற்றினால் — முற்கோல
மாமருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித்
தான்நினைத்த எல்லாம் தரும்.

நக்கீரர் ஆக்கி அளித்துள்ள நல்ல திருமுருகாற்றுப்
படையை நாடோறும் தன்னைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு
ஒருவர் பாராயணம் செய்தால் பெருமை மிக்க முருகன்
தோன்றி, மனக்கவலை மாற்றியருளி, கருதியன அனைத்தும்
வழங்கி அருள்வான்.

மாணிக்கக் கல்

“எல்லாரு ஞானத் தெளிஞரே கேளிர்சொல்
கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ — பொல்லாக்
கருப்புக்கழைக் கேட்குமோ கானமயில் வீரன்
திருப்புக்கழைக் கேட்குஞ் செவி.”

திருப்புக்கழ் மாணிக்கக் கல். இரும்பு மனத்தை ஈர்த்து ஈர்த்து என்புருக்கும் பேரருள் மண்டிக் கிடக்கும் மாணிக்கம். மனத்தின் அலைவு, உலைவு, போராட்டம் முதலியவை களைப் போக்கி இறைவனோடு கலக்கும் இன்பத்தையும், அமைதியையும் அளிக்கவல்லது அந்த மாணிக்கம். போட்டியும், பொருமையும், தன்முனைப்பும், தலைக் கிறுக்கும், பதவிச் செருக்கும், பணத் திமிரும் மனித வாழ்க்கையை இருளடையச் செய்யும்போது இருள் அகற்றி ஒளி தரும் மாணிக்கம். ஒதுவார்தமை நன்னெறிக்குய்ப்பிக்கும் மாணிக்கம். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவைக்கும் மாணிக்கம்.

திருப்புக்கழ் பக்தி பழுத்த மனத்திலிருந்து கசிந்தூறிய தீம் பாடல்கள். திருப்புக்கழில் முருகனைக் காணலாம். நம் அலங்கோல வாழ்வையும் காணலாம். சுருங்கச் சொன்னால், அருணாகிரியார் நம்மைக் காட்டி, முருகனைக் காட்டி, கடைத் தேறும் வழியையும் காட்டுகின்றார். திருப்புக்கழ் செந்தமிழ்ச் சைவர்களுக்கு நச்சுக் காற்றைப் போக்கி நல்ல காற்றைத் தருகின்றது. நல்லதன் நலனையும், தீயதன் தீமையையும் சிந்தித்து, செயலாற்ற வைக்கின்றது. திருப்புக்கழ் அருணாகிரிநாதர் என்புருகி நெஞ்சம் கரைந்து கரைந்து அன்புருவாய் நின்று நிலையில் அவர் உள்ளமெனும் மெய்ஞ்ஞானச் சுணையிலிருந்து பெரங்கித் ததும்பி ஓடிய அருள் வெள்ளம்.

உலகில் வாழும் மக்களெல்லோரும் தம்மைப்போல் பேரின்ப அநுபூதி பெற்றுய்தல் வேண்டும் என்ற பெரு விருப்புடையவர் அருணாகிரிநாதர். அவர் தாமடைந்த பேரின்ப அநுபூதி இத்தன்மையது என்பது பிறர்க்குக்

கூறுதல் இயலாதாயினும், அவ்வுணர்வை அடைதற்குரிய வழியையும் அவ்வழிக்குத் துணையாயும் தடையாயுமுள்ள வற்றைப் பிறரறிந்துய்யும் வண்ணம் கூறுகின்றார்.

உலக வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் அறிந்து, நெறிப் பட்ட உலகச் சிற்றின்பம் கருதி இல்லற வாழ்க்கையில் அறச் செந்நெறியில் ஒழுகும் மக்களுக்குச் செல்வழி காட்டும் திறமிக்க நூல் திருப்புகழ்.

சந்தப் பாக்கள் பாடுவதில் அருணகிரிநாதருக்கு இணையாக இருந்தவர் அன்றுமில்லை; இன்றுமில்லை. முருகன், உலகியல், அநுபவம் இம்மூன்றையும் திறம்படப் பாடிய பெருமை அருணகிரிநாதருக்கே உரித்தாகும்.

“ஐயா அருணகிரி அப்பா உணைப்போல்
மெய்யாக ஓர் சொல் விளம்பினர் யார்”

என்று தாயுமானவர் சும்மாவா பாடினார்?

“சும்மா இருவெனநீ சொல்லப் பொருளொன்றும்
அம்மா அறிந்திலமென் றன்றுரைத்த — எம்மான்
அருணகிரி நாதன் அநுபவம் நாயேற்குக்
கருணை பொழி போரூரா காட்டு”

என அவரின் அநுபவச் சிறப்பைச் ஸ்ரீ சிதம்பரசுவாமிகள் விதந்தோதுகின்றார். இடிகரை ஒத்தது இளமை; இடிகரை மரமொத்தது வாழ்நாள் என்று நமக்கு இடித்துரைப்பது திருப்புகழ்.

திருப்புகழ்: திரு+புகழ் என்னும் இரண்டு சொற்களாலாய் தொடர். திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம் என்பதைநாம் முன்பே கண்டோம். இச் சொல் தேவர், முனிவர், பெரியோர் என்றித்தகைத்தோருடனும், அவர் தம் செயல், பொருள் என்பவற்றுடனும் வழங்கப்படும் ஒரு சொல். புகழ் என்பது புகழினாலாய் நூலினைக் குறிப்பதானின் ஆகுபெயர். திருப்புகழ் அடை அடுத்த ஆகுபெயர். புகழ் என்பது வெற்றிவேற் பெருமானின் புகழ்.

பல்பிணியும், சிற்றறிவும், வாழ்நாள் சிலவுமுடைய மக்கட் கூட்டத்தின் புகழ் போலன்றி அவன் புகழ் என்றும் மங்காது மறையாது நின்று நிலைப்பது. அவன் புகழே புகழ்.

“அருணகிரி நாதர்பதி னுரு யிரமென்
றுரைசெய் திருப்புகழை யோதீர் — பரகதிக்கல்
தேணி யருட்கடலுக் கேற்றம் மனத்தளர்ச்சிக்
காணி பிறவிக் கரம்.”

பதினொருயிரம் திருப்புகழை அருணகிரிநாதர் எமக்கு அளித்தார். தமிழரின் பொல்லாத ஊழ், முழுவதையும் பெறமுடியாது தடுத்துவிட்டது.

காதல் மங்கையர் கலக்கக் கலக்குண்டு அவர் வழி ஓழுகினர் அருணகிரியார். அன்னை யை இளமையில் இழந்தார். அன்னைக்கு அன்னையாக வாழ்ந்திருந்த சகோதரியின் பொருள்களையும், தம் பொருள்களையும் கணிகையர் வீட்டில் இழந்தார். வீடும் வெறு வீடாயிற்று. கணிகையர் வீட்டுக்குப் போகப் பொருளின்மையால் செய்வதறியாது திகைத்தார். வேறு வழி இன்றி, தம் அரிய சகோதரியிடம் சென்றார். “இன்று கணிகையர் வீட்டுக்கு நான் செல்ல விரும்புகிறேன்; பொருள் தந்தாகவேண்டும்” என்று வற்புறுத்தினார். தம் குடும்பப் பொருள் அத்தனையையும் கணிகையர் பால் அழிக்கும்போது பொறுமையுடன் மேலும் பொருள் கொடுத்துதவிய அந்த அம்மையார் பொருளின்மையை எடுத்துரைத்தார். அருணகிரியார் கேட்டாரில்லை. அம்மையாருக்குக் கோபம் மூண்டது. “குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெருளி கணமேயும் காத்தலரிது” அல்லவா? “நீ தாசி வீட்டில் அநுபவிக்கும் இன்பத்தை என்னிடம் அநுபவிக்கலாம். நானும் ஒரு பெண்தானே” என்று சீறினார் அந்த அம்மையார். அருணகிரியார் திடுக்கிட்டார். இரு கைகளினாலும் காதைப் பொத்திக்கொண்டார். “நான் பாவி, பாவி! அன்னை அறிவுக் கண்ணைத் திறந்தாள்” என்று அவள் காலில் விழுந்தார். ஓடோடிச் சென்றார் உயிரை மாய்ப்பதற்காக, வல்லாள மன்னனால் கட்டப்பட்ட

டிருந்த கோபுரத்தில் ஏறினார்; உயிரை மாய்ப்பதற்காகக் குதித்தார். தலைமீழாக வந்துகொண்டிருக்கிறார். முருகன் அருள் முன்னின்றது.

“தீயவை புரிந்தா ரேனுங் குமரவேள் திருமு னுற்றால்
தூயவ ராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவ ரென்கை
ஆயவும் வேண்டுங் கொல்லோ அடுசம ரிந்தாட் செய்த
மாயையின் மகனு மன்றோ வரம்பிலா அருள்பெற்
றுய்ந்தான்”

என, குரனுக்கு அருள் செய்த வெற்றிவேற் பெருமான் அருணாகிரிநாதரை விட்டுவிடுவாரா?

முனிவர் வேடம் தாங்கிய முருகன் அவரைத் தம் கரம் கொண்டு ஏந்தினார். “ஐயனே, நான் கணிகையர்பால் அலைந்த பெரும் பாவி. என்னை எதற்காகத் தங்கள் திருக் கரத்தால் தாங்களினீர்கள். தேவீருடைய புனிதமான கரங்கள் என்னைத் தீண்டுதலால் புனிதத் தன்மையை இழந்து விட்டனவே. என்னைக் காப்பது பாம்புக்குப் பால் வார்ப்ப தாகும்” என்று அழுதார் அருணாகிரிநாதர். முனிவனாக வந்த முருகன் “வருந்தாதே, உன் குற்றத்தை நீ உணர்ந்ததே தக்க தண்டனையாகும். நீ மனிதனாகிவிட்டாய். கணிகையர் உறவினரில் வாழ்ந்தாயே ஆனாலும் நீ முருகனை மற வாது வாழ்ந்தவன். அவனை அல்லும் பகலும் அநவரத மும் வணங்கினாய்; நீ இறக்கமுடியாது. முருகனைப் பாடி நீ வாழவேண்டும்” என்று அருள் தந்து, அவர் நெற்றியில் திருநீறு இட்டு, திருமந்திரத்தைச் செவியில் ஒதி, செப மாலையைக் கையில் கொடுத்து “சும்மா இரு” என்னும் மொளன நிலையையும் உணர்த்தி மறைந்தார்.

தமக்கு உபதேசம் செய்தவர் முருகனே என்று அறிந்தார் அருணாகிரிநாதர். விழுந்தார், எழுந்தார். “அப்பனே, ஆறுமுகச் செல்வா, ஒப்பிலா மாமணியே, உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்” என முருகப்பெருமானைச் சரணடைந்து கோபுர வாசலைத் தமக்கு உறைவிடமாக்கினார். காதற் கணிகையர் கலக்கக் கலக்குண்டு தமக்குரிய செல்

வத்தை இழந்ததுமன்றி, தொழுநோயும் அவரைப் பீடித் திருந்தது, அந்நோயும் முருகன் அருளால் மறைந்தது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை அன்று இறைவன்,

“அர்ச்சனை பாட்டே யாகும், ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடு கென்ருர் தூமறை பாடும் வாயார்”

எனப் பணித்தார்.

அவ்வாறே முருகனைப் பாடும்படி முருகனே பணித்தான் என அருணகிரிநாதர் தம் திருப்புகழில் விநாயகர் துதியில் சொல்கின்றார்.

“பக்கரைவி சித்திரமணி பொற்கலனை யிட்டநடை
பட்சியெனு முக்ர தூர கமும்நீபப்
பக்குவ மலர்த் தோடையும் அக்குவடு பட்டொழியப்
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும்
திக்கதும் திக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
சிற்படியும் முற்றிய பன் விருதோளும்
செய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பொடு
செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே”

““திருப்புகழ் பாடுவாயாக” என்று முருகன் எனக்குக் கட்டளையிட்டான். அதனை நான் மறக்கமாட்டேன்” என்கின்றார்.

அடியார்க்கு நல்ல பெருமான் முருகன். அவனை எப்படிப் பாடுவேன் என்று திகைத்தார். முருகன் புன்னகையும் அவன் பரமேசுவரனுக்குப் பிரணவப் பொருளை உபதேசம் செய்தமையும் அவர் மனக்கண் முன் தோன்றின. பாடத் தொடங்கினார்.

“முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக் கொரு வித்துக் குருபா எனவோதும்

முக்கட்பர மற்றுச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்
முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரும்

அடிபேணப்

பத்துத்தலை தத்தக் கணை தொடு
ஒற்றைக் கிரி மத்தைப் பொருதொரு
பட்டப்பகல் வட்டத் 'திகிரியில்

இரவாகப்

பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய
பச்சைப் புயல் மெச்சத் தருபொருள்
பட்சத்தொடு ரட்சித் தருள்வதும்

ஒருநாளே

தித்தித்தெய வொத்தப் பரிபுர
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி
திக்கொக்கந டிக்கக் கழுகொடு,

கழுதாடத்

திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்
தொக்குத் தொகு தொக்குத் தொகுதொகு
சிர்ப்பவு ரிக்குத் ரிகடக,

எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக் குகு குக்குக் குகுகு
குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென

முதுகுகை

கொட்புற்றெழ நட்பற் றவுணரை
வெட்டிப் பவி யீட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட வொத்துப் பொரவல

பெருமாளே".

சந்தம் நிறைந்த திருப்புகழ்கள் கடல்மடை திறந்தாற் போல் அவர் வாயிலிருந்து பெருகி ஓடின. "எப்பாரும் எப்பதமும் எங்கணும் நான் சென்றே எந்தை நினது அருட் புகழை இயம்பிடல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த வண்ணமாய் திருவண்ணாமலையிலிருந்து புறப்பட்டார் அருணகிரிநாத சுவாமிகள். ஊர் ஊராகக் கடந்து முருகப் பெருமான் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் தலம் தலமாகச் சென்று குன்று குன்றாக ஏறித் திருப்புகழ் பாடினார்.

திருப்பரங்குன்றம், மதுரை, திருச்செந்தூர், திருவா வினன்குடி, திருவேரகம், திருப்போரூர், திருத்தணிகை

முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று முருகன் புகழ் பாடினார். அங்ஙனம் வரும்போது வயலூரில் முருகன் காட்சி கிடைத்தது. அதனால் அப்பதியைப் பல இடங்களிலும் மிகுதியாகப் பாடினார். ஈழநாட்டுக் கதிர்காமமும் அருணகிரிநாதராற் பாடப்பெற்ற தலங்களுள் ஒன்றாகும்.

அருணகிரிநாதர் திருவண்ணாமலையில் இருந்தபோது பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூரருக்கும் இவருக்கும் வாதம் நிகழ்ந்தது. அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி பாடிக் கொண்டு, வில்லிபுத்தூரர் தங்கு தடையின்றி பொருள் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். ஆனால், “தித்த” என்று தொடங்கும் செய்யுளை அருணகிரிநாதர் பாடியபோது வில்லிபுத்தூரர் பொருள் சொல்லமுடியாது தயங்கித் தோல்வியை ஏற்றார்.

தேவி அருள்கைவரப் பெற்ற சம்பந்தாண்டானுக்கும் அருணகிரியாருக்கும் வாதம் நிகழ்ந்த வரலாறும் உண்டு. அக்காலத்தரசாண்ட பிரபுட தேவராயன் என்னும் அரசனுக்கு சம்பந்தாண்டானும் அருணகிரிநாதரும் வேண்டிய வர்களாயிருந்தனர். தேவியையும் முருகனையும் அரசனுக்குத் தரிசனம் செய்விப்பதாக முறையே இருவரும் சபதம் செய்தனர். தேவி, தான் தரிசனம் கொடுக்க மறுத்தாலும் முருக தரிசனத்தைத் தடுக்க உதவி தருவதாக சம்பந்தாண்டானுக்கு உறுதி தந்தனர். அவன் முருகனை மடிமீதிருத்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அருணகிரிநாதர் சீர்பாத வகுப்பு, கடைக்கணியல் வகுப்பு முதலியன பாடியும் முருகன் வரவில்லை. ஈற்றில் மயில் விருத்தம் என்னும் பாவினை ஆறுமுகன் ஊர்தியாகிய மயிலை நினைந்து பாடினார். அவ்வளவில் மயில் தனது அழகிய தோகையை விரித்து இறைவி முன் நின்று அழகுடன் ஆடியது. இறைவி மயிலின் ஆடலிலே உள்ளத்தைச் செலுத்திக் களித்திருந்தமையின் ஆறுமுகனைக் கைநெகிழவிட்டார். அச்சமயத்தில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பின்வரும் அரிய திருப்புகழைப் பாடினார்.

“அதல சேட ஓராட அகில மேரு மீதாட
 அபின காளி தானூட அவனோடன்
 றதிர வீசி வாதாடும் விடையி லேறு வாராட
 அருகு பூத வேதாளம் அவையாட
 மதுர வாணி தானூட மலரில் வேத ஓராட
 மயிலு மாடி நீயாடி வரவேணும்
 கதைவி டாத தோள்விம னெதிர்கொள் வானியால்நீடு
 கருத லார்கள் மாசேனை பொடியாகக்
 கதறு காலி போய்மின விஜயனேறு தேர்மீது
 கனக வேத கோடுதி அலைமோதும்
 உத்தி மீதி லேசாரி உலகமுடு சீபாத
 உவணமூர்தி மாமாயன் மருகோனே
 உதய தாம மார்பான ப்ரபுட நேவமாராஜ
 னுளமு நாட வாழ்தேவர் பெருமாளே.”

உடனே முருகன் தோன்றி அருணாகிரிநாதருக்கும்
 அரசனுக்கும் காட்சி அளித்து அருளினான்.

அருணாகிரிநாதரின் கவித்துவம் எம்போலியரின் கற்
 பனைக்கு எட்டாதது. திருப்புகழ், முருகன் வேண்ட எழுந்த
 திருப்பாக்கள்! வெற்றிவேல் முருகன் அருணாகிரிநாதரைக்
 கருவியாக வைத்து உலகுக்கு அளித்த ஓப்பற்ற திருப்பாக்
 கள்! முருகன் அருள்பெற்றுப் பாடினார் என்ற பெருமிதம்
 அருணாகிரிநாத சுவாமிகளிடம் இருக்கவேயில்லை. பதினாறு
 யிரம் திருப்புகழ்களைப் பாடிவிட்டு என்ன சொல்கிறார்.

“சித்ரக வித்துவ சத்தமி குத்ததி
 ருப்புகழைச் சிறி தடியேனும்
 செப்பென வைத்துல சிற்பர வத்தேரி
 சித்தவ நுகரகம் மறவேனே”

“அலங்காரமான கவிதா சக்தி மிகுந்த இன்னிசைத்
 திருப்புகழைச் சிறிது அடியேனும் செப்பென வைத்த அநுக்
 கிரகம் மறவேனே” எனக் கனிவு நனி சொட்டப் பாடுகிறார்.
 பதினாறாயிரம் பாடல்கள் அருணாகிரிநாதருக்கு சிறிய தொகை

யாகக் காணப்படுகின்றன. விந்தை! காரணம் இல்லாமல் இல்லை. திருவருள் கூட்ட, பதினாறுயிரம் பாடல்கள் மட்டும் தானே தம்மால் பாடமுடிந்தது என்ற முடிப்புக்கு வந்து வருந்தி 'சிறிது' என்கின்றார். முருகனுடைய திருவருட்சக்திக்குப் பதினாறுயிரம் திருப்புகழ் சுருங்கிய அளவுதானே!

“பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்ப தறிவு”

எனத் தமிழ்மறை சொல்லும் செம்பொருளை அறியும் அறிவைத் தருவது திருப்புகழ். திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தை வலுவாலே ஒருத்தரை மதிப்பதில்லை. ஏன்? முருகன் அருள் முன்னின்று காக்கும் என்ற துணிச்சல்! அருணாகிரிநாதர் முருகன் அருள்பெற்ற களிப்பில் “அந்தகா, வந்து பார் சற்று என்கைக் கெட்டவே” என்று யமனை அறைகூவி அழைக்கிறார் கந்தரலங்காரத்தில். அந்த யமனுக்குத் தான் அவர் பாடியருளிய திருப்புகழுக்கு எவ்வளவு அச்சம்! திருப்புகழ் கேட்டுவிட்டால் அவன் ஒதுங்கி நிற்பான். நடுங்குவான். யமபயம் எமக்குக் கிடையவே கிடையாது. நல்ல முருக பக்தர் வித்துவான் திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன். அவர்கள் தம் சொந்த அநுபவத்தை எழுதுகிறார்.

* “என்னுடைய தாய் இறந்து போகிற தருணத்தில் இருந்தாள். ஒரு மாதம் ஈளை நோயினால் துன்புற்றுக் கொண்டிருந்தாள். நிச்சயமாக இறந்து போவாள் என்று மருத்துவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். நாடி தளர்ந்து கொண்டு வந்தது. சம்பிரதாயத்திற்காக ஏதோ மருந்து கொடுத்தாலும் என்னுடைய மனம் அமைதி பெறவில்லை. அவளுடைய உயிருக்கு நல்ல மருந்து கொடுக்கவேண்டுமென்பது என் ஆசை. அருணாகிரிநாதப் பெருமான் நமக்குத் தந்திருக்கிற அமுத சஞ்சீவியாகிய திருப்புகழை என்னுடைய தாயின் காதில் ஓதுவது என்று தீர்மானம் செய்து

* ‘தண்டைச் சிற்றடி’ என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

கொண்டேன். காலனுடைய பயம் இல்லையென்ற பொருளைக் கொண்ட திருப்புகழாகப் பொறுக்கி அப்படியே ஓதி வந்தேன். கந்தர் அலங்காரப் பாடல்களையும் சொன்னேன்.

என்னுடைய தாய் அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நோயினால் ஏற்பட்ட துன்பம் வரவரக் குறைந்து போயிற்று. முகத்திலும் நல்ல தெளிவு ஏற்பட்டது. ஈளை நோயினால் உண்டாகிற துன்பமும் மறைந்தது. ஆனால் நாடி தளர்ந்தே வந்தது. முருகனுடைய திருவருளால் ஒரு மாத காலம் திருப்புகழையும், அருணகிரிநாதப் பெருமானுடைய மற்ற வாக்குகளையும் தெளிவாகக் கேட்கின்ற நிலையில் இருந்தாள். ஆனால் மருத்துவர்கள் நாடி தளர்ந்து கொண்டே வருகிறதென்பதை நினைப்பூட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இறந்து போய்விடுவாள் என்ற நினைப்பினால், முறையாகச் செய்கின்ற பிராயச்சித்தத்தைப் பெரியவர்களை வைத்துக்கொண்டு செய்தேன். என் தாயே எழுந்து உட்கார்ந்து அந்தணர்களுக்குத் தட்சிணை முதலியன கொடுத்தாள்.

ஒருநாள் இரவு நேரம். அப்போது என் தாய் படுத்தாக்கொண்டிருக்கிறபோது நினைவு தப்பினதுபோல இருந்தது. உடம்பு அப்படியே விறைத்துப் போய்விட்டது. மூச்சும் நின்றது. இது இறுதி அடையாளம் என்று எண்ணி அவள் உடம்பிலே திருநீறு பூசினேன். என்னுடன் கூடக் குடியிருந்த நல்ல பக்தராகிய முதியவரிடம், “என்ன செய்வது?” என்று கேட்டேன்.

“இறைவன் திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கங்கையை வாயில் விடுங்கள். இரவு நேரம்; என்ன செய்வது? இனி எல்லாம் விடிந்த பிறகே கவனிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார். கங்கையை எடுத்து வாயில் விட்டுக்கொண்டே முருகா முருகா என்று சொல்லிக் கதறினேன். திருநீற்றைப் பூசினேன். இரண்டு நிமிடம் அப்படியே இருந்த அந்த உடம்பில் மீண்டும் உயிர் வந்துவிட்டது. மறுபடியும்

கண்ணை விழித்துக்கொண்டாள். மேலும் ஒரு வார காலம் நல்ல தெளிவோடு இருந்தாள். நான் பின்னும் ஊக்கத்தோடு திருப்புகழ்ப் பாக்களைப் பாராயணம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது அந்தப் பெரியவர் என்னைப் பார்த்து வேடிக்கையாக ஒன்று சொன்னார். “நீங்கள் திருப்புகழ் பாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். காலன் இங்கே வரமாட்டான். அப்படி வருவதாயிருந்தாலும் நீங்கள் இங்கே இல்லாத நேரத்தில்தான் வருவான்” என்று சொன்னார்.

நான்கு நாள் கழித்து நான் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தேன். அப்போதுதான் தினசரிப் பத்திரிகையைப் பையன் கொண்டுவந்து போட்டான். ஏதோ முக்கியமான செய்தி அதில் வந்திருந்தது. அந்த வீட்டில் குடியிருந்த நண்பரோடு அதுபற்றி வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது உள்ளே என் தாய்க்கு ஏதோ வேதனை உண்டானதாகத் தெரிந்தது. நான் வீட்டுக்குள் போனேன். அப்போது அன்னைக்குக் கண் நிலை குத்தியது.

“நாத விந்துக லாதீ நமோ நம” என்ற திருப்புகழைப் பாடி அருகில் இருந்த முருகன் படத்திற்குக் கர்ப்பூர தீபாராதனை காட்டினேன். அந்தப் பாட்டுச் சொல்லும்போது என் அருமை அன்னை தன் இரண்டு கைகளையும் குவித்துக் கொண்டாள். அதனோடு அவளுடைய மூச்சு நின்றுவிட்டது.

அப்பொழுது அந்தப் பெரியவர் சொன்னார், “நான் சொன்னதுபோலவே ஆகிவிட்டது; பார்த்தீர்களா? திருப்புகழை ஒதுகின்ற இடத்தில் காலன் வரமாட்டான். நீங்கள் அதை நிறுத்தி வெளியில் வந்தீர்கள். அந்தச் சமயம் பார்த்து அவன் வந்துவிட்டான். இது பெரிய ஆச்சரியம்” என்று சொன்னார்.

இந்த நிகழ்ச்சியை மற்றவர்கள் நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும், என் மனத்தில் இது உண்மையான நம்பிக்கையை உண்டாக்கிவிட்டது. அதற்கு முன்பு ஒரு வகையில் உறுதி இருந்தது. இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு நிச்சயமாக இறைவனுடைய நினைவோடு அருணகிரியின் வாக்குகளை அநுசந்தானம் செய்தால் காலஞ் வருகின்ற துன்பம் இல்லாமற்போய்விடும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாயிற்று.”

திருப்புகழின் பெரும்புகழ்

ஞானம் பெறலாம் நலம்பெறலாம் எந்தநாளும்
வானம் அரசாள் வரம் பெறலாம் — மோனவீ
டேறலாம் யானைக் கிளையான் திருப்புகழைக்
கூறினார் காமேயிக் கூறு. (1)

ஆறுமுகந் தோன்றும் அழகியவேல் தோன்றும்வன்
ஏறுமயில் தோன்றும் எழில்தோன்றும் — சீறிவரு
சூரன் முடியைத் துணித்தோன் திருப்புகழைப்
பாரில் வழுத்தினோர் பால். (2)

பொருப்பது பொடிப்பட விடுத்திடுகை வேலா
இருப்பிட முனக்கெது வெனக்கரு வரியம்பாய்
உருக்கநல் விழுக்குல மொழுக்கமில் ரேணும்
திருப்புகழ் படிப்பவர் மனத்தினி விருப்பாம். (3)

திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தைவலு வாலே
ஒருத்தரை மதிப்பதிலை உன்றனரு ளாலே
பொருப்புக மிகப்பொருது வென்றுமயில் மீதே
தரித்தொரு திருத்தணியில் தின்றபெரு மாளே. (4)

ஓராறு மாமுகனும் உச்சிதமெய்து ஞானகுகன்
பேரா லருணாகிரி பேருடிகல் — சீராரும்
தோத்திரம தாகத் துதிக்குந் திருப்புகழை
ஏத்தினவ ரீடேறு வார். (5)

திருப்புகழைக் கற்க திருப்புகழைக் கேட்க
திருப்புகழை நித்தஞ் செய்க்க — திருப்புகழை
அர்ச்சிக்க முத்தியெளி தாகுமே கூற்றைவென்று
கேர்ச்சிக்க லாமே கெட. (6)

வேதம்வேண் டாம்சகல வித்தைவேண்டாம் கீத
நாதம்வேண் டாம்ஞான நூல்வேண்டாம் — ஆதி
குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன்தான் போற்றும்
திருப்புகழைக் கேளீர் தினம். (7)

சீராந் திருப்புகழைச் செவ்வேள்மே ளன்பாக
ஆராய்ந் துரைத்தா வருணகிரி — நேராக
அந்தப் புகழை அதுதினமு மோதாமல்
எந்தப் புகழோது ளீர். (8)

மாணிக்கம் பூண்பார்க்கு மற்றொருகல் வேண்டுமோ
ஆணிப்பொன் கையறுவார்க் கையறவேன் — பேணிப்பீள்
செவ்வேல் விநோதன் திருப்புகழ்சிந் தித்திருப்பார்க்
கெவ்வேலை வேண்டுமினி. (9)

வள்ளிமண வாளன் மயிலேறும் வள்ளல்தனைத்
தெள்ளுதமிழாற் புனைந்து சீர்பெறவே — உள்ளபடி
வைப்பாம் அருணகிரி வாழ்த்துந் திருப்புகழைக்
கற்பார் கறையேறுவார். (10)

சல்லாப விநோதன் முருகன்

முருகன் சல்லாப விநோதன். சல்லாபன் — பேரின்ப நலத்தைப் பேசுகிறவன். விநோதன் — பேரின்ப நலத்தை விளையாட்டுப் போலச் செய்கின்றவன்.

“உல்லா சநிரா குலயோ கவிதச்
சல்லா பவிநோ தனும்நீ யலையோ
எல்லா மறஎன் னைஇழந் தநலஞ்
சொல்லாய் முருகா சுரபு பதியே”

பேரின்ப நலத்தைப் பற்றிய பேச்சு மகிழ்ச்சியைத் தருவது; மனக் கலக்கத்தைப் போக்குவது. இவ்வித பேச்சைத் தன் அடியார்களோடு பேசுவதைப் பொழுது போக்கும் இன்ப விளையாட்டாகக் கருதுபவன் முருகப்பிரான். ஆதலின், உல்லாச நிராகுல யோகவிதச் சல்லாப விநோதன் என அருணகிரிநாத சுவாமிகள் கந்தர நுபூதியில் முருகனைப் பாடி மகிழ்கின்றார்.

ஔவையாரின் புலமை தெய்வப் புலமை. பச்சிளங் குழந்தையாக இருந்தபொழுதே,

“இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி என் றெழுதி
விட்டரிவ னுஞ்செத்து விட்டானே — முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரமவ னுக்கன்னாய்
நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ”

(இட்டமுடன் — விருப்பமுடன்)

என்று பாடித் தன் அன்னையைத் தேற்றினவர் அல்லவா அவர்!

உண்டாரை நீண்ட நாள் நரை திரை மூப்பு அண்டாது பாதுகாக்கும் கருநெல்லிக் கனியை அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஔவையாருக்குக் கொடுத்தான். அவர்

தெய்வப் புலமையைத் தெரியாமலா கொடுத்தான்? சிவ பிரான் மேல் என்ன அழகாக அவர் ஒரு நிந்தாஸ்துதி பாடுகிறார்.

“மேற்பார்க் கமைந்தரும் மூவா எருதும் விளங்கு கங்கை நீர்ப்பாய்ச் சலுநன் னிலமுழு ண்டாகியும் நின்னிடத்திற் பாற்பாக் கியவநி நீங்கா திருந்தும் பவிக்குழன்றீர் ஏற்பார்க் கிடாமலன் றே பெருங் கோயி லிறையவனே.”

(பெரும் கோயில் இறையவனே — பெரிய கோயிலில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே, மேற்பார்க்க மைந்தரும் — செல்வத்தை மேற்பார்வை செய்துகொள்ளத் திருக்குமாரர்களும், மூவா எருதும் — வாகனமாக எருதும், விளங்கு கங்கை நீர்ப்பாய்ச்சலும் — நீர்வளம் நிரம்பிய கங்கை நீர்ப்பாய்ச்சலும், நல்லிலமும் — நல்ல பூமியும், உண்டாகியும், நின் இடத்தில் — உமது இடப்பாகத்தில், பால்பாக்கியவதி நீங்காதிருந்தும் — அடியார்களுக்குப் பாலமுதம் அளிக்கின்ற செல்வியாகிய உமாதேவி பிரியாதிருந்தும், ஏற்பார்க்கு இடாமல் அன்றே — பிச்சை கேட்பார்க்குப் பிச்சையிடாத காரணத்தினால்லவா, பவிக்கு உழன்றீர் — பிச்சை கேட்டுத் திரிகின்றீர்.)

உலகத்து உயிர்கள் எல்லாம் இறைவனின் அருமைக் குழந்தைகள். தன் மக்கள் தன்னைப் பெற்ற தலைவனை நினை யாது மறந்து திரிந்தாலும், அவர்களுக்கு என்றென்றும் உறுதுணையாக நின்று அருள்பொழிபவன் அந்தப் பரம் கருனைத் தடங்கடல். தருக்கித் திரிந்த தம் மக்களின் செருக் கடக்கவேண்டி, எல்லா உலகிற்கும் தாயும் தந்தையுமாக நிற்கும் அந்த இறைவன் கையிற் கபாலம் ஏந்திப் பிச்சையேற்கப் புறப்பட்டுவிடுகிறான். அவனுக்குக் கிடைக்கிற பிச்சை — மக்களின் அன்பும், ஆணவமும், அறியாமையும். எம்மை ஈடேற்ற அவன் பிச்சைக்காரப் பெருமானாகப் புறப் படுகிறான். எந்த இறைவனிடம் மக்கள் எல்லாம் சென்று நினைந்து நினைந்து உருகி உருகி வேண்டியவைகளைப் பிச்சையேற்று நிற்பார்களோ, அந்த இறைவன் “வேதம்

அசைக்கும் கோவணமும், மெய்யில் நீறும், உள்ளாளக் கீதம் இசைக்கும் களிவாயும் உள்ளே நகையும்கிண்கிணிக் குழ்பாதமலரும் பாதுகையும் பலிகொள் கலனும் கொண்டு” ஏற்கிருள் பிச்சை! எமது செருக்கடக்கி எம்மைக் கரையேற்றப் பிச்சைப் பெருமானுகிருள். அண்டசராசரங்களையும் ஆட்டி வைக்கும் அண்ணல் ஆடலின் உண்மையைச் சொல்ல நடராஜன் ஆகிருள். ஆண் பெண் ஒன்றியிருந்த நிலையில் உலகம் உருவாகிறது என்று சொல்ல அர்த்தநாரீஸ்வரனுகிருள். இங்ஙனம் அப்பெருமான் எடுக்கும் உருவம் எல்லாம் எமக்காகவே! பெற்ற மனம் பித்தல் லவா? இறைவன் பித்தன்தானே!*

இறைவன் எம்மை ஈடேற்ற எமது ஆணவத்தையும் அன்பையும் அறியாமையையும் பிச்சை கேட்டு நிற்க, பிச்சை கேட்கும் எமக்குப் பிச்சை இடவில்லை; அதனால் அவன் பிச்சைக்காரப் பெருமானாகிவிடுகிருள் என்கின்றார் ஓளவையார். என்ன அதீதமான கற்பனை! இறைவனைப் பிசுபாடராக, கபாலியாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளும் கலைக் கண்ணுக்கு நாம் தலை வணங்காமலிருக்க முடியாது.

செந்தமிழ்க் கழகத்தில் தந்தையொடு இனிதமர்ந்து தமிழ் வளர்த்த முருகன், ஓளவையாரின் புலமையைச் சுவைக்க விரும்பினான். ஆற்றலைக் கொடுத்து, பொருளைக் கொடுத்துப் பாட வைப்பதில் அவனுக்கு ஒரு தனி விருப்பு.

“யாம்ஓ தியகல் வியும்எம் அறிவும்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனால்”

என்ற அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் கந்தரநுபூதிச் செய்யுள் இந்த உண்மையை எவ்வளவு அழகாகச் சொல்லி விடுகிறது!

* ஒருருவம் ஒரு நாமம் இல்லாத கடவுளுக்கு உருவத்தையும் நாமத்தையும் கற்பிக்க முனைந்த கலைஞன் கண்ட வெற்றி தான் இத்திருவுருவங்கள் எல்லாம்.

நல்ல கோடைக்காலம்; நடுப்பகல்; ஓளவையார் காட்டு வழியே சென்றார். சென்ற வழியில் நன்கு பழுத்து நின்றது ஒரு நாவல் மரம். ஓளவையார் அம்மரத்தின் நிழலிற் சென்று நின்றார். மரத்தின் மேல் மாடு மேய்க்கும் சிறுவன் போல் ஒரு பையன் நாவற் பழங்களைத் தின்று கொண்டிருந்தான். ஓளவையாருக்கும் நாவற் பழத்தைப் பார்த்ததும் தின்றாலோ என்று வாயில் நீர் ஊறிற்று. “பையா, எனக்கும் பழங்கள் போடுவாயா?” என்றார். “பாட்டி, உனக்குச் சுகுகிற பழங்கள் வேண்டுமா? சுடாத பழங்கள் வேண்டுமா?” என்றான். ஓளவையார் அப்பையனைக் குறும்பன் என்றே எண்ணிவிட்டார். “ஓ மூடா, நாவற் பழங்கள் எங்கேனும் சுடுமா? சரி, சுகுகிற பழங்களைப் போடு பார்க்கலாம்” என்றார். பையன் குறும்பன்தானே! மரக்கிளையைப் பிடித்து நன்றாகக் குலுக்கினான். கனிந்த பழங்கள் மணலின் மேல் உதிர்ந்து விழுந்தன. ஓளவையாருக்குப் பழங்களைக் கண்டதும் பெருமகிழ்ச்சி; அவைகளிற் சில வற்றைக் கையிற் பொறுக்கி எடுத்தார். “அடே, மணல் ஓட்டிக் கொண்டதே” என்று சொல்லிக் கொண்டே மண் போகுமாறு வாயால் ஊதினார். பையன் சும்மா இருப்பானா? உரக்கச் சிரித்தான். “பாட்டி, எங்கேனும் நாவற் பழங்கள் சுடுமா என்று கேட்டாயே? இப்போது ஏன் வாயால் ஊதுகிறாய். பழங்கள் நன்றாகச் சுகுகின்றனவா?” என்று கேட்டுவிட்டு நகைத்தான். சுகுகிற பழம், சுடாத பழம் என்று பையன் சொல்லியதன் கருத்து ஓளவையாருக்கு அப்போதுதான் புரிந்தது. “நாம் இந்தச் சிறுவனுக்குத் தோற்றுவிட்டோமே” என்று நாணித் தலை குனிந்தவராய்ப் பாடினார் ஒரு வெண்பா :

“கருங்காஸிக் கட்டைக்கு நாணுக்கோ டாரி
 இருங்கதனித் தண்டுக்கு நாணும் — பெருங்காஸில்
 காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கே நான்தோற்றேன்
 சரிவும் துஞ்சாதென் கண்.”

(கருங்காஸிக் கட்டைக்கு — உறுதியான கருங்காஸி
 மரத்தை வெட்டுவதற்கு, நாணுக் கோடாரி — சலிப்படை

யாத கோடரியானது, இரும் கதலித் தண்டுக்கு நானும் — நல்ல வாழைத் தண்டினை வெட்டுவதற்குப் பின்னடையும், பெரும்காளில் — விசாலமான கானகத்தில், கார் எருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கே — கறுப்பு நிறம் பொருந்திய எருமைகளை மேய்ப்பவனாகிய சிறு வீரனுக்கு, நான் தோற்றேன் — நான் தோற்றுப்போன காரணத்தால் (என் மனம் அதனையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதனால்) என் கண் ஈரிரவும் துஞ்சா — என் கண்கள் இரண்டு இரவுகளாக தூக்கம் கொள்ளமாட்டா.)

ஔவையாரின் மனம் உடைந்ததை முருகனாக முன் வின்ற பையன் கண்டான். முருகவேளாக மாறினான். “செந்தமிழ்ப் பெருமாட்டி, நான்தான் உன்னுடன் விளையாட்டாகப் பேசினேன்; வருந்தாதே. என்னிடம் நான்கு வினாக்கள் உண்டு. விடை சொல்ல முடியுமா?” என்றான் செந்தமிழ் கேட்கும் முருகன்.

வினாக்கள் அவ்வளவு கடினமாக இருக்கமாட்டா என்று ஔவையார் எண்ணினார். “தாராளமாகக் கேட்கலாம்” என்றார்.

“தாயே, உலகில் இனியது எது?”

“வினா கற்றோரையும் மற்றோரையும் திடுக்கிட வைக்கிறதே; சொல்கிறேன்:”

“இனியது கேட்கிற தனிநெடு வேலோய்!
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது
அதனினும் இனிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினும் இனிது அறிவினர்ச் சேர்தல்
அதனினும் இனிது அறிவுள் ளோரைக்
கனவிலும் நனவிலும் காண்பது தானே.”

(தனிநெடு வேலோய் — ஒப்பற்ற நீண்ட வேலாயு தத்தையுடைய பெருமானே, இனியது கேட்கில் — இன்பந தருவது யாதென்று கேட்டால், இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது — இனிமையானவற்றுள் இனிமையாவது பிறர்

தொந்தரவு இன்றித் தனியே இருப்பது, அதனினும் இனிது ஆதியைத் தொழுதல் — அதைப் பார்க்கிலும் இனிது முதல்வனாகிய இறைவனை வணங்குதல், அதனினும் இனிது அறிவினார்ச் சேர்தல் — அறிவுமிக்க பெரியோரைச் சென்றடைந்து வாழ்தல் அதைப் பார்க்கிலும் இனிமை தருவதாகும், அதனினும் இனிது அறிவுள்ளாரைக் கனவிலும் நனவிலும் காண்பது தானே — அறிவு மிகவுடையாரைச் சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும் (நளவு, கனவு) பழகிக் காண்பது எல்லாவற்றிலும் இன்பம் மிகத் தருவதொன்றாகும்.)

அறிவுள்ளோரைக் கனவிலும் நனவிலும் காண்பது உலகில் எல்லாவற்றிலும் இனியது என்கிறார் ஓளவை மூதாட்டியார்.

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஒரு பாட்டுப் பாடுகிறான்.

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்புறநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
பிறப்புஓர் அன்ன உடன் வயிற்றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னுது அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே.”

அரசன் செல்வத்தில் திளைப்பவன். தானே நன்றாகப் படித்துப் பெரும்புலமை பெற்றிருப்பதுடன் மற்றவர்களுக்கும் அறிவின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகிறான். அறிவின் சிறப்பைப்பற்றி ஓர் அரசன் பாராட்டிச் சொல்வதே சிறந்தது.

ஒருவன் தன் ஆசிரியருக்கு இடர் உண்டாகும் காலத்து உடனிருந்துதவியும், அவருக்கு மிக்க பொருள் கொடுத்தும், அவரைப் பின்பற்றி நின்று வழிபடுதலில் கசப்புக் கொள்

ளாது கல்வி பயில்தல் நல்லது. பிறப்பில் ஒரு தன்மையாக ஒரே வயிற்றில் பிறந்தவர்களிலும் கல்விச் சிறப்புள்ள பக்கம் தாயும் மனம் வேறுபட்டு விரும்பி நிற்பாள். ஒரு குடும்பத்துள் பிறந்த மக்கள் பலருள் ஆண்டில் மூத்தவனை வருக என்று அழையாமல் கல்வி அறிவில் மூத்தவன் எவனோ அவனைத் தன் அரசபையில் அழைத்து அவன் கூறும் அறிவுரை வழியே அரசனும் நடந்துகொள்வான். கீழ்க் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் கல்வி கற்றிருந்தால் அவன், மேற்குலத்தைச் சேர்ந்த கல்வியறிவில்லாதவனிலும் பார்க்க மேன்மையானதாகக் கருதப்படுவான்.

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்
என்உடைய ரேனும் இவர்;”

என்கிறார் வான்புகழ் வள்ளுவர்.

அறிவுடையார் எல்லா நன்மைகளையும் உடையவர் ஆவார். அறிவிலார், எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்றிருந்தாலும், ஒன்றும் இல்லாதவரே.

அருணாகிரிநாதர், “எழுகடல் மணலை அளவிடின் அதிகம் எனதிடர் பிறவி அவதாரம்” என்று பிறவியின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டுச் சொல்கிறார். அத்தனை பிறவிகளிலும் மாஸிடப் பிறவி அரிதினும் அரிது. ஏனைய உயிர்களுக்கில்லாத பகுத்தறிவென்னும் பண்பைப் பெற்றிருத்தலின். செய்வது இது, செய்யத் தகாதது இது என்று பகுத்தறிவின்ற அறிவை இறைவன் எமக்கு அளித்திருந்தும் நல்லறிவு தலைப்படாமையால் பண்பிழந்து வாழ்கின்றோம். அருணாகிரிநாத சுவாமிகள் முருகப்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

“திமிர உததி யனைய நரகசேனன மதனில் விடுவாயேல்
சென்டு குருடு வடிவு குறைவு சிறிது மிடியும்

அமரர் வடிவு மதிக குலமு மறிவு நிலையும் வரவேநின்
அருள தருளி எனையு மனதொ டடிமை கொளவும்
வரவேணும்

சமர முகவே லகரர் தமது தலைக ளருள மிகவேநீள்
 சலதி அலற நெடிய பதலை நகர அயிலை விடுவோனே
 வெமர வணையி ளினிது துயிலும் விழிகள் நளினன்
 மருகோனே
 மிடறு கரியர் குமர பழநி வீரவும் அமரர்
 பெருமானே.”

“அறிவும் நிலையும் வரவேதின் அருளதருளி எளையு
 மனதொடு அடிமை கொளவும் வரவேணும்” என முருகப்
 பெருமானை அழகான செம்பொன் மயில்மேல் அமர்ந்து வர
 வேண்டுகின்றார்.

அமர வாழ்வுக்கு அறிவே அடிகோலுவதாகும்.
 “அலகில் கலையின் பொருட்கெல்லை ஆடும் கழலே” என்பது
 பெரிய புராணம். மக்கள் வாழ்வின் முடிந்த வாழ்வாகிய
 ஞான வாழ்வுக்கு நல்லறிவு வேண்டும். அறிவால் அறிந்து
 இருதாள் இறைஞ்சும் அடியார் இடைஞ்சல் களைபவன்
 முருகன் என இன்னோரிடத்தில் நமக்குச் சொல்கிறார்
 அருணகிரிநாதர். அந்தத் திருப்புகழையும் பார்ப்போம்.

“விறல்மாரனைந்து மலர்வாளி சிந்த
 மிகவாளி ளிந்து வெயில்காய
 மிதவாடை வந்து தழல்போல் வென்ற
 வினைமாதர் தந்தம் வசைகூறக்
 குறவாணர் குன்றி லுறைபேதை கொண்ட
 கொடிதான துன்ப மயல்தீரக்
 குளிர்மாலை யின்க ணணிமாலை தந்து
 குறைதீர வந்து குறுகாயோ
 மறிமானுகந்த இறையோன்ம கிழ்ந்து
 வழிபாடு தந்த மதியாளா
 மலைமாவு சிந்த அலைவேலை அஞ்ச
 வடிவே லெறிந்த அதிதீரா
 அறிவால் றிந்து னிருதாளி றைஞ்சும்
 அடியாரி டைஞ்சல் களைவோனே
 அழகான செம்பொன் மயின்மே லமர்ந்து
 அலைவாயு கந்த பெருமானே.”

மக்களாக வாழ்கின்ற வாழ்வு நமக்குக் கிடைத்தது அரும்பேறு. அதனைப் பெற்றுவிட்ட நாம் நல்லறிவு பெற அயராது உழைக்கவேண்டும். அந்த அறிவு வாழ்வில் போட்டியையும், போராட்டத்தையும், தன்னயத்தையும் பேராசையையும் வளர்த்துவிடக்கூடாது. கலை அறிவின் போகம் பெருக்கும் சக்தி தவ வலிமையின் மாட்சியை மறைத்துவிட்டால் கற்றதனால் பயன் ஒன்றுமில்லை. அறிவு ஆண்டவனைச் சென்றடைய நமக்கு நல்வழி காட்ட வேண்டும். இறைவனை அடைய வழி தேடுதலே அறிவின் குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும். அதனால்ன்றே வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“கற்றதனா லாய பயன்என்கொல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழா ரெனின்”

என்கின்றார்.

“அடுத்த வினாவைக் கேட்கிறேன்; இனியது அறிந்தோம்; தாயே, கொடியது எது?”

“கொடியது கேட்கி னெடியவெவ் வேலோய்!
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினும் கொடிது ஆற்றொணக் கொடுநோய்
அதனினும் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினும் கொடிது
இன்புற அவர்கையி லுண்பது தானே.”

(நெடிய வெவ்வேலோய் — பசைவர்களை அழிக்கின்ற நீண்ட வேலாயுதத்தையுடைய பெருமானே, கொடியது கேட்கின் — உலகில் கொடுமையானது எது என்று கேட்டால், கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது — வறுமையே கொடியவற்றுள் மிகவும் கொடுமையுடையதாகும், அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை — இளமைப் பருவத்தில் வருகின்ற வறுமையே அதைப் பார்க்கிலும் கொடியது, அதனினும் கொடிது ஆற்றொணக் கொடு நோய் — அதனினும்

பார்க்க, தீமையைத் தருவது தாங்கமுடியாத கொடிய வியாதி யாகும், அதனினும் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்— அதைப் பார்க்கிலும் தீயது அன்பில்லாத பெண்களைச் சேர்தல், அதனினும் கொடிது இன்புற அவர் கையில் உண்பது தானே— அதைப்பார்க்கிலும் கொடியது அன்பிலாத பெண்களிடம் அவர்கள் கையாவிடப்பட்டதை விரும்பி உண்பதாகும்.)

அன்பிலாப் பெண்டிர் கையிலுண்பதுதான் எல்லாவற்றிலும் கொடிது! கொடிது!! என்கிறார் பைந்தமிழ் மூதாட்டி. மூதுரையிலே ஓளவையார் தன் கருத்தை இன்னும் வலியுறுத்த வேண்டி ஒருபடி கடந்து, கணவன் சொற்கேட்டு வாழாத பெண்ணின் கையால் உண்பது கொடிது என்று சொல்லாமல் அவள் யமன் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

“கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்றுணர்ந்தார் சொற்கூற்றம்
அல்லாத மாந்தர்க் கறம்கூற்றம்— மெல்லிய
வாழைக்குத் தான்சன்ற காய்கூற்றங் கூற்றமே
இல்விற் கிசைந்தொழுகாப் பெண்.”

ஓளவையார் ஒரு நாள் ஒருவனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றார். வீட்டுக்காரன் மிகவும் நல்லவன்; அவன் மனைவி, மனித வடிவினள். பேய்க் குணத்தினள். ஓளவையாரைக் கண்டதும் வீட்டுக்காரன் அவரைத் தெருத் திண்ணையில் உட்கார வைத்துவிட்டுத் தான் மாத்திரம் தன் மனையாளிடத்துச் சென்றான். அவளுக்கு மன நிறைவு உண்டாகுமாறு இனிய மொழிகளைப் பேசி, முகத்தைத் தடவி, தலையில் ஈருருவிப் பேன் பார்த்து, “ஒரு கிழவி சிறிது உணவுக் காக வந்து நம் வீட்டுத் திண்ணையில் காத்திருக்கிறாள்” என்று மன்றாடினான். மூண்டது கோபம் பேய்ப் பெண்ணுக்கு! “உனக்கு விருந்துதான் குறைச்சலாக இருக்கிறதோ? உன் இழவுக்கு அழுவது போதாதென்று ஊரார் இழவுக்கும் என்னை அழச் சொல்கிறாயா” என்று சீறினான். கழுநீர்ப் பாணியில் இருந்த நீரினால் அவனுக்கு அபிஷேகம்

செய்து, விளக்குமாற்றால் வெண்சாமரை வீசி, முறத்தால் ஆலவட்டம் பரிமாறி அவனைத் தூரத்தித் தூரத்தி அடித்தனர். இவற்றைக் கண்ட ஓளவையார் சும்மா இருப்பாரா? பாடினார் ஒரு வெண்பா.

“இருந்து முகந்திருத்தி ஈரோடுபேன் வாங்கி
விருந்து வந்ததென்று விளம்ப — வருந்திமிக
ஆடினான் பாடினான் ஆடிப் பழமுறத்தால்
சாடினான் ஓடோடத் தான்”

பின்னர், அவ்விட்டுக்காரனைப் பார்த்து அவன் இல் வாழ்க்கையை இகழ்ந்து பேசினார். அவன், “என் ஊழ்வினை இவ்வாருயிற்று; இதற்கு என் செய்யலாம்?” என்று குறை இரந்தான். ஓளவையார்,

“சண்டாளி சூர்ப்பநகை தாடகையைப் போல்வடிவு
கொண்டானைப் பெண்டென்று கொண்டாயே —
செருப்படிதான் செல்லாவுன் செல்வமென்ன செல்வம்
தெருப்பிலே வீழ்ந்திடுதல் நேர்.”

“பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலும் கூடி யிருக்கலாம் — சற்றேனும்
ஏறுமா ருக இருப்பாளே யாமாயிற்
கூறாமற் சந்தியரசம் கொள்.”

என்று பாடினார்.

வாழ்வில்லாச் சங்கடத்தில் வாழ்ந்த அவன் துறவு பூண்டு நன்னிலையடைந்தான். சண்டாளி, சூர்ப்பநகை, தாடகை என்று அடுக்கிக் கொண்டு போனதெல்லாம் எம் முடைய சிந்தனைக்குச் சீரிய விருந்தாகட்டும்!

திருவள்ளுவர் சுற்பிலாப் பெண்டிரைப் பற்றிப் பேசாது விடவில்லை. அவருக்கும் அவர்கள்மேல் காய்ச்சல்! அவர், தம் தெள்ளு தமிழ்க் களஞ்சியத்தில் தெளிவிட்டுகிறார்.

“மனைமாட்சி இல்லாங்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித்து ஆயினும் இல்.”

மனையறத்திற்கு ஏற்ற பெருமைக் குணங்கள் மனைவி
யிடத்து இல்லையாயின் வாழ்க்கை, செல்வம் முதலியவற்றால்
எவ்வளவு சிறப்புடையதாயிருந்தும் பயனில்லை.

“இல்லதுகள் இல்லவள் மாண்பானுள்; உள்ளதுகள்;
இல்லவள் மாணுக் கடை.”

மனைவி பெருமைக் குணங்கள் உடையவளாயிருந்தால்
இல்லாதது ஒன்றும் இல்லை. மனைவி பெருமைக் குணங்கள்
அற்றவளாயிருந்தால் எல்லாம் பெற்றிருந்தும் ஒன்றும்
இல்லையாம்.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைகான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.”

கற்பினின்றும் தவறாமல் தன்னைக் காப்பாற்றி, தன்னைக்
கொண்ட கணவனை விரும்பிக் காத்து, தனக்கும் கணவனுக்
கும் புகழ் உண்டாகுமாறு காத்து, தம் கடமைகளில் தவறு
மல் இருப்பவளே சிறந்த பெண் ஆவாள்.

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள்? கற்பென்னும்
திண்மைஉன் டாகப் பெறின்.”

மனைவியிடம் கற்பு என்று சொல்லப்படும் கலங்கா
நிலைமை இருக்குமானால், பெண்ணினும் பெருமை மிக்கன
யாவை? ஒன்றும் இல்லை.

“தமிழ்த் தாயே, இனியதும், கொடியதும் அறிந்தோம்;
அரியது எது?”

“அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்!

அரிதரிது மாண்ட ராத லரிது

மாண்ட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு

பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது

பேடு நீங்கிப் பிறத்த காடையும்

ஞானமுங் கல்வியும் நயத்த லரிது
 ஞானமுங் கல்வியும் நயந்த காழையுந்
 தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய லரிது
 தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்வ ராயின்
 வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே.''

(வரிவடி வேலோய் - நீண்ட கூர்மையான வேலாயு தத்தையுடைய பெருமானே, அரியது கேட்கின் - உலகத் தில் அருமையானது என்ன என்று கேட்டால், அரிது அரிது மானிடர் ஆதல் அரிது -- அருமையானவற்றுள் மிக அருமையானது மக்கட் பிறவி எடுப்பதாகும், மானிடர் ஆயினும் - மக்கட் பிறவி எடுத்தாலும், கூன் குருடு செவிடு பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது - கூன், குருடு, செவிடு, பேடித் தன்மை முதலிய குறைகளில்லாமற் பிறத்தல் அருமையாகும், பேடு நீங்கிப் பிறந்த காழையும் - பேடித் தன்மை முதலிய குற்றங்கள் இல்லாமல் பிறந்த போதிலும், ஞானத்தையும் கல்வியையும் பெற்றுக்கொள்ளுதல் அருமையாகும்; ஞான மும் கல்வியும் நயந்த காழையும் - ஞானத்தையும் கல்வியையும் பெற்றுக்கொண்டாலும், தானமும் தவமும் தாம் செயல் அரிது - தானத்தையும் தவத்தையும் மேற்கொள்ளு தல் அருமையாகும், தானமும் தவமும் தாம் செய்வராயின் - அங்ஙனம் தானத்தையும் தவத்தையும் உலகில் மக்க ளாய்ப் பிறந்தோர் இயற்றுவராயின், வானவர் நாடு வழி திறந்திடும் - விண்ணுலக வாயில் திறக்கப்பட்டு அவர் களுக்கு வரவேற்பளிக்கப்படும்.)

தானத்தையும் தவத்தையும் செய்துவிட்டால் மேலுலக வாயில் திறக்கப்பட்டு, நாம் அழைக்கப்படுவோம் என்கின் றார் நந்தமிழ் நாட்டுச் செந்தமிழ்க் கிழவி.

தானமாவது அறநெறியால் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடு கொடுத்தல். தானத்தின் சிறப்பைத் திருமூலர் தம் திருமந்திரத்தில் அருமையாகச் சொல்கின்றார்.

“ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின்
பார்த்திருந் துண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கை யுடையீர் விரைந்தொல்லை யுண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணுங் கால மறிமினே.”

தன் இனத்தை அழைத்து தன் உணவைப் பகிர்ந்து
உண்ணும் காக்கை நமக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்கின்றது!

உலகியற் பொருள்கள் இறைவன் உடைமை; ஆருயிர்
அனைத்தும் சிவபிரானுக்கு அடிமை. அவன் திருவருள்
எம்மை அறிவால், ஆற்றலால், ஆக்கத்தால், ஆண்மையால்,
ஊக்கத்தால், நோக்கத்தால், சீலத்தால், கோலத்தால்,
உயர்த்திவிடுகின்றது. இவ்வுண்மையை உணர்ந்தோர்,
தம்பாலுள்ளவை ஆண்டவன் எமக்கு அளித்தது என்று
நினைந்து இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாது ஈவார்கள்;
உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், உறவினர், பகைவர், நண்பர்
என்ற வேறுபாடு பாராட்டாது எல்லோருக்கும் கொடுப்பார்
கள்; செல்விருந்து ஒம்பி வருவிருந்து பார்த்திருந்து உண்
பார்கள்.

கந்தரலங்காரத்தில் ஓரிடத்தில்,

“தடுங்கோள் மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத்
தானம்என்றும்
இடுங்கோள் இருந்த படியிருங் கோள்எழு
பாரும் உய்யக்
கொடுங்கோபச் சூருடன் குன்றந் திறக்கத்
துளைக்க வைவேல்
விடுங்கோள் அருள்வந்து தானே உமக்கு
வெளிப் படுமே.”

“தானத்தை இடுங்கள், முருகன் அருள் வெளிப்படும்”
என்று சொல்கிறார் அருணகிரிநாதர். இன்னோர் இடத்தில்
தானமிடுதலின் பயனை அவர்,

“பொங்கார வேளையில் வேலைவிட்

டோனருள் போலுதவ

எங்கா யினும்வரும் ஏற்பவர்க்கிட்டது

இடாமல் வைத்த

வங்கா ரமும்உங்கள் சிங்கார வீடும்மடந் தையருள்
சங்காத மோகெடுவி ருயிர்போமத் தனி வழிக்கே.”

(வங்காரம் — பொன். சங்காதம் — உறவு, துணை.)

என அருமையாகச் சொல்கின்றார். நாம் ஏற்பவர்க்கு இட்டபொருள் நம்மை அறியாமலே நமக்குத் துணை செய்ய எங்காயினும் வரும் என்று அறுதியிட்டுச் சொல்கிறார்.

முத்துக்களையுடைய பொங்குகின்ற கடலில் வேலாயு தத்தை விட்ட முருகனுடைய அருள் அவனுடைய அன்பர்க்கு எங்காயினும் வந்து உதவுவது போல, இரந்தவர்களுக்கு கொடுத்த புண்ணியத்தின் பலன் எங்காயினும் வந்து உதவி புரியும். அங்ஙனம் இரந்தவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் பாதுகாத்து வைத்த பொன்னும் அழகு பொருந்திய வீடும், அழகிய மனைவிமாரும் உயிர் உடம்பைவிட்டுச் செல்லும் தனி வழிக்குத் துணையாகமாட்டார்கள். சுருங்கச் சொன்னால், செய்த தர்மம் ஒன்று; இறைவன் அருள் ஒன்று; இந்த இரண்டும் உதவி செய்ய எப்படி வரும் என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் நாம் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாக ஒரு நாள் அவையிரண்டும் எங்காயினும் வந்து நமக்கு உதவும்.

“தானுண்பது மண்ணுண்பது; பிறருண்பது சிவமுண்பது” என்பது பெரியோர் ஒருவர் வாக்கு. இளையான் குடிமாற நாயனார் வறுமையால் வாடினார்; அதுவும் திருவருட் செயலாயிற்று. உலக மக்களுக்கு அவரின் ஒப்பற்ற பண்பைக் காட்டவேண்டி இறைவனே கொடுத்தார் வறுமையை! அடியார்களுக்கு அமுதாட்டுவதை வாடும் வறுமையிலும் விட்டாரில்லை. ஒரு நாள் இரவு பத்து மணி; நல்ல மழை; மின்னல் இடி தாங்கமுடியவில்லை. கொட்டும் மழையில் நனைந்து கொண்டு அவருடைய வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்

ஒருவர். “ஐயா, பசிக்கு ஏதாவது கொடுங்கள்” என்றார். அன்று பகல் தன்னுடைய ஒரே ஒரு வயலில், விதைத்த நெல் மழையினால் மிதக்குமே என்று ஆழ்ந்த கவலையுடன் இருந்த இளையான் குடிமாற நாயனார் பசித்தவரைப் பார்த்ததும், “ஐயோ, பாவம், எவ்வளவு பசி”, என்று ஏங்கினார். சமைக்கலாம் என்றால் அரிசி இல்லை. விறகு இல்லை. சொல்ல முடியாத அத்தனை வறுமை! அவர் மனைவி அறம் வளர்க்கும் செம்மனச் செல்வி. “எதற்காகக் கவலைப்படுகிறீர்கள்; மழை வெள்ளத்தில் இன்று காலை விதைத்த நெல் மிதக்கும். அவை இதுவரை ஒரு கரையைச் சென்றடைந்திருக்கும். அரித்துக் கொண்டு வாருங்கள். நான் விருந்து தருகிறேன்” என்றார் அச்சீமாட்டி. கூடையை எடுத்துக்கொண்டு கொட்டும் மழையில் நனைந்து சென்றார் நாயனார். நெல்லை அரித்து வந்தார். கூரையின்கம்புகளைப் பிடுங்கி விறகு சேமித்தார். கறிக்கு இளம் பயிராக ஏதோ புறக்கடையில் இருந்தது. அதைப் பறித்தார். பறித்தது பயிரை அன்று, பாசத்தின் அடி வேரை என்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

“வழிவரும் இளைப்பி னோடும் வருத்திய பசியினாலே
அழிவுறும் ஐய நென்னும் அன்மீனிற் பொலிந்து
சென்று
குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்கு.”

சமையல் முடிந்தது. திண்ணையில் இருந்த விருந்தினரைக் காணவில்லை. சிவபிரான் காட்சி அளித்து,

“அன்பனே அன்பர் பூசையளித்தநீ அணங்கி னோடும்
என்பெரும் உலகம்எய்தி இருநிதிக் கிழவன் றுனே
முன்பெரு நிதியம்எந்தி மொழிவழி எவல் கேட்ப
இன்பமார்ந் திருப்பீ ராமென் றருள்செய்தான் எவர்க்கு
மிக்கான்”

இளையான் குடிமாற நாயனாரின் உள்ளப் பொலிவு நாம் கற்பனையிலும் காணமுடியாதது. அவருடைய சிந்தையின் நிறைவுக்கு நாம் தலை வணங்காமலிருக்கவும் முடியாது.

எருது நமக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்கின்றது. காலையில் எழுந்தவுடன் வயலுக்குச் சென்று உழுது நிலத்தைப் பண்படுத்தி உதவுகின்றது. வயலில் நெல் விளைந்ததும் நெல்லை வேரூகப் பிரித்தெடுக்க நமக்கு உதவுகின்றது. அது மனிதனைப் பார்த்துச் சொல்கின்றது: “நெல்லை நீ உண்டு இந்நிலவுலகில் வாழ்வாயாக! உனக்குப் பயன்படாத ஒரு பிடி வைக்கோலை மாத்திரம் என்னிடம் தந்துவிடு. இதுவும் நான் எனக்காகக் கேட்கவில்லை. அடுத்த ஆண்டு நான் உனக்காக வயலில் உழுது, நெல் அடித்து உனக்குத் தர வேண்டும், அதற்காக நான் வாழவேண்டும் என்பதற்காகவே உன்னிடம் ஒரு பிடி வைக்கோல் வேண்டுகின்றேன்.” என்ன தாராளமான சிந்தனை அந்த எருதுக்கு!

சிவன் கோயிலுக்குச் செல்கின்றோம். வழி மறித்திருக்கிறது; மலைபோலே ஒரு மாடு படுத்திருக்கிறது. அந்தக் காளை — நந்தி அறத்தின் வடிவம். வயலை உழுது, எரு ஏற்றி வந்து கொட்டி, கதிரடித்துத் தந்து, வீட்டுக்கு நெல் மூட்டைகளைச் சுமந்து எம்மை வயிரூர உண்டு மகிழ்ச்சியுடன் செய்த காளைதான் அங்கே படுத்திருக்கிறது. நாம் கோயிலுக்குள் நுழையும்போது உலகில் உலகுக்காக வாழ்கின்ற அறத்தின் உருவத்தைப் பார்க்கின்றோம் எம்முடைய சிந்தனை எம்மைச் சிதறடித்துவிடுகிறது. எமது ஆணவமும் அறியாமையும் இத்திருவுருவத்தைக் கண்டு வணங்கும் போதாவது எம்மைவிட்டகலாதா? அண்டசராசரங்களையும் ஆட்டுவிக்கும் அண்ணல் ஓர் எருதை ஏன் ஊர்தியாகக் கொண்டான் என்ற போலி வாதத்துக்கு இது பதில் சொல்லிவிடுகிற தல்லவா?

தவத்தின் நோக்கம் நிலையற்ற பொருளை வேண்டாது நிலையான பொருளை வேண்டலாகும். தவம் என்பதன் பொருள் மனத்தை அருள் உலையில் இட்டு உருக்குதலாகும். தவத்தின் வாயிலாக மனம் தூய்மையடையும். சீரிய விரதங்களை மேற்கொள்ளுதல் அடங்காத மனத்தை ஒழுங்குபடுத்த ஏற்றதோர் உபாயமாகும். காட்டு யானைகளாகத் திரிகின்ற புலன்களை வீட்டு யானைகளாக்கி நம் தேவைக்குப் பயன்

படுத்த விரதங்கள் வேண்டற்பாலன. பழக்கப்பட்ட யானை தேவைகள் பலவற்றுக்கு உபயோகப்படுதல்போல விரதங்களாற் பண்பட்ட உள்ளம் அருள்வழிச் செல்ல நமக்குப் பயன்படும். அகிம்சை, சத்தியம் என்பன மனத்தை ஒழுங்கு படுத்த அருந்துணைபுரிவன.

தவத்தின் பெருமையை நாம் அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. திருமூலர் பாடுகின்றார் :

“எம்மா ருயிரும் இருநிலத் தோற்றமுஞ்
செம்மா தவத்தின் செயலின் பெருமையும்
அம்மான் திருவருள் பெற்றவ ரல்லால்
இம்மா தவத்தின் இயல்பறி யாரே”

தமிழ் வேதம் தந்த திருவள்ளுவர் தவத்தைப் பற்றி எதிர்மறையாகச் சொல்கின்றார். இந்த உலகத்திலே அறிவில்லாதவர் பலர் இருக்கிறார்கள். அறிவுடையோரின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவாக இருக்கிறதே. இதற்குக் காரணம் ஒன்று இருக்கத்தானே வேண்டும்; சொல்கின்றார் காரணத்தை :

“இலர்பலர் ஆகிய காரணம், நோற்பார்
சிலர், பலர் நோலாதவர்.”

உலகத்திலே அறிவில்லாதவர் பலராகவும் அறிவுடையோர் சிலராகவும் இருப்பதன் காரணம் தவம் செய்பவர் சிலராகவும் தவம் செய்யாதவர் பலராகவும் இருப்பதே யாகும்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் நிலையான மாதவம் இன்ன தென்று கந்தரலங்காரத்திற் பாடுகிறார். கிரௌஞ்சமலை ஆறு கூறுக அழியும்படி வேலைவிட்ட அந்த வெற்றிவேற் பெருமானை வணங்கி, கீரையாயினும் வெந்த உணவுப் பொருள் எதுவாக இருந்தாலும் சரி இரந்தவர்களுக்கு அன்போடு கொடுத்து, பெரிய தவத்தைச் செய்யுங்கள். அங்ஙனம் செய்வதனால் உண்டாகும் புண்ணியம் மரணத்தின்

பின் நாம் போக இருக்கும் நீண்ட தனி வழிக்குக் கட்டுச் சோறும் உற்ற துணையுமாகும். இங்ஙனம் செய்கின்ற தானமே தவமாகும் என்று அருணாகிரிநாத சுவாமிகள் பேசுவதில் புதிய கருத்து ஒன்று இருப்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். உடலை வருத்தித் தவம் செய்வது மட்டும் தான் தவம் என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. ஏழை ஒருவனின் பசித் துன்பத்தைப் போக்க அன்னதானம் செய்வதும் மாதவம் என்கின்றார். அன்னதானம் செய்யவேண்டும்; அதுவும் முருகனை நினைந்து அன்போடு செய்யவேண்டும். நம்மிடம் பொருளைக் கொடுத்த இறைவன் அந்த ஏழையிடம் பசியைக் கொடுத்தான் என்று ஒருதரம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவனுக்குச் சோற்றைக் கொடு என்பது ஆண்டவன் கட்டளை என்பதை நாம் உணரவேண்டும். சீவபூசையைச் சிவபூசையாக எண்ணவேண்டும். அப்போது நாம் செய்வது மாதவம் ஆகிவிடுகின்றது. இக்கருத்தை வலியுறுத்த வேண்டியே அருணாகிரிநாத சுவாமிகள் “மலையாறு கூறெழ வேல் வாங்கினுளை வணங்கி அன்பின் நிலையான மாதவம் செய்குமின்” என்கின்றார். அவர் நமக்கு எமது நீண்ட வழிக்குக் கட்டுச் சாதமும், வழித்துணையும் தேடித் தருகிறார். இக்கருத்துக்கள் அடங்கிய பாடல் பின் வருமாறு :

“மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கினுளை வணங்கி அன்பின் நிலையான மாதவம் செய்குமினே நம்மை நேடிவரும் தொலையா வழிக்குப் பொதி சோறும் உற்றதுணையும்

கண்டிர்

இலையா யினும் வெந்த தேநாயினும்பகிர்ந்

தேற்றவர்க்கே.”

கந்தர் அலங்காரத்தில் இன்னும் ஒரு பாடல் இதே கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது. அஃதாவது,

“வையிற் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கு
என்றும்
நொய்யிற் பிளவள வேனும் பகிர்பின்கள்; நுங்கட்கு
இங்ஙன்
வெய்யிற்கு ஒதுங்க உதவா உடம்பின் வெறுநிழல்போல்
கையிற் பொருளும் உதவாது காணும் கடைவழிக்கே.”

(வை — கூர்மை, இங்ஙன் — இவ்வுலகம்.)

இந்திலவுலகத்தில் மக்களிற் சிலரைச் செல்வர்களாக இறைவன் படைத்துள்ளான். இப்படைப்பில் ஓர் இரகசியம் இருக்கின்றது. அச்செல்வர்களுக்குப் பொருளைக் கொடுத்தவன் அருளைக் கொடுப்பதற்காகவே என்பதுதான் அந்த இரகசியம். இந்த இரகசியத்தை உணராத செல்வர்களுக்கும் ஓரிடம் தேடிக் கொடுக்கின்றான் இறைவன். அதுதான் கடு நரகம். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் இக்கருத்துக்களைத் தம் தேவாரமொன்றில் நமக்குத் தெளிவாகச் சொல்கின்றார்.

“இரப்பவர்க் கிய வைத்தார் சபவர்க் கருளும் வைத்தார்
கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாங் கடுநர கங்கள் வைத்தார்
பரப்புநீர்க் கங்கை தன்னைப் படர்சடைப் பாகம் வைத்தார்
அரக்கனுக் கருளும் வைத்தார் ஐயன்ஐ யாற னாரே.”

(கரப்பவர் — வஞ்சகர்.)

“கலைச் செல்வம் கைவரப் பெற்றோய், இறியது, கொடியது, அறியது அறிந்தோம்; பெரியது எது?”

“பெரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்!

பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது

புவனமோ நான்முகன் படைப்பு

நான்முகன் கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்

கரிய மாலோ அலைகடற் துயின்றோன்

அலைகடல் குறுமுனி அங்கையி டைக்கம்

குறுமுனி யோகல சத்திற் பிறந்தோன்

கலசமோ புனியிற் சிறுமன்

புவியோ அரவினுக் கொருதலைப் பாரம்
 அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்
 உமையோ இறைவர் பாகத் தொடுக்கம்
 இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத் தொடுக்கம்
 தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.”

(எரிதவழ் வேலோய் — ஒளி மிகவுடைய வேலாயு தத்தை ஏந்திய பெருமானே, பெரியது கேட்கின் — பெரிய பொருள் யாதென்று கேட்டால், பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது — உலகமே மிகப் பெரியது, புவனமோ நான்முகன் படைப்பு — உலகம் பிரமதேவனால் படைக்கப்பட்ட பொரு ளாகும், நான்முகன் கரிய மால் உந்தி வந்தோன் — பிரம தேவனோ கரு நிறமுடைய விஷ்ணுவின் உந்திக் கமலத்திற் தோன்றியவன், கரியமாலோ அலைகடல் துயின்றோன் — அந்த விஷ்ணுவோ அலைகையுடைய கடலிற் பள்ளிகொண்டவன், அலைகடல் குறுமுனி அங்கையில் அடக்கம் — அக் கடலோ அகத்திய முனிவரின் உள்ளங்கையில் அடங்கி விடுவது, குறுமுனியோ கலசத்தில் பிறந்தோன் — அகத்தியரோ கும்பத்திற் தோன்றியவர், கலசமோ புவியில் சிறு மண் — கும்பம் பூமியிலுள்ள சிறிய அளவுள்ள மண்ணினாலாயது, புவியோ அரவினுக்கு ஒரு தலைப்பாரம் — பூமியோ ஆதிசேடனாகிய பாம்பின் தலையில் இருக்கும் ஒரு சுமை, அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம் — பாம்போ உமையம்மையின் விரலில் தரிக்கப்பட்ட மோதிரம், உமையோ இறைவர் பாகத் தொடுக்கம் — உமாதேவியார் சிவபிரானின் இடப்பாகத்தில் அடங்கியிருப்பவள், இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத் தொடுக்கம் — அடியார்களுடைய இருதயத்தில் அடங்கி நிற்பவள் இறைவன், தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே — ஆகவே, அடியார்கள் சொல்லி முடியாத பெருமை வாய்ந்தவர்கள்.)

‘பெரியது தொண்டர் பெருமை!’ என்கின்றார் தமிழ் வளர்த்த தாய்!

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
 மறைமொழி காட்டினும்.”

“நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தவரது பெருமையை இவ்வுலகில் அவர் கட்டளை மொழியாக வழங்கும் பொன்மொழிகள் விளக்கும்.” என்கின்றது தமிழ் வேதம்.

உலகத்து இன்பங்கள் அளவறிந்து நுகர்தற்பாலன. அளவு கடக்கும்போது அழிவுப் பாதையில் அவை நம்மை இட்டுச் செல்லும். உலக இன்பங்கள் அத்தனையும் பேரின்பத்தை அடிப்படையில் கொண்டிருக்கவேண்டும். அன்றேல் வாழ்க்கை வளமாகமாட்டாது. உலக இன்பத்தை அவாவி வாழ்கின்ற வாழ்க்கையில் துன்பம் பல; இன்பம் சில. வெறியாட்டெடுக்கும் வேலன் பலியிடுவதற்காக நல்ல ஓர் ஆட்டுடன் வந்து நிற்கின்றான். வான் பிடித்து நிற்கும் அவன்கையில் ஒரு மாலை. பலியிடுவதற்கு முன்பாக ஆட்டின் கழுத்தில் போடவேண்டிய மாலை அது. மாலையில் தழை இடையிடையே வைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. பக்கத்தில் நிற்கும் ஆடு தழையைக் காண்கின்றது; தனக்கு நல்லுணவு என்று அகமகிழ்ந்து எட்டிக் கடிக்கின்றது. அத்தழையிடையிட்ட மாலை போடப்பட்டதும் தன்னுயிர் போகப் போகின்றது என்பதை அந்த ஆடு உணரவில்லை. பாவம், தழையைக் கறித்து, உணவுக்கு மகிழ்ந்து நிற்கின்றது. இங்ஙனமே நாம் இன்பம், இன்பம் என்று தேடி ஓடித் திரிவதெல்லாம் முடிவில் துன்பம் என்பதை அறியாது மயங்கி நிற்கின்றோம். இதனை நாலடி.

“வெறியயர் வெங்கனத்து வேல்மகன் பாணி
முறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க
மறிஞள குண்டன்ன மன்னா மகிழ்ச்சி
அறிவுடை யாளர்கள் இல்”

(கண்ணி — மாலை, குளகு — தழை.)

என அறிவுறுத்துகின்றது.

இன்னும் ஓர் உதாரணம். குளத்தங் கரையில் வாழ்வார் சிலர், நல்லதோர் ஆமை அகப்பட்டது அவர்களுக்கு. ஆமை இறைச்சிக்கு அங்கலாய்த்தவர்கள் பாளை ஒன்றில்

நீருற்றி ஆமையை அதற்குள் இடுகிறார்கள். ஆமை நீரி லிடப்பட்டதும் நீருள் ஓடி விளையாடுகிறது. நீர் அடுப்பி லேற்றிச் சூடாக்கப்படுகிறது. ஆமை, நீரில் சிறிது ரூடேறி யதும் அடைகின்ற ஆனந்தம் சொல்லிமுடியாது. இளஞ் சூட்டைக் கண்டறியாதது அந்த ஆமை. ஆனந்தமாகத் துள்ளி விளையாடுகிறது. உலைக்கண் இருக்கும் ஆமை எரி யும் நெருப்பில் இருக்கின்றேன் என்பதை அறியவில்லை. நீரில் சூடு படிப்படியாக ஏறுகிறது. ஆமையின் இன்பமும் படிப்படியாகத் துன்பமாக மாறி வருகின்றது. மாண்டு போகும் நிலையும் வந்துவிடுகிறது. மக்கள் வாழ்வும் இத் தகைத்தே. உலகப் பொருள்களாம் நிறைநீரில் நாம் மகிழ்ந்து விளையாடுகிறோம். அத்துமீறிய இன்பம் அழிவு என்பதை மறந்துவிடுகின்றோம். இதனை மற்ருரு நாஸ்டி,

“கொலைஞர் உலைஏற்றித் தீமடுப்ப ஆமை
நிலைஅறியா(து) அந்நீர்ப் படிந்தாடி யற்றே
கொலைவல் பெருங்கூற்றம் கோள்பார்ப்ப சண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு”

(வலையகம் — இவ்வுலக வாழ்க்கை, செம்மாப்பார் — கனித்திருப்பார், கோள்பார்ப்ப — சமயம் பார்க்க.)

என விளக்குகின்றது.

உழவாரப் பணியை உயிர்ப் பணியெனக் கொண்டு வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் திருமுறைக் கருத்தும் இதுவே என அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்கின்றார். அந் தத் தேவாரத்தையும் பார்ப்போம்.

“வளைத்து நின்(று) ஐவர்கள்வர் வந்தெனை

நடுக்கம்செய்யத்

தனைத்துவைத் துலையை ஏற்றித் தழல்எரி மடுத்தநீரில்

தனைத்து நின்(று) ஆடுகின்ற ஆமைபோல்

தெளிவிலாதேன்

இளைத்து நின்(று) ஆடுகின்றேன் என்செய்வான்

தோன்றினேனே.”

நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக் கோடி, பர்ணசாலை அமைத்து மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு மூலையில் உட்கார்ந்துவிட்டால் துறந்தவர்கள் என்று சொல்லிவிடமுடியாது. தன்னலத்துறவே துறவு. தன்னலம் இருக்கலாம். ஆனால் பிறர் நலத்திற் கை வைக்காமல் அந்நலம் இருக்கவேண்டும். தன்னலத்துக்கு வேலி போட்டு, பிறர் நலத்திற் கை போடாது வாழ்கின்ற வாழ்க்கையும் துறவு வாழ்க்கையே.

துறந்தார்கள் மிகப் பெரியவர்கள். அவர்கள் பெருமையை நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையிற் சொல்கின்றார்.

“சீரை தைஇய உடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்
மாசற இமைக்கும் உருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்
பலவுடன் கழிந்த உண்டியர் இகலொடு
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர் கற்றோர்க்குத்
நாம்வரம் பாசிய தலைமையர் காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர்.”

“மரவுரியை உடையாக அணிந்தவர்கள்; அழகு பொருந்திய வலம்புரிச் சங்கை ஒத்த வெண்மையான நரை முடியையுடையோர்; குற்றமற்ற திருமேனியுடையார்; மான் தோலைப் போர்த்த தசை கெட்ட மார்பில் எலும்புகள் மேலே தோன்றிய உடம்பை உடையவர், பல நாட்கள் உணவை உண்ணாது விட்டோர், பகையும், இம்சையும் நீங்கிய மனத்தை யுடையவர்கள். கற்றவர் அறியாத பேரறிவினர், கற்றவர்களுக்கு எல்லையாக நிற்கும் தலைமையுடையோர், காமம், சினம் நீங்கிய அறிவுடையோர், துன்பம் என்பது இன்னதென அறியாத பண்புடையோர், ஒருவருடனும் வெறுப்பில்லாத நல்லறிவினையுடையோர்” என ஆசிரியர் அவர்தம் விழுமிய பண்பை நிரைப்படுத்துகின்றார்.

உடல் வற்றி உருக்குலைந்த இத்துறவிகளிடம் எவரிடமும் காணமுடியாத வீரம் இருப்பதாகப் பெரிய புராணம் தந்த சேக்கிழார் சொல்கின்றார். இவர்களிடமா வீரம் இருக்கும் என்று நாம் சந்தேகிக்கலாம். நாம் கற்பனையில் காண முடியாத வீரம் இத்துறவிகளிடம் இருக்கின்றது.

“ஆரம் கண்டிகை ஆடையும் கந்தையே
பாரம் ஈசன் பணிஅல தொன்றிலார்
ஈர அன்பினர் யாதும் குறைவிலார்
வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ.”

(ஆரம் — மாலை, கண்டிகை — உருத்திராக்கம்.)

சேக்கிழார் ஈர அன்பினராம் துறவிகளின் வீரத்தைச் சொல்லமுடியாது தத்தளித்து வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ என்கின்றார். அவர்கள் “எங்கெழில் என் ஞாயிறு எமக்கு” என்று அஞ்சாது இருப்பார்கள். தேனும் தேவாரம் தந்த அப்பருக்கு வெப்புநோய் தீர்த்து செப்பும் பெருமை திகழச் செய்தவன் ஆலமுண்ட நீலகண்டன்; அவனிடம் தம்மை ஒப்படைத்த அப்பர்,

“வானந் துளங்கிலென் மண்கம் பமாகிலென்

மால்வரையும்

தானந் துளங்கித்தலை நடுமாறிலென் தண்கடலும்

மீனம் படிவென் விரிசுடர் விழிலென் வேலைநஞ்சுன்(டு)

ஊனமொன் றில்லா வெருவனுக் காட்பட்ட

உத்தமர்க்கே.”

திருப்பாற் கடலைத் தேவரும் அசரரும் கடைந்தபோது எழுந்தது ஆலகால விஷம். உலகம் உய்ய அதனை அள்ளிப் பருகினான் எம்மிறைவன். நஞ்சு இறைவனை என்ன தான் செய்யமுடியும். அந்நஞ்சை உண்ட இறைவனுக்கு நாம் ஆட்பட்டவர்கள். எமக்கு அச்சமேது, குறையேது என்கின்றார் அப்பர் சுவாமிகள். நீற்றறையில் அடைக்கப் பட்டார் அப்பர். அஞ்சவில்லை, பாடினார்,

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
 வீசு தென்றலும் வீங்கின வேனிலும்
 மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
 ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே.”

நீற்றறை அப்பரை நீருக்கிவிடவில்லை. வெகுண்
 டெழுந்தார்கள் சமணர்கள். யானையை ஏவினார்கள். வெறி
 கொண்ட யானை நெறிநின்ற அப்பர்முன் வந்தது.
 “சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்” என்று திருப்பதிக
 மெடுத்து, திருப்பாட்டினிறுதி தோறும் “அஞ்சுவது
 யாதொன்றும் இல்லை; அஞ்சவருவதுமில்லை” என்று பாடி
 னார். யானை நாயனாரை வலம் வந்து நிலத்தில் வீழ்ந்
 திறைஞ்சியது. சமணர் சிலரின் வாழ்வுக்கு உலை வைத்தது.
 கடலில் கல்லுடன் கட்டி அப்பரைத் தள்ளிவிட்டார்கள்.

“சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
 பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
 கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்கினும்
 நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே”

என்று ஒரு பதிகம் பாடினார். கடலில் கல் படகாயது
 அப்பரின் சிவவாழ்வு பொலிந்தது! இறைவனிடம் தம்மை
 ஒப்படைத்த களிப்பில்,

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்
 நரகத்திலிடர்ப் படுதாம் நடலையில்லோம்
 ஏமாப்போம் பினியறியோம் பணிவோம் அல்லோம்
 இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை.”

என்று பாடி மார்பு தட்டுகிறார். அவருக்குத்தான் எவ்வளவு
 துணிச்சல்! அவரிடத்துப் பொங்கி வழிந்த செல்வம் செல்
 வன் கழலேத்தும் செல்வம்.

வன்தொண்டர் சுந்தரரை இறைவன் திருவெண்ணெய்
 நல்லூரில் தடுத்து ஆட்கொள்கின்றார். அதன் பின்பு அவர்
 திருவாரூர்க்குச் செல்கின்றார். பரவையாரின் திருமணம்

நிறைவேறுகிறது. பின்னர் பல தலங்களுக்கும் சென்று இறைவனைப் பாடிப் பரவுகின்றார். பின்பு ஒற்றியூர் வருகின்றார். அந்த ஊரில் சங்கிலி என்ற பெண் இவருக்காகவே பிறந்து வளர்ந்து வருகிறாள். கோயிலில் சங்கிலியைக் காண்கின்றார் சுந்தரர். காதலிக்கிறார். இறைவனை வேண்டுகின்றார். இறைவன் சங்கிலியிடம் சென்று சுந்தரரை மணக்கும்படி சொல்கின்றார். சங்கிலி, 'என்னை ஒருகாலும் பிரியேன்' என்று சத்தியம் செய்யவேண்டும் என்று ஒரு நிபந்தனை போடுகின்றார். சுந்தரர் இதனை அறிகின்றார். "ஐயனே, இந்தச் சத்தியத்தில் நான் கட்டாயம் தவறிவிடுவேன்; ஆதலால் நான் சங்கிலியுடன் கோயிலுக்குள் வரும் போது நீ கோயிலைவிட்டு மகிழ் மரத்தடிக்குப் போய்விடு. அப்படியாயின், நான் என்னுடைய சத்தியத்தைக் காப்பாற்ற முடியும்" என்று இறைவனை வேண்டிச் சங்கிலியை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார். இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் இழுப்புவார் இறைவன் என்ற துணிச்சல் அவருக்கு! இறைவன் ஒரு குறும்பு செய்துவிடுகிறார். சங்கிலியின் களவில் தோன்றி, "சங்கிலி, நாளை ஆரூரன் சத்தியம் செய்வதற்கு என் சந்திதிக்கு வருவான். சந்திதியில் சத்தியம் வேண்டாம். மகிழ் மரத்தடியில் சத்தியம் செய்து தரும்படி கேள்" என்று சொல்கின்றார். அடுத்த நாள், "மூவாத திருமகிழை முக்காலும் வலம் வந்து மேவாது இங்கு நான் அகலேன்" என்று சத்தியம் செய்து கொடுக்கின்றார். திருமணம் நிறைவேறுகிறது. சிலநாளின் பின் திருவாரூர் நினைவுண்டாகிறது. திருவாரூருக்குப் புறப்படுகிறார். சத்தியம் தவறியது. கண்கள் மறைகின்றன. தேவாரம் பாடிக் கண்களைப் பெறுகின்றார். பரவையாரிடம் செல்ல விரும்புகிறார். பரவையார் என்ன விளையாட்டுப் பொருளா? மறுத்துவிட்டார் சுந்தரரை ஏற்க. தோழராம் ஆதிமூர்த்தியின் திருவருளை வேண்டுகின்றார். தூது செல்ல அழைக்கின்றார்.

“துன்ப மொழிநீ யாமுனக்கோர்

துத னுகி இப்பொழுதே

பொன்செய் மணிப்பூன் பாவைபால்

போகின் ரே மென் றருள்செய்தார்.”

பரவையாரிடம் தூது சென்று இருவருக்கும் வாழ்வளிக் கின்றான் இறைவன். தொண்டர் நாதனைத் தூதுவிடுத்தவர் சுந்தரர்! அவர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே!

நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர் மூன்றாண்டிலேயே திரு வருள் நலம் கைவரப் பெற்றவர். ஞானத்தின் திருவுரு வாய்த் திகழ்ந்தவர். சமண சமயம் புகுந்தான் பாண்டியன். சமணர்கள் அரசனைத் தம்வசமாக்கிச் சொல்லொணாத் துயர் விளைவித்தனர். பாண்டியன் மனைவி மங்கையர்க்கரசி; மந் திரியார் குலச்சிறையார். திருமறைக் காட்டில் ஞானசம்பந் தர் இருந்தபொழுது அவர்களைப் பாண்டி நாட்டுக்கு அழைத்துவர விரும்பினார்கள் சைவம் வாழவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பினால். சம்பந்தர், அவர்கள் வேண்டுகோட் கிணங்கிப் புறப்படலாம் என்றார். அறிந்தார் அப்பர். “சமணர்கள் பொல்லாதவர்கள்; நாளும் கோளும் சரியாக இல்லை” என்று தடுத்தார். சிந்தனையுள் ஊற்றும் சிவமாம் அமுதத்தைப் பாடித் துதித்துப் பரவி வழிபடும் சம்பந்தர் “வேயுறு தோளிபங்கன்” என எடுத்து, கோளறு பத்கத் தைப் பாடித் திருப்பாட்டின் இறுதி தோறும் “நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியாரவர்க்கு மிகவே” என்று செந் தமிழிற் பாடிச் சிறப்பித்தார். நெஞ்சங் கலங்கா நிறைவுடையார் பாண்டி நாடு சென்று ‘சைவர் வாழ் மடத்து அமணர் களிட்ட தீத்தழல் பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே’ என்று எவர்க்கும் அஞ்சாது அரசனுக்கு வெப்பு நோய் வரச் செய்து ஈற்றில் வெற்றியும் கண்டார். வேதநெறி தழைத்தோங்க, மிகு சைவத்துறை விளங்க, ஞானத்தின் திருவுருவாய், நான்மறையின் தனித் துணையாய்ப் பொலிந்த சம்பந்த சுவாமிகள் எலும்பையும் எழில்மிக்க பெண்ணுக்கி னார். அவர் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே!

பாருக்குள் சீருற்ற பாண்டியன் செல்வம் கொண்டு போருக்குத் தக்க பொருபரிகள் வாங்காமல் யாவரும் பேரின்ப மெய்த இறைவர்க்குக் கோயில் எடுத்தார் மணி வாசகர். அரசன் அறிந்தான். சிறையிலிருத்தி நிறைய ஒலுத்தான். நரிகள் பரிகளாயின. அன்றிரவே பரிகள்

மீண்டும் நரிகளாயின. அரசன் அடிகளாரைச் சுடு மணலில் கல்லேற்றி நிறுத்தி ஓறுத்தான். அடிகள் பொறுத்தார். ஆண்டவன் வெறுத்தான். ஆற்று வெள்ளம் பெருகி ஓடியது. மதுரை அழியும் போலிருந்தது. அவரவர் பங்கை அவரவர் அடைத்துக் கொள்ளும்படி ஆணை பிறந்தது. ஒருத்தி பங்கு ஊரார், பங்கைக் கரைத்தது. அவளே வந்தி. அவள் கொடுத்த பிட்டை உண்டார்; பித்தர் போல் அங்குமிங்கும் திரிந்தார் கூலியாளாக வந்தவர். ஆனால், கரை அடைபடவில்லை. கூலியாளாக வந்தவர்மேல் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. சினம் மூண்ட அரசன் கூலியாளை நின்றவன் அம்மை அப்பன் என்பதை அறியாது ஓங்கி அடித்தான். பட்டது அடி அண்டசராசரங்கள் அனைத்தின் மேலும்! அரசன் திடுக்கிட்டான். மன்னிப்பு வேண்டினான். வாதவூரர் பெருமை வாளைப் பிளந்தது. வைகைப் புறத்தில் கூலியெனச் சென்று திரிந்து திருமுடியில் மண்ணேற்று நின்று பணிபுரிந்தான் இறைவன் ஒரு தொண்டனுக்காக! தொண்டர் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே!

முருகன் அருள் முன்னின்றால் நான், கோள் என்பன கூட நமக்குச் சாதகமாகவே இருக்கும் எனச் சொல்ல வந்த அருணகிரிநாதர்,

“நாளென் செய்யும்வினை தானென் செய்யும் எனை நாடிவந்த கோளென் செயங்கொடுங் கூற்றென் செயங்கும ரேசரிரு தானும் சிலம்பும் சதங்கையும் தண்டையும் சண்முகமும் தோளும் கடம்பும் எனக்கு முன்னேவந்து
தோன்றிடினே”

எனத்தம் அச்சமின்மையை நமக்குக் காட்டி நம்மையும் வழி நடத்துகிறார்.

உலகத்தில் மரணத்துக்கு அஞ்சாத மக்கள் இல்லை எனலாம். முருகபக்தியில் மூழ்கித் தீளைத்தவர் அருணகிரிநாதர். அவர் மரணப் பிரமாதம் நமக்கு இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு, முருகன் திருவருள் பெற்ற இறுமாப்பில்

யமனை அறைகூவி அழைக்கின்றார். எடுத்த எடுப்பிலே
 “தண்டாயுதமும் திரிகூலமும் விழத்தாக்கி உன்னைத் திண்
 டாட வெட்டி விழவிடுவேன்; அந்தகா, வந்துபார் சற்று
 என்கைக் கெட்டவே” என அறைகூவி அழைக்கின்றார்.
 பாட்டு பின்வருமாறு :

“தண்டாயுதமும் திரிகூலமும் விழத்தாக்கி யுன்னைத்
 திண்டாட வெட்டிவிழ விடுவேன் செந்தில்வேலனுக்குத்
 தொண்டாகியஎன் அவிரோதஞானச் சுடர்வடிவாள்
 கண்டாயடா அந்தகா வந்துபார்சற்றென்
 கைக்கெட்டவே”

இன்னுமொரு பாட்டு :

“பட்டிக் கடாவில் வரும்அந்தகா உணப்பாரறிய
 வெட்டிப் புறங்கண்டு அலாதுவிடேன் வெய்ய
 குரனைப்போய்
 முட்டிப் பொருதசெவ் வேல்பெருமாள் திருமுன்பு
 தின்றேன்
 கட்டிப் புறப்படடா! சத்திவாள் என்றன் கையதுவே”

தேவருய்யச் சோரநிட்டுரனைச் குரனைக் காருடல்
 சோரிகக்கக் கூரகட்டாரி இட்டு, ஓரிமைப் போதினில் கொள்
 றவன் இளையோன் முருகன்! அவன் திருவருள் பெற்ற
 பெருமிதம்! அருணகிரிநாதர் பாடுவதில் என்ன புதுமை!

“ஒடுங்கு நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
 நடுங்கு வதில்லை நமனுமங் கில்லை
 இடும்பையும் இல்லை இராப்பகல் இல்லை
 படும்பயன் இல்லை பற்றுவிட் டோர்க்கே”

என்பது திருமந்திரம்.

புலன்வழிச் செல்லா நிலைமை பெற்றவர்கள் துறந்தவர்
 கள். அவர்கள் உத்தமர்கள். அவர்கள் உள்ளம் எஞ்
 ஞானமும் நடுக்கம் உருது. அவர்கள் தேனரும் சிவவாழ்வு

வாழ்வதால் பிறப்பு இறப்புத் துன்பம் அற்றவர்கள். அதனால் அவர்களுக்கு யம பயம் கிடையாது; இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை. அவர்கள் அடைதற்குரிய வினைவழிப் பயன்களும் இல்லை எனத் திருமூலர் தொண்டர் பெருமையைப் பிழிந்து தருகிறார்!

தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே! “ஔவையே, உன் தீந்தமிழ்ப் பொன்மொழிகள் கேட்டு மகிழ்ந்தோம்” என்று வாழ்த்தி, மறைந்தான் வேல் முருகன்.

புரையுநர் இல்லாப் புலமையோன் முருகன்

புரையுநர் — ஒப்பாவார்; புலமை — மெய்யறிவுடைமை. முருகப்பெருமான் ஒப்பாரில்லாத மெய்யறிவுடையோன். இறைப்பொருள் உவமையற்றது. 'தினனாவார் பிறரன்றி நியே யானாய்' என ஏத்துகின்றது தேவாரம். 'தனக்குவமையில்லாதான்' எனப் போற்றுகின்றது தமிழ் வேதம். மயிலேறி வினையாடு முருகனை 'புரையுநர் இல்லாப் புலமையோய்' என்று நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையில் பாடி மகிழ்கின்றார். தூய அறிவே உருவான, நூலறி புலவன் முருகன். அவன், கல்வி மதத்தையுடைய, யானை போல்வார்க்குச் சிங்க ஏறு போல்வான் என்கின்றார் நச்சினூர்ச்சினியர்.

கச்சியப்பசிவாசாரியருக்கு முருகன் கனவில் தோன்றி "நமது புராணத்தைத் தீந்தமிழில் பாடுக, திகடசக்கர எனத் தொடங்குக" என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தான். கச்சியப்பர் கடல் மடை திறந்தாற்போல் பாடினார் பத்தாயிரத்து முந்நூற்று நாற்பத்தாறு பாட்டுக்களை! பாடி முடித்ததன் மேல், முருகன் சந்திதியில் அர்த்தசாமப் பூசை முடிந்ததும் வைத்துவிட்டு உறங்கிவிட்டார். மறுநாள் காலை; செய்யுள் களில் வேண்டிய திருத்தங்களை முருகன் செய்திருந்தமையைக் கண்டார் கச்சியப்பர்! செந்தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருக்கரம் பட்டது கந்தபுராணம். அவர் மகிழ்ச்சி சொல்லவும் வேண்டுமா!

அரங்கேற்று விழா ஆரம்பமாயது. புலவர் கூட்டம் ஏராளம். கந்தபுராணம் படிக்கப்பட்டது.

"கச்சியப்பரே, திகழ் + தசக்கரம் = திகடசக்கரம் என வருமா?" என ஒரு குரல் எழுந்தது.

கச்சியப்பர் சற்றே தயங்கினார்.

முருகனே ஒரு புலவனாக அங்கே இருந்தான்.

“திகழ் + தசக்கரம் = திகடசக்கரம் என்று வருவதற்கு இலக்கணம் வேண்டுமா?” என்று கேட்டார் முருகனாக வந்த புலவர்.

“விளக்கவேண்டும்” என்றார் ஒரு புலவர்.

வீரசோழியத்திலிருந்து இலக்கணம் காட்டி திகழ் + தசக்கரம் = திகடசக்கரம் என வரும் புணர்ச்சியை விளக்கி வாயடக்கினார் புலவனாக வந்த முருகன்.

முருகன் புலவன் என்ற அளவில் அருணகிரிநாதருக்கும் ஒரு தனி மகிழ்ச்சி. தமது திருப்புகழிலே, இலக்கணம் கண்ட இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு,

“மருவு புலவனார் கவிக்குளே சிறு
வழுவ தறைமகா சபைக்கு ளேகியே
வகைய பெயரதா இலக்கணனிதி மொழிவோனே
முற்பட்ட இலக்கண நூலிடை
தப்புற்ற கவிக்கெனவே அவை
முற்பட்டு புதுத்துறை மாறிய புலவோனே”

என முருகனைப் புலவன் என்று வாயார வாழ்த்துகின்றார்.

ஒரு காலத்தில் பாண்டி நாட்டிற் பஞ்சம் தோன்றியது. மக்கள் வருந்தினார்கள். புலவர்கள் அரசனிடம் விடைபெற்று மதுரையை நீங்கி சோழநாட்டில் ஆலஞ்சேரியில் சடையன் என்னும் பிரபுவை அடைந்தார்கள். அவன் புலவர்களைத் தன்பால் வைத்திருந்து பாதுகாத்தான். பஞ்சத்தின் கொடுமையை மீண்டு வந்த சில புலவர்கள் பாண்டியனுக்குக் கூறுமாற்றால் அறியமுடிகின்றது.

“காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி
வேலையுங் குளனும் வெடிபடச் சுவறித்
தந்தைதாய் மக்கள் முகம்பா ராமல்
வெந்த சாகமும் வெவ்வே றருந்திக்
குணமுடன் நாளுங் கொடுத்துற வாண்ட
கணவனை மகளிர் கண்பா ராமல்

பழுத்த உடலம் பசையற வற்றி
 விழித்த விழியெலாம் வேற்றது விழியாய்
 அறவுரை யன்றி மறவுரை பெருகி
 உறவற மொழிந்த ஊழிகா லத்தில்
 தாயி லார்க்குத் தாயே யாகியும்
 தந்தை யிலார்க்குத் தந்தையே யாகியும்
 இந்த மாநிலத் திடுக்கண் தீர
 வந்து தோன்றிய மாநிதிக் கிழவன்
 நீலஞ் சேரி நெடுமா லானான்
 ஆலஞ் சேரியின் ஆன்ற சடையன்
 மறந்தும் பிறர் கேடு நினையான்
 பிறர்பொருள் வவ்வான் வாய்மையுங் குன்றான்
 இறந்துபோகா தெம்மையும் காத்தான்
 வருந்தல் வேண்டாம் வழிதி
 இருந்தனம் இருந்தனம் இடர்கெடுத்தனனே.”

(வேலை — கடல், சாகம் — சிறுகீரை.)

பஞ்சம் நீங்கியதும், பாண்டியன் புலவர்களை மீட்டழைத்து வருமாறு ஆட்போக்கினன். எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், யாப்பதிகாரம் வல்ல புலவர்கள் பாண்டி நாட்டுக்கு மீளவும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆனால், பொருளதிகாரம் வல்ல புலவர்களை எங்கும் காணமுடியாது போய் விட்டது. பாண்டியன், செந்தமிழ்ப் பிரியன்; அவனுக்குத் துன்பம் பெரிதாயிற்று. “எழுத்தும், சொல்லும், யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றோ? பொருளதிகாரம் இன்றேல் ஏனைய பெற்றும் பெற்றிலேம்” என்று வருந்தினான் வருதி.

பாண்டியன் சிவநெறிச் சீலன். சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் தன் குறை சொல்லி முறையிட்டான். இறைவன் அவன் வேண்டுகோளை ஏற்று அறுபது குத்திரங்களையும் மூன்று செப்பேடுகளில் எழுதி, பீடத்தின் கீழிட்டான்.

“உலகிய னிறுத்தும் பொருண் மரபொடுங்க,
 மாறனுந் புள்வரு மயங்குறு காலை,
 முத்தறும் பெருமறை முனைத்தருள் வாக்கால்,

அன்பினைத் திணையென் றறுபது சூத்திரம்,
கடலமு தெடுத்துக் கரையில் வைத்ததுபோல்,
பரப்பினின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குத்,
தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்.”

என்பது கல்லாடம்.

கோயிலுக்குப் பூசைத் தொண்டினைச் செய்யும் அர்ச்சகர் கையில் அறுபது சூத்திரங்களும் அகப்பட்டன. இச்செய்தி பாண்டியன் செவிக்கு எட்டியது. அவன் ஓடோடியும் வந்து செப்பேடுகளைப் பார்த்தான். “பொருளதிகாரம்! பொரு ளதிகாரம்! இது எம்பெருமான் நமது இருக்கண் கண்டு அருளிச் செய்தான்!” என்று உள்ளம் பூரித்தான். “நம் பெருமான் அருளிச் செய்த இப்பொருளதிகாரத்தைக் கொண்டுபோய், பொருள் காண்மின்” எனப் புலவர்களை வேண்டினான் பாண்டியன். புலவர்கள் எல்லோரும் இறை வன் நூலுக்கு உரை எழுதுதலைப் பெரும் பேராக எண்ணி உரை எழுத முற்பட்டனர். உரை எழுதி முடிந்ததன் மேல் தாம் தாம் எழுதிய உரையே சிறந்ததென்று அனைவரும் தமக்குள்ளே வாதாடினர். அரசனுக்குச் சங்கடம் பெரிதா யிற்று. “எந்த இறைவன் நமது குறையைக் கண்டு இந் நூலை எமக்கு அருளினானே, அவனிடமே சென்று ஒரு முடிபை வேண்டுவோம்” என்று சோமகந்தரக் கடவுளிடம் சென்று தன்குறை சொல்லி முறையிட்டான் பாண்டியன். ஆகாயத்தில் எழுந்தது அசீரி. “மதுரையில், வணிகர் மரபில், உப்பூர் குடிகிழார் மகன் உருத்திரசன்மன் என்னும் பெயருடைய மூங்கைப்பிள்ளை ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் பைங்கண்ணன்; புன்மயிரான்; ஐந்து வயதினன். அவன் குமார தெய்வம். புலவர்களின் உரைகளைப் படித்துக் காட்டி னால் இன்னது சிறந்தது என முகக் குறியால் அவன் உணர்த்துவான்” என எழுந்த அசீரி அரசனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. புலவர்கள் எல்லோரும் தத்தம் உரைகளைப் படிக்கத் தொடங்கினர். அவற்றைக் கேட்டு அசையாது இருந்தனர் அக்குமரன் திருப்தியின்மையால். மருதன் இளநாகனின் உரை படிக்கப்பட்டது; அப்

பொழுது, அக்குமரனின் உடம்பு இடையிடையே குலுங்கியது. ஆயின், நக்கீரரின் உரை படிக்கப்பட்டபோது அடுத்தடுத்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்து, கண்ணீர் பெருக்கி, தன் மெய்ப்பாடுகளால் அவ்வுரையே சிறந்தது எனக் குமரன் வெளிப்படுத்தினான். நக்கீரர் உரை சிறந்ததென்று எல்லோரும் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அன்று தொடங்கி, தமிழ் நாட்டில் அவ்வுரையே நிலவி வருகின்றது.

அகப்பொருளை இறைவன் உலகுக்கு உதவினான். அதன் பொருளை நடுத்தின்று மட்டிட்டு உரைகளைச் சீர்தூக்கித் தீர்ப்பளிக்க வந்தான் முருகன்.

“மணிக்கா லறிஞர் பெருங்குடித் தோன்றி,
இறையோன் பொருட்குப் பரணர்முதல் கேட்பப்,
பெருந்தமிழ் விரித்த அருந்தமிழ்ப் புலவனும்,
பாயபா ரறிய நீயே யாதலின்”

என வரும் கல்லாடம் முருகன் துதியிலும்,

“திருத்தகு மதுரை தன்னிற் சிவன்பொரு ணிறுக்கு
மாற்குள்
உருத்திர சன்ம னாகி யுற்றெழும் நிமலன்”

என்னும் கந்தபுராணச் செய்யுளினாலும் இந்நிகழ்ச்சி பாராட்டப்படுகின்றது.

முருகன் ஒரு நாள் பிரமனைக் கண்டான். “பிரமனே சற்று இங்கே நில், உனக்கு வேதம் தெரியுமா?”

“தெரியும்.”

“சொல் பார்க்கலாம்.”

“ஓம்” என்று தொடங்கினான் பிரமன்.

“நிறுத்து.”

“ஓம் என்னும் பிரணவத்துக்குப் பொருள் தெரியுமா?”

பிரமனுக்குத் தெரியவில்லை. விழித்தான்.

“பிரணவத்துக்குப் பொருள் தெரியாத நீயா உலகைப் படைக்கும் பெரிய தொழிலுக்கு ஏற்றவன்.” முருகனுக்கு கோபம் அதிகம்; பிரமனைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டான். பிரமன் சிறையில்டைபட்டதை அறிந்தார்கள் வானவர்கள். ஓடோடிச் சென்றார்கள். “பிரமனைச் சிறையில் அடைத்து விட்டான் முருகன்” என்று சிவபிரானுக்கு முறையிட்டார்கள்.

சிவபிரான் முருகனை அன்போடு அழைத்தார். “முருகா, நீ பிரமனைப் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாது என்று குற்றம் சாட்டிச் சிறையிலிட்டாயே, நீ அதன் பொருளை அறிவாயா?”

“அறிவேன்.”

“சொல் பார்க்கலாம்.”

“அது மறையாயிற்றே. ஆசிரியனிடம் மாணவன் பெற்றுக் கொள்வது போல் என்னிடமிருந்து பிரணவத்தின் பொருளைத் தாங்கள் கேட்பதாக இருந்தால் சொல்கின்றேன்.”

சிவபிரான் என்ன செய்வார்! கைகட்டி, வாய் பொத்தி, தன் குமரன் செய்யும் உபதேசம் என்னாலும் கருத்தாகக் கேட்கவேண்டுமல்லவா! ‘இரு என இருந்து, சொல் எனச் சொல்லி, பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்தன் ஆகி, சித்திரப் பாவையின் அத்தக அடங்கி, செவிவாயாக, நெஞ்சுகளாகக் கேட்டவை கேட்டவை விடாது உளத்து அமைக்கும்’ நற் சீடனாக அமர்ந்தார். பிரணவத்தின் பொருள் இறைவன் திருச் செவியில் இளை யோன் முருகனால் ஒதப்பட்டது. கந்தர் கலிவெண்பாவில்,

—படைப்போன்

அகந்தை உரைப்ப மறை ஆதி எழுத்தென்று

உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை — புகன்றிலையால்

சிட்டித் தொழிலனைச் செய்வதெங்கள் என்றுமுனம்

குட்டிச் சிறையிருத்துங் கோமானே — மட்டவிழும்
பொன்னங் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப
முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே

எனக் குமரகுருபர சுவாமிகளும்,

கந்தர் அநுபூதியில்,

“நாதா குமரா நமளன் றரனார்
ஓதா யெனவோ தியதெப் பொருள்தான்
வேதா முதல்வின் னாவர்கு டுமலர்ப்
பாதா குறமின் பதசே கரனே”

எனவும்,

திருப்புகழில்,

“முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர — எனவோதும்
முக்கட் பர மற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பிற் திருவரும்
முப்பத்து முவர்க்கத் தமரரும் -- அடிபேண”

எனவும்,

கந்தர் அலங்காரத்தில்,

“தந்தைக்கு முன்னந் தனிஞான வானொன்று
சாதித்தருள் கந்தசாமி.....”

எனவும், அருளாளர் அருணகிரிநாத சுவாமிகளும் இந்
நிகழ்ச்சியைப் பாராட்டுகின்றார்கள். முருகன் குருநாதன்;
அவனுக்கு நிகரான குரு எங்கும் இல்லை. அப்பெருங்
குருநாதனுக்கு நாம் எப்போதும் அஞ்சலி செய்யவேண்டும்
என்பதை நமக்குக் காட்டித் தருதல் வேண்டி “நாதா
குமரா நம என்று அரனார் ஓதாய்” என்றார்.

முருகன் இலக்கண வித்துவான். இலக்கணம் என்றால்
நமக்கெல்லாம் ஒரு கசப்பு. இலக்கியம் படிப்பதில் இருக்

கும் விருப்பு இலக்கணம் படிக்கும்போது நமக்கு ஏற்படுவ தில்லை. காரணம் இலக்கணம் சுவை தருவதொன்று. படித்து விளங்குவதும் சற்றே கடினம்.

பார்வதி தேவிக்கு திருக்கல்யாணம். கைலையில் என் போட்டால் கீழே விழாத கூட்டம். தேவர்கள், முனிவர்கள் எல்லோரும் வடக்கு நோக்கித் திருக்கல்யாண வைபவத்துக் குச் சென்றார்கள். வடதிசை ஏராளமான கூட்டத்தினர் தாழத் தொடங்கியது. தென்றிசை யுயர்ந்தது. பூமியின் சமநிலை குலைந்தது. இறைவன் பூமியின் நிலையைக் கண்டான். நிலையைச் சம்பபடுத்த யார் இருக்கின்றார்கள் என்று எண்ணினான். அகத்திய முனிவரின் ஞாபகம் வந்தது. அழைத்தார். “அகத்தியரே, பார்வதியின் திருக்கல்யாணத் துக்கு வடக்கு நோக்கி வந்த கூட்டத்தினால் வட திசை தாழ்ந்து தென்றிசை யுயர்ந்துவிட்டது. நீர் தென்றிசைக் குச் செல்லவேண்டும். அப்போதுதான் இரு பக்கமும் சம மாகி பூமி சமநிலைக்கு வரும்” என்று பணித்தான் பரமேஸ் வரன்.

“அப்பனே, தங்கள் கட்டளையை நான் எப்படி மீறு வேன். ஆனால் ஒன்றைத் தங்களிடம் விண்ணப்பிக்க விரும்புகிறேன்.”

“தாராளமாகக் கேட்கலாம், அகத்தியரே.”

“பெருமானே, தமிழ் மொழி தலைசிறந்து விளங்கும் அத்திசைக்கண் அடியேன் சென்று வாழ்ந்திருத்தல் எங்ஙனம்? அதனற் சற்றே தயங்குகிறேன். மன்னிக்க வேண்டும்.”

“விடைகொடு போவான் ஒன்றை வேண்டினான் ஏகுந்

தேயம்

தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப அந்த

நாட்டின்

இடையயில் மாந்தர் எல்லாம் இன்றமி முாய்ந்து கேள்வி

உடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தரம் உரைத்தல்

வேண்டும்.”

அகத்தியரே, உமது தமிழறியும் ஆர்வத்தைப் போற்று கின்றேன். இன்பத் தமிழை நான் சொல்லித் தருகிறேன்.”

இறைவன் அகத்தியருக்குத் தமிழைக் கற்பித்தான். நிரம்ப அறிந்துகொண்டார் அகத்தியர். தெற்கே வந்தார். பூமி சமநிலையடைந்தது. ஆனால், அகத்தியரிடம் ஒரு குறை இருந்தது. இலக்கண அறிவு தம்மிடம் நிரம்ப இல்லையே என்று அவர் பெருங்கவலை கொண்டார். இலக் கணம் கற்பிப்பதென்றால் அஃது இலகுவான தொன்றன்று என்பதை அகத்தியர் நன்கு அறிவார். நல்லதோர் ஆசா னைத் தேடினர். முருகனைவிட அதனை யாரும் கற்பிக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். முருகனைச் சென்றடைந் தார். “அப்பனே முருகா, தமிழ் தெரியாது என்றபோது உன் அப்பன் பரமேஸ்வரன் அதனை அருளிணன். இப் போது இலக்கண அறிவு இன்மையால் தயங்குகிறேன். திருவுளம் இரங்கி இலக்கண அறிவை எனக்கு அருளிச் செய்தல்வேண்டும். நீ அன்றி வேறு யாரும் அதனைக் கற் பிக்கமுடியாது என்பதையும் நான் நன்கு அறிவேன் முருகா” என்று குறை இரந்தார். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈயும் முருகப் பெருமான் அருளால் அகத்தியருக்கு இலக்கண அறிவும் பூரணமாயிற்று. முருகப்பெருமானிடம் ஐயந்திரி பற இலக்கண அறிவைப் பெற்றுக்கொண்ட அகத்தியர் அருமையான இலக்கண நூலைத் தமிழுலகுக்கு அளித்தார். அதுவே அகத்தியமாகும்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் தமது முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழில், முத்தப் பருவத்தில்,

“குறுமுனிக்கும் தமிழுரைக்கும் குமரமுத்தம் தருகவே” என அருமையாகச் சொல்வது ஈண்டு குறிப்பிடற் பாலது.

“உறுதிதரும் இபமுகவன் உறுதுணைவன் நுதல்விழியார் பெறுபுதல்வன் உயர்மாவைப் பிளந்தவாடி

வேலுடையோன்

குறுமுனிவன் அகமகிழக் கோதறு செந்தரி

முரைத்தோன்

அறுமுகவன் இருசரணம் அநுதினமும் மனதில்

வைப்பாம்”

எனத் திருநெல்வேலிப் புராணத்திலும் அகத்தியருக்குத் தமிழரைத்தமை கூறப்படுகின்றது.

அகத்தியருக்குத் தமிழ் கொடுத்தவன் பரமேஸ்வரன். தமிழ் இலக்கணத்தைச் கொடுத்தவன் வேல் முருகன்! சிவ பிரானுக்கும் குருவாக அமைந்த முருகனை விட இலக்கணத்தைக் கற்பிக்க வேறு யாரே வல்லார்!

கச்சியப்பருக்குப் பாடச் சொல்வி அடி எடுத்துக் கொடுத்து வேண்டிய திருத்தங்களையும் செய்தான் முருகன். அநுபூதிச் செல்வர் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பதினாறு யிரம் திருப்புகழையும், கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி முதலாகிய பத்திச் சுவை சொட்டும் தீம்பாடல்கள் அனைத்தையும் கடல் மடை திறந்ததுபோல், பாட உபதேசம் செய்தவன் மயிலேறும் ஐயன்! அருணகிரிநாதருக்கு இந்நிலவுலகில் குருநாதகை வந்தான் முருகன். இதனை அழுத்தம் திருத்தமாகத் தமது குருநாதன் முருகன் என்னும் பொருள் தோன்ற,

“அபகார நிந்தை பட்

அறியாத வஞ்சரைக்

உபதேச மந்திரப்

உனைநாவி னைந்தருள்

இபமாமுகன் றனக்

இமவான்ம டந்தையுத்

செபமாலை தந்தசற்

திருவாவி னன்குடிப்

டுமுலாதே

குறியாதே

பொருளாலே

பெறுவேனே

கிளையோனே

தமிழாலா

குருநாதா

பெருமாளே.”

எனவரும் திருப்புகழில் செபமாலை தந்த சற்குருநாதா என முருகனை அழைக்கின்றார்.

இன்னும்,

“எட்டிரண்டும் அறியாத என் செவியில்
எட்டிரண்டும் இதுவாம் இலிங்கமென
எட்டிரண்டும் வெளியாய் மொழிந்தருகு முருகோனே”

“சுகனானக் கடல் மூழ்கத்தந்து
அடியே னுக்கருள் பாவிக்குஞ்
சுடர்பா தக்குகனே முத்தின் கழல்வீரா”

என முருகப்பெருமானைத் தன் குருநாதன் என்று பாடி மகிழ்கின்றார்.

கந்தர் அலங்காரத்தில் வெற்றிவேற் பெருமான் அடியே னுக்கு உபதேசித்தவாறு என்னே! என்று ஆச்சரியப்படு கிறார் அருணகிரிநாதர். முருகன் உபதேசம் அவருக்கு ‘எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலத்தை’ அளித்ததால் உப தேசத்தை என்னே என்று வியக்கின்றார். ஞான நாயகன் முருகன். பஞ்சபூதங்கள், பேச்சு, பொறிகளின் உணர்ச்சி, சரீரம், சீவன், உபாயம், எல்லை, அஞ்ஞான இருள், எனது என்னும் மமகாரம் இவை அனைத்தும் அற்றுப் போக எழு கின்ற ஞானத்தை, கிரௌஞ்ச மலை அழியவும், அசுரரின் தலை அறுபட்டு கடல் வற்றவும் அழித்த குற்றமற்ற வேற் படையையுடைய முருகன் ஞானோபதேசம் செய்தவாறு என்னே என்று எல்லாமற இழந்த நலத்தைக் காட்டுகின்றார். பாடல் பின்வருமாறு :

“வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற
புரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்ச பூதமுமற்று
உரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாய மற்றுக்
கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே.”

அநுபூதிச் செல்வர் அருணகிரிநாதர் தாம் பெற்ற ஞான எழுச்சிக்கு முருகனே முதற் காரணன் என்கின்றார்.

முருகன் முகம் ஆறுடைத் தேசிகன்; பரமருகு. அப் பெருமான் அடியேனுக்கு அன்பில் விளைந்த ஆனந்தத் தேனை, இன்ப அநுபவத்தைத் தெளியும்படி உபதேசம் செய்தான்; அந்த உபதேசத்தின் பெருமையை நான் என்னென்று சொல்வேன் என்று ஆச்சரியமேலீட்டினால் முருகனைப் பாடித் துதிக்கிறார். பின்வருவது அந்தப் பாடல் :

“ஔரியில் விளைந்த உயர்ஞான பூதரத்து உச்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததொர் ஆனந்தத் தேனை யநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த வெறும் பாழைப் பெற்ற
வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பிய வாழுக மாறுடைத் தேசிகனே.”

முருகன் சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வம். நமக்கெல்லாம் நல்லறிவு தரும் பேரகுட் தெய்வம். முருகன் தன் அன்பர்கள் மெய்ந்நூல்களை ஐயந்திரிபற உணர்ந்து வீடுபெறும் பொருட்டு அவர்கள் உயிரோடு ஓன்றும், வேறும், உடனும் நிற்பான். அங்ஙனம் நிற்கும் நிலை மெய்ப்புணர்ப்பு நிலை அல்லது அத்துவித நிலையாகும்.

“அறிவானும் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே — அறிகின்ற
மெய்ப்பொருளும் தானே விரிகடர்பார் ஆகாசம்
அப்பொருளும் தானே அவன்.”

(காரைக்காலம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதி.)

அறிவான், அறிவிப்பான், அறிகின்றான் என்னும் திருமொழிகளால் அத்துவித நிலை இங்கே விளக்கம் பெறுகின்றது.

முருகன் ஞானமே திருவுருவாக இருப்பவன். அவனை அணுகி அவனோடு ஒன்றுபடும் முடிவான இன்பமாகிய அத்துவித நிலையை வேண்டி அருணாகிரிநாத சுவாமிகள்,

“நீயான ஞான விநேதந்தனை என்றுநீ அருள்வாய்
சேயான வேல்கந்தனை ! செந்திலாய் !”

என கந்தர் அலங்காரத்தில் முருகப்பெருமானை அந்நிலை சிடைக்கவேண்டும் என்று கேட்கின்றார்.

முருகன் திருவருள் அங்கு இங்கு எதைபடி எங்கும் நிறைந்திருந்து உயிர்களை ஆக்கப்பாதையில் நடாத்திப் பிளவு, பிணியைப் போக்கும் அருமருந்தாகின்றது. முருகன் கைத் தனிவேல் ஞானசக்தியின் வடிவம். அது இறை அறிவு; திருவருட்சக்தி. விழைவு (இச்சை), செயல் (கிரியை), அறிவு (ஞானம்) என சக்தி முத்திறப்படும். அறிவு — ஞானம் சக்தியாக, வேலாக முருகப்பெருமானின் திருக்கரத்திற் பொலிகின்றது. முருகன் இறையோன்; வள்ளி இச்சாசக்தி; தெய்வயானை கிரியாசக்தி; வேல் ஞான சக்தி; ஞானசக்தியாம் இத்திருவருட்சக்தி மருளைப் போக்கி அருளைத் தருவது. முருகன் தனிவேலின் பெருமையைத் திருப்போரூர்ச் சந்திதி முறையிலே சிதம்பரகவாமிகள் அழகாகச் சொல்கின்றார்.

“பூதம் புலன்பொறிகள் கரணம் குணம்பகுதி புகலரு
கலாதி சுத்தம்
பொருள்வீரு மாயையுங் காணவரும் ஆனவப்
பொங்கிருளும் ஊடுருவியே
பேதங் களைந்துயிர்ப் போதங் கலைந்துகலை பேசொண
நேர்மை வெளியாய்ப்
பேரா யிரங்கோடி சூரியரும் மட்கப் பிறங்கியெழு
ஞானஹரியாய்
வதங் கடந்துட் புறம்பாகி யாவைக்கும் இன்பபரி
பூரணமதாய்
இலகருட் சத்தியே சத்தியா கக்கையில் எடுத்தஞா
னச்சேவகா
மாதங் கனங்கன்மும் மாரிபொழி போரூர மாயூர
குகவருகவே
மவிபுவன முழுவதும் கிடுகிடெள நொடியில்வவம்
வருகந்த வேள் வருகவே.”

கலைநிறை கார்த்திகேயன் ஞானசிரியன். ஆதலால் வள்ளிநாயகியின் பக்குவம் அறிந்து தானே சென்று வலிய ஆட்கொண்டான். வள்ளியை வேல் முருகன் மணந்த

வரலாறு எத்தனையோ நாடக மேடைகளில், வெள்ளித் திரைகளில் பார்த்தும், கேட்டும் அலுப்புத் தட்டாமல் நம் நாட்டில் இன்றும் இருந்து கொண்டு வருகின்றது. முருகனின் புலமையில் ஓர் அம்சம் இங்கே மறைந்து கிடக்கிறது.

வேட்டுவப் பெண்ணை விரும்பிய குமரன் வேடகை வேடம் போடுகிறான். வேட்டையாடி வந்த மாளைத் தேடி வருகிறான். வேங்கை மரம் ஆகிறான். விருத்தகை மாறுகிறான். வள்ளியிடம் காதல் மொழி பேசுகிறான். அதுவும் பலன் தராது எனக் கண்டு விநாயகனைத் தொழுகிறான். யானை வருகிறது. கடல் போல் முழங்குகிறது. விருத்தகை மாறி நின்ற முருகனை வள்ளி இறுகப் பிடிக்கிறான் பயத்தினால். பின்னர் தன் மெய்யுருவைக் காட்டுகிறான். அவளை மணம் புரிந்து கொள்கின்றான் முருகன்.

திருச்செந்தூரில் குரசம்மாரம் நிகழ்த்தினான். அதற்குப் பரிசாக தேவேந்திரனிடம் அவன் மகள் தேவசேனையைப் பெற்றான் திருப்பரங்குன்றத்தில். அதன்பின், தணிகைமலைக் குமரன் வள்ளிமலை சென்று வள்ளியை மணந்து வள்ளி மணவாளனாகிறான். சுருங்கச் சொன்னால், ஞானசக்தியாகிய வேலேந்திய குமரன் கிரியா சக்தியாகிய தெய்வயானையை மணந்தபின், இச்சா சக்தியாகிய வள்ளியையும் ஆட்கொள்கிறான்.

தமிழ் மகளாகிய வள்ளியைத் தேடி ஓடிவந்து காதல் புரிந்து மணக்கிறான் முருகன். இது தமிழர் கூறும் களவுக் காதலை மேற்கொண்ட திருவிளையாடல். அகப்பொருள் இலக்கணத்தின் முதற் திணையாகிய குறிஞ்சிநிலத் தலைவன் முருகன், களவு கற்பு என்னும் இருவகை மணத்தில் சிறந்த தெனப் போற்றப்பெறும் களவு மணப்படி வள்ளிநாயகியை மணந்தமை தமிழ் மக்களிடத்துள்ள அளப்பரிய அன்பினைத் தெளிவாக்குகின்றதல்லவா?

செந்தமிழ்க் கழகத்தில் தந்தையொடு இனிதமர்ந்து தமிழ் வளர்த்த புலவன் முருகன். 'தலைச் சங்கமிருந்தார்'

அகத்தியர், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றெறிந்த குமரவேள், முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர், நிதியின் கிழவன் என்றித் தொடக்கத்தாராவர்' என இறையனார் அகப் பொருள் சொல்கின்றது. தமிழார்வத்தினால் முருகன் தலைச் சங்கத்திற் புலவர்களுடன் ஒருசேர இருந்து தமிழாய்ந்தான் என்பதும் இதனுலறியக் கிடக்கின்றதல்லவா?

முருகன் தேனுறு தமிழுக்கு வாயூறி நின்றவன். சொல்விற்பனமும் அவதானமும் கவி சொல்லவல்ல நல் வித்தையும் தன் அடியார்களுக்குக் கொடுத்துத் தீந்தமிழின்பம் கண்டு மகிழ்ந்தவன். வரலாறுகள் பல நமக்கு இதனைச் சொல்லி நிற்கின்றன. அவை எல்லாம் விரிக்கிற்பெருகும். ஒரு நிகழ்ச்சியை மட்டும் சுண்டுக் குறிப்பிடுகிறோம். ஸ்ரீ வைகுந்தம் என்னும் சிறந்த ஊரிற்பிறந்தவர் குமரகுருபர சுவாமிகள். அவர் செந்திலாண்டவனுக்கு வழிவழி தொண்டு செய்யும் தொண்டர் குலத்துத் தோன்றியவர். ஐந்தாண்டு வரையிற் பேச்சின்றி ஊமையாக இருந்தார். அது கண்டு நடுங்கினர் பெற்றோர்கள். வாயில்லாப் பாலனைத் திருச்செந்தூருக்கு எடுத்துச் சென்று வேலன் சந்தியில் வளர்த்திவிட்டுத் தாமும் பாடு கிடந்தனர். 'முன்னவனே அருள்புரிந்தால் முடியாத தொன்றுண்டோ'. குமரகுருபரரின் திருவாக்கைத் திறந்து தேனுறு தமிழுக்கு வாயூறி நின்றான் கவியகவரதன் திருச்செந்தூர் முருகன். வாக்குப் பெற்ற குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடிய முதல் பாட்டு 'கந்தர் கவிவெண்பா' ஆகும். வைத்தீசுவரன் கோயில் என இக்காலத்தில் வழங்கும் புள்ளிருக்கும் வேளூர் முருகன்மீது ஒரு பிள்ளைத் தமிழ் பாடினார். அதுவே முத்துக்குமரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ் ஆகும். அப் பிள்ளைத் தமிழில் வருகைப் பருவத்தில் சந்தவிருத்தத்தில் முருகனை,

“உலகு குளிர எமது மதியில் ஓயுகும் அமுத கிரணமே
உருகும் அடியர் இதய நெகிழ உணர்வி

லெழுநல்லுதயமே
கலையும் நிறையும் அறிவும் முதிர் முதிரு மதூர நறவமே
கழுவு துகளர் முழுக நெடிய கருணை பெருகு சலதியே

அலகில் புவன முடியும் வெளியி லளியும் ஒளியி
 னிலயமே
 அறிவு ளறிவை அறியும் அவரும் அறிய அரிய
 பிரமமே
 மலையின் மகள்கண் மணியை அனைய மதலை வருக
 வருகவே
 வளமை தழுவு பருதி புரியின் மருவு குமரன்
 வருகவே.”

(உணர்வு — அறிவு, கழுவு துகளர் — குற்றம் நீங்கிய
 வர்.)

என்று அழைக்கும் திறம் வியக்கத் தக்கது.

முருகப்பெருமானிடத்துக் குமரகுருபர சுவாமிகளுக்கு
 முறுகிய பக்தி. முருகன் முன்னின்று தண்ணளி சுரந்து
 வேண்டிய வரம் கொடுப்பான். கண்ணிற் கண்ட கடவுள்
 முருகனல்லாற் புனியில் வேறு தெய்வம் இல்லை என்று பாடு
 கின்றார். பொருள் பொதிந்த அந்த அழகான பாடலையும்
 படிப்போம்.

“ஒழியாத புவனத் துயிர்க்குயிர தாய்திற்ப(து)
 ஒருதெய்வம் உண்டெனஎடுத்(து)
 உரையால் உணர்த்துவதை ஒழியஎவர் எவர்கட்கும்
 ஊன்கண் னுளக் கண்ணதாம்
 விழியாக முன்னின்று தண்ணளி சுரந்தவர்கள்
 வேண்டிய வரங் கொடுப்பான்
 மெய்கண்ட தெய்வமித் தெய்வமல் லாற் புனியில்
 வேறில்லை என்றுணர்தியாற்
 பொழியாத புயல்தங்கு புவனமும் திசைமுகப்
 புத்தேள் பெரும்புவனமும்
 பொன்னுசகு மன்னுசகு எவ்வலகு வேண்டினும்
 பொருளன் றிவற்குமற்ற
 அழியாத வீடும் தரக்கடவன் இவனுடன்
 அம்புலீ ஆடவாவே
 அழகுபொலி கந்தபுரி தழையவரு கந்தனுடன்
 அம்புலீ ஆடவாவே.”

(ஊன்கண் — புறக்கண், மெய்கண்ட தெய்வம் — கண் கண்ட கடவுள், பொழியாத புயல் — திருமால்; அவர் தங்கு புவனம் வைகுண்டம்; திரைமுகப் புத்தேள் புவனம் — பிரம லோகம்.)

‘பூமாலை வாடும், மணம் பொன்மாலைக்கில்லை’ என்று பாமாலை வைத்து வழத்திய குமர குருபர சுவாமிகளுக்குச் சிந்தையில் நிறைவு அமைந்தது. அதனால் ‘செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமோடு’,

‘வாழியெம் மனனு மணிநா வும்மே’.

எனத் தம் மனத்தையும் நாவையும் பெரிதும் பாராட்டிக் கொள்கின்றார்.

முருகப்பெருமான் பேரறிவாளன். திருவருள் ஞானத்தை ஆன்மாக்களுக்குப் பதிய வைப்பவன். திருவருள் ஞானம் வேண்டி அருணகிரியார் பாடிய திருப்புகழை நாமும் பாடுவோம்.

“பத்தியால் யானுனைப்	பலகாலும்
பற்றியே மாதிரும்	புகழ்பாடி
முத்தனா மாறெனைப்	பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற்	கருள்வாயே
உத்தமா தானசற்	குணர்தேயா
ஒப்பிலா மாமணிக்	கிரிவாசா
வித்தகா ஞானசத்	திதிபாதா
வெற்றிவே லாயுதப்	பெருமாளே.”

(வித்தகா — பேரறிவாளரே, ஞானசத்திதிபாதா — திருவருள் ஞானம் பதியச் செய்பவரே, சத்திதிபாதம் — அருளினது வீழ்ச்சி, சத்தி — அருள், நி — மிகுதி, பாதம் — வீழ்ச்சி, முத்தனும் ஆறு — சீவன் முத்தனாக ஆகுமாறு, முத்தன் — இம்மையிலேயே முத்தி பெற்றவன்.)

முருகன் புகழ்ப் பாமாலை

முருகன் தோற்றம் :

“அருவமும் உருவும் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழும்பதோர் மேனி யாகக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள்பன் னிரண்டும்
கொண்டே
ஒருநிரு முருகன் வந்தாங்கு) உதித்தனன் உலகம்
உய்ய.”

“மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்
கொணாமல்
நிறைவுடன் யாண்டுமாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி
அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ னத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளி னானே.”

முருகன் பெயர் :

“ஈங்ஙனம் நமது கண்ணின் எய்திய குமரன், கங்கை
தாங்கினள் கொண்டு சென்று சரவணத் திடுத லாலே
காங்கேயன் எனப்பேர் பெற்றான், காமர்பூஞ் சரவ
ணத்தின்
பாங்கரில் வருத லாலே சரவண பவன்என் றானே.”

“தாயென ஆரல் போந்து தனங் கொள்பால் அருத்த
லாலே
ஏயதோர் கார்த்தி கேயன் என்றொரு தொல்பேர் பெற்றான்
சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டிநீ ஒன்றாய்ச் செய்தாய்
ஆயத னாலே கத்தன் ஆமெனும் நாமம் பெற்றான்.”

(ஆரல் — கார்த்திகை; நீ என்றது உமாதேவியை;
சிவபிரான் உமையம்மையாரிடம் கூறியது.)

முருகன் பெருமை :

“ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாரும்
பேதகம் அன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான்
ஏதமில் குழனி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான் சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருள
வல்லான்.”

(சிவபிரான் அம்பிகைக்குக் கூறியது.)

“ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலான் உரைக்கும்
பேரி லான்கு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் தனக்கு
தேரி லான்உயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்றான்.”

“கோலமா மஞ்சை தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன்என் றிருந்தேன் அந்நான் பரிசிவை யுணர்ந்தி
வேன்யான்
மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்திஇம் மூர்த்தி யன்றே !”

(குரபன்மன் முருகனைப் பாராட்டியது.)

முருகன் அருள் :

“நாளென் செய்யுவினை தான்என்செ யுள்எனை நாடிவந்த
கோளென் செய்யும்கொடுங் கூற்றென் செய்யு ம்குமரேசர்இரு
தாளும் சிலம்பும் சதங்கையும் தண்டையும் சண்முகமும்
தோளும் கடம்பும் எனக்குமுன் னேவந்து தோன்றினே.”

“சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச்
செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்நிரித் தோனை விளங்கு வள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துனைப் போதும் மறவா தவர்க்கொருதாழ் வில்லையே.”

“விழிக்குத் துணைநிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள்
மெய்ம்மைகுன்று
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெ னும் நாமங்கள் முன்புரெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே.”

முருகா வருக!

“கருத்தே புகுந்து கதிகாட்டும்
 கண்ணே வருக, மெய்ஞ் ஞானக்
 கரும்பே வருக, கருணை பொழி
 காரே வருக, ஆனந்தப்
 பெருக்கே வருக, யாங்கள் பெறும்
 பேறே வருக, மறை சொல்கிளிப்
 பிள்ளாய் வருக, பிறங்கு தெய்வப்
 பெம்மான் வருக, குறமடந்தை
 தருக்கே வருக, மீடியகற்றும்
 தருவே வருக, மன்பதைக் கோர்
 தஞ்சே வருக, எமையளிக்கும்
 தாயே வருக, பவப்பிணிக்கு
 மருத்தே வருக, சமரபுரி *
 வாழ்வே வருக வருகவே
 மறையின் சிரமெய்ப் பொருளான
 வள்ளல் வருக வருகவே!”

“கண்ணால் உனது திருவடியைக்
 கண்டா தரவு பெருகியிரு
 கையால் தொழுதுன் திருக்கோயில்
 காலால் வலஞ்செய் துனதுபுகழ்
 பண்ணால் உருகிப் புகழ்ந்து கண்ணீர்
 பாயா எனையும் தாயாகப்
 பரிந்து வளர்க்கும் பெருங்கருணை
 படைத்து விரிஞ்சைப் பதிவாழும்
 அண்ணால் வருக உலகமுழு
 தாண்டாய் வருக கதிதருமெம்
 ஐயா வருக ஆறுமுக
 அப்பா வருக விளங்கு கதிர்
 வண்ணு வருக மயிலேறும்
 மன்னு வருக அடியார்கள்
 வாழ்வே வருக தெய்வசிகா
 மணியே வருக வருகவே!”

* திருப்போரூர்.

முருகா, அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!!

“தண்ணினர்க் கிரியாய் ஓலம் ஞானநாயகனே ஓலம்
பண்ணவர்க் கிறையே ஓலம் பாஞ்சுடர் முதலே ஓலம்
எண்ணுதற் கிரியாய் ஓலம் யாவையும் படைத்தாய் ஓலம்
கண்ணுதற் பெருமான் நல்கும் கடவுளே ஓலம் ஓலம்.”

• தேவர்கள் தேவே ஓலம் சிறந்த சிற்பரனே ஓலம்
மேவலர்க் கிட்யே ஓலம் வேற்படை விமலா ஓலம்
பாவலர்க் கெனியாய் ஓலம் பன்னிரு புயத்தாய் ஓலம்
மூவருமாகி நின்ற மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம்.

(ஓலம் — அடைக்கலம்.)

முருகா, வேண்டும் வரம்:

“சயென்று நானொருவ ிடம் நின்று கேளாத
இயல்பும் என்னிடம் ஒருவ? (து)
இடுஎன்ற போதவர்க் கிலையென்று சொல்லாமல்
இடுகின்ற திறமும் இறையாம்
நீயென்றும் எனவிடா நிலையும்நா னென்றுமுள்
நிலைவிடா நெறியும் அயலார்
நிதியொன்றும் நயவாத மனமும் மெய்ந்நிலையென்றும்
நெகிழாத திடமும் உலகிற்
சியென்று பேயென்று நாயென்று பிறர்தமைத்
தீங்குசொல் லாத தெளிவும்
திரமொன்று வாய்மையும் தூய்மையுந் தந்துநின்
திருவடிக் காளாக்குவாய்
நாயொன்று சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தன்முகத் தூய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே.”

முருகா, எல்லாம் உண்டு!

“தீருண்டு, பொழிகின்ற காருண்டு, விளைகின்ற
நிலனுண்டு, பவனும் உண்டு
நீதியுண்டு, துதியுண்டு மதியுண்டு, கதிகொண்ட
நெறியுண்டு நிலையும் உண்டு,
ஊருண்டு, பேருண்டு, மணியுண்டு, பணியுண்டு
உடையுண்டு, கொடையும் உண்டு,
உண்டுண்டு மகிழவே உணவுண்டு, சாந்தமுறு
உளமுண்டு, வளமும் உண்டு
தேருண்டு, கரியுண்டு பரியுண்டு, மற்றுள்ள
செல்வங்கள் யாவும் உண்டு
தேனுண்டு வண்டுறுக டம்பணியும் தின்பதத்
தியானமுன் டாயில் அரசே!
தாருண்ட சென்னையில் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே!
தன்முகத் துய்யமணி! உண்முகச் சைவமணி!
சண்முகத் தெய்வ மணியே!

முருகா, அழிந்தது தலையெழுத்து!

“சேல்பட்டு அழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழில்
தேங்கடம்பின்
மால்பட்டு அழிந்தது பூங்கொடி யார்மனம் மாமயிலோன்
வேல்பட்டு அழிந்தது வேலையும் சூரனும் வெற்பும் அவன்
கால்பட்டு அழிந்தது இங் கென்நலைமேளயன்
கையெழுத்தே.”

முருகா, தின்சேவடி வாழ்க!

“துய்யதோர் மறைகளாலும் துதித்திடற்கரிய செவ்வேள்
செய்யபே ரடிகள்வாழ்க சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்யசூர் மார்புகிண்ட வேற்படைவாழ்க அன்னுள்
பொய்யில்சீர் அடியார்வாழ்க வாழ்கஇப் புவனம்
எல்லாம்!”

தீருவடி வாழ்க! தீந்தமிழ் வாழ்க! சிவநெறி வாழ்க!

இது தெரியுமா?

உலோறன்சோ என்னும் போர்த்துக்கேயன் 1505 ஆம் ஆண்டு பெரும் புயலிற் சிக்கிக் காலித் துறைமுகத்தில் எற் றப்பட்டான். அவன் வருகையைத் தொடர்ந்து போர்த்துக் கேயர் இலங்கையின் பல பாகங்களைத் தம் நாடாக்கினர். பிரான்சில் சவேரியார் என்னும் மத குருவினால் அனுப்பப் பட்ட சீடனொருவர் மன்னூில் சைவ சமயத்தார் பலரைக் கிறித்தவர்களாக்கினார். திடுக்கிட்டார்கள் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பெருமக்கள். முறையிட்டனர் சங்கிலியன் எனப்படும் செகராசசேகரனுக்கு. அவன் ஆண்டகாலம் 1519 — 1569. மதம் மாறினோரைத் தண்டிக்க முனைந்தான் சங்கிலி யன். அறிந்தனர் போர்த்துக்கேயர். 1560 ஆம் ஆண்டு சங்கிலியைத் தண்டிக்க விரும்பி போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விரைந்தனர். யாழ்ப்பாணத் துறைமுகத்தில் இறங்கிய போர்த்துக்கேயப் படைகள் அரண் செய்யப்பட்டிருந்த நல்லூரைத் தாக்கின. நல்லூர் பகைவர் வசமா யிற்று. செய்வதறியாது திகைத்தான் சங்கிலியன். கோப் பாய்க்கு ஓடிச் சென்று அவ்விடமிருந்து யானைஇறவு மார்க் கமாகக் குடாநாட்டைத் தாண்டினான். சங்கிலியனை விடாது தொடர்ந்தனர் போர்த்துக்கேயர். ஒன்றும் செய்யமுடியாது ஆற்றலிழந்து சரண் புகுந்தான் சங்கிலியன். யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் சென்று சைவாலயங்களை இடித்துப் பாழாக்கினர் போர்த்துக்கேயர். தீவிரமாகக் கத்தோலிக்க மதத் துக்கு மாற்றம் செய்யத் தலைப்பட்டனர்.

1658 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரில் மாதம் இரைகிளப்பவான் கோயன்ஸ் என்னும் ஓல்லாந்தன் போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றினான். இவன் யாழ்ப்பாணத்தில் புகையிலைச் செய்கையை அபிவிருத்தி பண்ணியதுடன் சீலைக்குச் சாயம் மூட்டும் தொழிலையும் தொடக்கினான். அவனைத் தொடர்ந்து வந்த தேசாதிபதிகளும் தமிழினத்துக் கியைந்த முறையில் நீதி செலுத்தினர். சாதி

வழக்கங்கள் தெளிவின்றி முறைமையற்றதாகக் காணப்பட்ட போது ரோமன் டச்சர் சட்டப்படி நீதி வழங்கினர். அக் காலத்தில் தமிழரின் தேச வழமையும் திரட்டப்பட்டது. எது எப்படியிருந்தபோதிலும், சமய விஷயத்தில் தமது இடச்சுத் திருச்சபையின் மூலமாகச் சமயத்தைப் பரப்ப முனைந்தனர். பாடசாலைகள் வாயிலாகச் சமயத்தைப் பரப்ப ஆரம்பித்தார்கள். சைவ சமயத்தை வளரவிடாது தமது ஆட்சியை நீடிப்பதே இவர்களுடைய கல்விக் கொள்கையாக இருந்தது. புரொட்டஸ்தாந்து சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கம் மீதுர சைவக் கோயில்கள் இவர்கள் காலத்திலும் இடிக் கப்பட்டிருக்கலாம்.

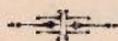
1796 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் கொழும்பும் ஏனைய பகுதிகளும் ஆங்கிலேயர்க்காயின. போர்த்துக்கே யர், ஓல்லாந்தர் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக யாழ்ப்பாணம், காவி, கொழும்பு முதலிய இடங்களில் பெரிய கோட்டைகளைக் கட்டினார்கள். சமயப் பிரசாரம் காரண மாகவே ஆலயங்கள் இடிக்கப்பட்டன. இடித்தவை கொண்டு கோட்டைகள் கட்டப்பட்டன. கோணேஸ்வரர் ஆலயம் போன்ற பல ஆலயங்கள் மத வெறியினால் இடிக்கப் பட்டன. உரும்பராய் சிதம்பர சுப்பிரமணியன் ஆலயமும் அவர்களின் பண்பற்ற வெறிக்குப் பணியாயது. இந்த ஆலயம் போர்த்துக்கேயரினால் அல்லது ஓல்லாந்தரினால் இடிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இடித்தது எப்போது? இடித்தவர்கள் யார்? ஆராயவேண்டியன.

சங்கிலியன் ஆண்ட காலத்திலும் அதற்கு முன்பாகவும் சிதம்பர சுப்பிரமணியன் ஆலயத்தில் பூசை புனற்காரங் களுக்குக் குறைவில்லை. ஆலயம் இடிபட்டது. கோயிற் கற் கள் எல்லாம் கோட்டையாயின என நாட்டில் பேசிக்கொள் கிறார்கள். ஆங்கில அரசு வந்தது. இடிந்த நிலையிலேயே ஆலயம் இருந்தது. பூசை முதலானவை மீண்டும் ஆரம்பமா யின. அஷ்டனர் குலம் அடங்கப் பொடியாக்கிய பெருமான், கேட்ட வரம் அளிக்கும் கீர்த்தியுள்ள முருகன் கூட்டோடே எங்கும் குடிபோகவில்லை. பொறுமையுடன் இருந்தான்

1953 ஆம் ஆண்டு வரையும். அந்த ஆண்டில் உரும்பராய் மக்கள் மனத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. மாயையின் வலியோடு மால் முதலோரை வென்று ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை அரசு செலுத்திய சூரனைச் சம்மாரம் செய்த வேல் மட்டும்தான் ஆலயத்தில் இருந்தது. ஆனால் மக்கள் உள்ளத்தில் முருகன் இருந்தான். ஆலயம் உருவாவதற்கு நாட்கள் வேண்டுமா? ஆலயம் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டது. பணம் எப்படி வந்தது என்பதை எவரும் சொல்ல முடியவில்லை. நவகுண்ட மகா கும்பாபிஷேகம் 1958 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. இந் நவகுண்ட மகா கும்பாபிஷேகத்தைக் கண்டோர் புளகாங்கிதம் கொள்ள நடத்தியவர் வடமொழி தென்மொழி வல்லுநர் அச்சுவேலி பிரம்மபூர் ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் அவர்கள். முன்னொரு போதும் கண்டிராத முறையில் எல்லாம் நிறைவேறின. தின்போல் கண்ட கண்ட தெய்வம் உளதோ என்று முருகன்மேல் இப்போது எல்லோருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. கந்தன் கலியுகவரதன்தானே!

சிதம்பர சுப்பிரமணியன் என்று சிதம்பர நடேசனை இந்த ஆலயத்துடன் இழுத்துவிட்ட ஒரு சரித்திரம் மறைந்து கிடக்கிறது. சமய உண்மைகளைக் கலைக்கண் கொண்டு பார்த்துப் பக்குவமாக்கிக் கொடுக்கும் வல்லமை தாய்நாட்டிலும் சேய்நாட்டிலும் பலரிடை இருப்பது நாமறிந்தது. அவர்களிற் சிலரைக் குறிப்பிடாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. வித்துவான் திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் M. A., B. O. L., திரு. தொ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் M. A., சிவபூர் கு. பாலசுந்தரக் குருக்கள் B. A. (Hons.), பண்டிதர் திரு. பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை, முதலியார் குலசபாநாதன், கலைப் புலவர் திரு. K. நவரத்தினம், திரு. ச. அம்பிகை பாகன் B. A., திரு. K. P. ஹரன் இன்னும் எத்தனையோ சைவப் பெருமக்கள் இருக்கின்றார்கள். இந்த ஆலயத்துக்கு அருகில் சிதைந்த நிலையில் ஒரு குளமும் மண்ணால் மூடப்பட்டுக் கிடக்கிறது. புதை பொருளாராய்ச்சியாளர்களுக்கும், கலைக்காதல் கொண்டு அலையும் கலா வல்லுநர்களுக்கும் சரித்திரத்தைத் துருவி ஆராய விட்டுவிடுகிறேன்.

சாட்டி நிற்கும் அண்டமெல்லாம் சாட்டையில்லாப் பம்பர
மாய் ஆட்டி வைக்கும் அண்ணலின் சிதம்பரம், நம் நாட்டில்
முருகன் பெயர் சொல்லி நிற்பது ஆராயவேண்டியது
தானே !

ஆராய்ச்சி தொடங்கலாம்!

ஆராய்ச்சி வல்லார்க்கு அடிகோலி விடுதல் சிறியேனு
டைய பெரிய ஆசை. அதனாற் சில எழுதலாம் என்று
விரும்புகிறேன்.

கி. பி. 1260 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1620 ஆம் ஆண்டு
வரையும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாண இராச்சி
யத்தை நல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்
தார்கள். இவ்வாரிய மன்னர்கள் செகராசசேகரன், பரராச
சேகரன் என்னும் பட்டப் பெயர்களை மாறி மாறிப் புனைந்து
முடிசூடி அரசு கட்டிலேறியதாகத் தெரிகிறது. ஐந்தாம்
செகராசசேகரன் பட்டத்துக்கு வந்த காலம் கி. பி. 1380 —
1414. இம்மன்னன் காலத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம்
அதியுந்தாத நிலையில் இருந்தது. வெற்றி வேந்தனாக
விளங்கியது மட்டுமன்றி சைவ சமயப் பற்று மிக்குடையா
னாய் நாடெங்கும் கோயில் எழுப்பினார். அவன் செய்த
சமயத் தொண்டுகள், எழுப்பிய ஆலயங்கள், புதுக்கிய ஆல
யங்கள் என்பன ஆராயப்படவேண்டியன.

ஆராவது பரராசசேகரன் காலம் கி. பி. 1467 — 1519.
இவன் காலத்திலும் சமய சம்பந்தமான பல விஷயங்கள்
நடந்திருக்க இடமுண்டு. கோயில்களில் இருப்புத் திட்ட

மாக வைக்கும்படி பொன் கொடுத்த மன்னன் ஆருவது பராசசேகரன் எனச் சரித்திரம் சொல்கின்றது.

கிரிமலை யில் தீர்த்தமாடிக் குதிரை முகம் நீங்கப்பெற்று மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவிலைத் தாபனம் செய்த மாரு தப்புரவல்லி பல தலங்களுக்குச் சென்று பொன்னும் ஆபரா ணைதிகளும் கொடுத்த சரித்திரமும் நாமறியவேண்டியது.

கி. பி 1624 — 1627 போர்த்துக்கேய தேசாதிபதியாக இருந்த கொன்ஸ்டண்டின் தீசா என்பவன் போர்த்துக்கேய அரசனுக்கு விடுத்த நிருபம் ஒன்றில் அவன் எழுதுவதா வது :

“The land of the Pagoda is 600 fathoms long and 80 feet at its broadest narrowing to 30 feet which is the place where the fort stands. The place is impregnable owing to the high cliffs and the village which lies therein could with very few fortifications be made one of the strongest places of India. When I went there to make this fort, I found engraved on the Pagoda among many other inscriptions one which ran thus. “This Pagoda has been built by Manu Raja. Nevertheless, shall the time come that a nation of the Frangis will destroy it and there- after shall no King of the Island of Ceylon rebuild it.”

“கோயில் இருக்கும் நிலம் 3600 அடி நீளமும் மிக அகன்ற பாகத்தில் 80 அடி அகலமும் ஒருங்கிய பாகத்தில் 30 அடி அகலமும் உடையது. அவ்விடத்தில் ஒரு கோட் டையும் உண்டு. உயர்ந்த செங்குத்தான பாறைகள் பல இருத்தலால் அரண் வலி மிக உடையது. அங்குள்ள கிரா மத்தை இந்தியாவிலுள்ள பலம் மிக்க அரண்களுள் ஒன் றாக அமைப்பதற்குச் செய்யவேண்டிய பாதுகாப்பு வசதிகள் மிகவும் சிலவே. அக்கோட்டையை அமைக்கும்பொருட்டு நான் அங்குச் சென்றபோது கோயிற் சுவரில் வேறு பல சிலாசாசனங்களிடையே பின்வரும் கருத்தமைந்த சாகனம்

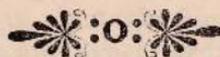
ஒன்றினையும் காண நேர்ந்தது. அஃதாவது, “இக்கோயிலைக் கட்டியவன் மனுராசா. இக்கோயில் பறங்கியரால் அழிக்கப்படும் காலமும் வரும். அதன் பின்பு இக்கோயிலைப் புனருத்தாரணம் செய்ய இலங்கை அரசர்கள் எவரும் இல்லாதொழிவர்.”

கோணேசர் கோயிலைக் குறித்த மேற்படி அறிக்கை, கோயில் இடிக்கப்பட்டது, திருப்பணிக் கற்களால் கோட்டையுருவாயது, கோயிலில் கல் வெட்டுக்கள் இருந்தமை முதலியனவற்றை நமக்குச் சொல்லி நிற்கின்றது.

“முன்னே குளக்கோடன் மூட்டுந் திருப்பணியைப் பின்னே பறங்கி பிரிக்கவே — மன்னவன்பின் போண்ணாதனை இயற்ற அழித்தே வைத்து எண்ணாரே பின்னர சர்கள்.”

என்னும் இவ்வெண்பாவும் சிந்திக்கற்பாலது.

ஆராய்ச்சியாளர்கள் தம் கருத்தை ஊன்றிச் செலுத்தியாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் திருக்கோயில்களின் பழைய வரலாற்றை ஆராயப் புகுவார்களேயானால் உரும்பராய் சிதம்பர சுப்பிரமணியன் ஆலயம் போன்ற எத்தனையோ ஆலயங்களின் வரலாறுகளை அறியமுடியும். நந்தமிழ்ப் பெருமக்கள் சபை கூடிக் குழுவினராகி இத்துறையில் இறங்க முருகன் திருவருள் பெருகி ஓடவேண்டும் என்று வழத்தி நீண்டோடும் இதனை இவ்வளவில் நிறைக்கின்றேன்.

நயப்புரை

திரு. கே. வி. எஸ். வாஸ் M. A. அவர்கள்

‘வீரகேசரி’ பிரதம ஆசிரியர்.

சுத்த வைஷ்ணவராகிய என்னிடம் முருகப் பெருமானைப் பற்றிய ஒரு நூலுக்கு நயப்புரை எழுதுமாறு அன்பர் திரு. செ. தனபாலசிங்கன் அவர்கள் கேட்டபொழுது எனக்குப் பெரும் வியப்பாக இருந்தது. திருமாளையும் திருமாவின் புகழ் பாடிய ஆழ்வார்களையும் பற்றி வாழ்நாளெல்லாம் எழுதிக்கொண்டு வரும் நான் முருகனைப் பற்றியும் எழுத வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டதை எண்ணும்போது அன்பர்களுையெல்லாம் ஆட்கொள்ளும் தீந்தமிழ்த் தெய்வமாம் திருமுருகனின் திருவிளையாடல்களில் ஒன்றாகவே இதை நான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஒருருவம் ஒரு நாமம் இல்லாத இறைவன் அன்பால் அழைத்த எப்பெயரையும் தன் பெயரெனக் கொண்டு எவ்வடிவையும் தன் வடிவாகக் கொண்டு அவரவர் நினைந்த வடிவிலே ஆட்கொள்ள விரைந்தெழுந்து வருபவரல்லவா எல்லாம் வல்ல இறைவன்?

“எதுபாவித்திடினும் அதுவாக வந்தருள்செய் எந்தை” என்று அருணகிரியாரின் பாடலை நினைவுறுத்திக் கொண்ட பொழுது கண்ணனே முருகனாகவும் முருகனே கண்ணனாகவும் என் மனக் கண்முன் காட்சியளித்தனர். இதனை எழுதும் துணிவும் பிறகுதான் எனக்கு ஏற்பட்டது. என்ன இருந்தாலும் முருகன் திருமாவின் மருகரல்லவா? மாமனைப் புகழும் நெஞ்சை மருகரும் ஆட்கொண்டதில் வியப்பென்ன?

முருகன் அழகுத் தெய்வம், அன்புத் தெய்வம், அண்டியவர்களுக்கெல்லாம் அருள்பாலிக்கும் கவியுகத்தின் கண்ட தெய்வம், அறம் வளர்க்கும் தெய்வம், பெற்ற தகப்பனுக்கே பிரணவப் பொருளைப் போதித்த அறிவுத் தெய்வம்

வம் என்றெல்லாம் முருகன் புகழ்பாடக் கேட்கிறோம். இவையெல்லாம் விட தமிழினத்தின் தனிப் பெரும் தெய்வமென்ற முறையில் முருகனை நோக்கும்போது முருக வழிபாட்டின் தொன்மையையும் பெருமையையும் நாம் ஒருவாறு அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது. கடல் கொண்ட லமூரியாக் கண்டத்தின் தென் கோடியிலிருந்து வடக்கே இமயம் வரை தமிழினம் வாழ்ந்த பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பொற்காலத்தில் சைவமே மனித ஜாதியின் சமயமாக இருந்த தென்பகை மஹிஞ்சதாரோ, ஹரப்பா கண்டெடுப்புக்களிலிருந்து அறியும் நாம், அகத்தியருக்கு தமிழிலக்கணம் வகுத்துக் கொடுத்தது திருமாவின் மருகனென்பதையும் சேர்த்து நோக்கும்போது அனாதியானது முருக வழிபாடென்பதை நாம் ஊகிக்க முடிகிறது. கடல் கொண்ட லமூரியாக் கண்டத்தின் ஒரு பகுதியான நம் இலங்கையிலும் முருக வழிபாடு சரித்திர முற்காலத்துக்கு முன்னிருந்தே மக்கள் குலத்தின் வழக்கிலிருந்து வந்திருப்பதை சரித்திர ரீதியாகக் காண்கிறோம். 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆரியவர்த்தனத்திலிருந்து ஈழம் வந்த விஜயன் பாழடைந்த நிலையிலிருந்து கதிரையம்பதியைச் செப்பனிட்டானென்றால் அதற்கு எத்தனையாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்து முருக வழிபாடு இலங்கையில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை ஒருவாறு நாம் ஊகித்தறியலாம்.

இலங்கைக்கும் முருகனுக்கும் எப்பொழுதுமே நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இந்நாட்டு மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையிலே ஒன்றிக் கலந்து போனவன் முருகன். முருகன் அருளினிறேல் நாடு செழிக்காது. நாட்டை நாடி வந்தோரும் தழைக்க முடியாது. இதை உணர்ந்துதானே என்னவோ இலங்கையில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பௌத்தத்தைப் பரப்பியவர்கள் தங்களது சமயத்திலே முருகனுக்கும் ஒரு முக்கியமான இடமளித்து அவனருள் பெற முயற்சித்தனர் போலும். இலங்கையைக் காக்கும் தெய்வங்களில் முருகனையும் ஒரு வராக (மற்றவர்கள் விஷ்ணு, விபிஷணன், பத்தினி) வருணித்த பழங்கால பௌத்தர்கள், கந்தனைக் கதிர்காம தெய்யோவாக்கி அவனருகே ஒரு கிரி விஹாரையைத் தோற்றுவித்து புத்தர் கதிரையம்பதிக்கும் விஜயம் செய்ததாக பாளி மொழி இலக்

கியங்களில் எழுதி வைத்தனர். “எதுபாவித்திடினும் அது வாக வந்து” ஆட்கொள்ளும் கலியுக வரதனல்லவா முருகன்? தமிழருக்குக் கந்தனைக் காட்சி தரும் அதே கதிர்காம நாதன் சிங்கள பெளத்தர்களுக்கு கதிர்காம தெய்யோவாகவும் காட்சி தந்து ஆட்கொள்வதில் வியப்பென்ன?

திரு. தனபாலசிங்கன் அவர்களின் நூலைப் பற்றி எழுத முற்பட்ட நான் முருக வழிபாட்டின் தொன்மையையும் முருகனுக்கும் ஈழத்திரு நாட்டுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பையும் பற்றி எழுத ஒரு காரணமுண்டு. எந்தச் சோதனைகளிலும் கைகொடுத்து உதவும் கந்தன் எக்காலத்திலும் தமிழினத்தின் தனிப் பெரும் தெய்வமாக இருந்து வந்துள்ளாரென்பதையும் அவனைத் தவிர தமிழினத்துக்குப் புகலிடம் வேறு எதுவுமே இல்லையென்பதையும் வலியுறுத்துவது அவசியமாகிறது.

திரு. தனபாலசிங்கன் அவர்களின் இந்நூலை ஆரம்ப முதல் கடைசி வரை ஒரு வரி விடாமற் படித்தேன். “நான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமெல்லாம் பெறவேண்டு” மென்ற ஆவல் என்னைத் தூண்டியது. தமிழரென சொல்லிக் கொள்ளுவோர் ஒவ்வொருவரும் இவ்வரிய நூலைப் படித்து இன்புற வேண்டுமென்ற ஆவல் இதனை எழுதுமாறு என்னை ஊக்குவித்தது. சரளமான இனிய நடையும், அனலிட்ட மெழுகைப் போல நெஞ்சை உருகச் செய்ய ஆங்காங்கே அவர் கையாண்டிருக்கும் பாவல்களும் அவற்றுக்குக் கொடுத்திருக்கும் விளக்கங்களும் தெய்வ நெறியை வளர்ப்பதற்கு மட்டுமல்ல தமிழ் இலக்கியத்துக்கே ஒரு மகத்தான பணியாகும். இவ்வளவு அழகாக இலங்கையில் ஒரு நூலை அச்சியற்ற முடியுமா என்று ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருக்கிறது திரு. தனபாலசிங்கனின் புத்தகத்தைப் பார்க்கும்போது. இவ்வரிய நூலை வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெற்று தமிழிலக்கியத்தையும் தெய்வ நெறியையும் வளர்க்கும் கடமை ஒவ்வொரு தமிழரையும் சார்ந்தது.

கே. வி. எஸ். வரஸ்,

219, ஐம்பட்டாத் தெரு.
கொழும்பு. 22-8-1961.

பிரதம ஆசிரியர், வீரகேசரி.

நயப்புரை

கீரு. இ. சிவகுருநாதன் B. A. (Cey.)

‘தினகரன்’, பிரதம ஆசிரியர்.

ஏறுமயிலேறி விளையாடும் முருகப் பெருமானின் சிறப்பினைக் கூறுவது இந்நூல். புரையுநர் இல்லாப் புலமையோனாகிய செந்தில் வேல்வனின் புகழும் பெருமையும் பல கோணங்களிலிருந்து இந்நூலில் ஆராயப்படுகின்றன. ஆறுமுகமான பொருள், மனக்கவலை மாற்றும் மாமருந்து, மாணிக்கக் கல் என்று இனிமையான பகுதிகளாக இந்நூல் பிரிக்கப்பட்டதால், இதனைக் கற்போருக்கு இன்பம் பயக்கும் தன்மையையும் பெற்றுள்ளது. அந்தாதிசனையும் ஆற்றுப்படைகளையும் ஆசிரியர் எடுத்தாளும் போது ஆங்காங்கே கர்ண பரம்பரைக் கதைகளையும் சேர்த்து நன்கு விளக்குகின்றார். பதிகங்களையும் பாசரங்களையும் அழகான முறையிலே எடுத்தாண்டு அவற்றின் பயனையும் கூறுதலால் கற்றோர்க்கு மட்டுமல்லாது மற்றோர்க்கும் இந்நூல் பயன்படவேண்டும் என்ற இலட்சியம் கைகூடுகிறது.

எளிய தமிழில், எளிய நடையில் தான் விரும்பிய வற்றைக் கூறியுள்ளார். எனினும் பக்திச் சுவை நனி சொட்டுகிறது. நூலின் இறுதியில் காணும் குறிப்புகள் ஆராய்ச்சி செய்தற்குகந்தனவே.

சேவலங் கொடியோனாகிய குன்றுதோளும் குமரனின் புகழினைச் செப்புங்கால் தமிழ் அன்னையின் புகழினையே இந்நூலாசிரியர் பாடியுள்ளார். தமிழும் முருகனும் வெவ்வேறல்ல என்பர் கற்றறிந்தோர். முருகனே தமிழ். தமிழே முருகன் “கண்ணிகர் மெய்யும், சென்னிக் கணமுறழினத்தின் கூறும், திண்ணிய தோள்களே போல்

நயப்புரைகள்

இலங்கை வானொலி பேசுகிறது!

விமரிசனத்திற்கப்பாற்பட்ட பொருள்பற்றியது ஆறு முகமான பொருள்! 'ஆறுமுகமான பொருள்' என்பது திரு. செ. தனபாலசிங்கன் அவர்கள் எழுதிய அரும்பொருள் நூல்; திருமுருகன் புகழ் ஓதும் ஓர் செஞ்சொல் தமிழின்பம். தமிழும் சைவமும் வளர்க்க அவாவும் ஒரு முருகள்ளம் குமரனைத் தமிழில் அடைத்து விற்றுப் பணம் பெற்று, உரும்பராய்ச் சிதம்பர சுப்பிரமணியன் கோயிலில் திருப்பணி செய்ய இந்நூலைப் படைத்தது. மண் தேய்த்த புகழோடு விண்புறக்கும் யுகத்திலே, விஞ்ஞானமே சமயாதீதம் என்று கருதப்படும் இந்நாளிலே, தமிழை வளர்த்துப் போற்ற எழுந்த இந்நூல் சமயாபிமானிகளின் ஆதரவைப் பெற வேண்டியது அவசியம்.

இந்நூல் ஆறுமுகமான பரம்பொருளை ஆறு அதிகாரங்களில் அடக்கிப் பரவுகின்றது. அவை முறையே ஆறு முகமான பொருள், மயிலேறி விளையாடும் முருகன், மனக் கவலை மாற்றும் மாமருந்து, மாணிக்கக் கல், சல்லாப விநோதன் முருகன், புரையுநர் இல்லாப் புலமையோன் முருகன் என்பவை. முதல் அதிகாரத்தில் முருகனின் ஆறுமுகங்கள் நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப் படையில் கண்டவாறும், கந்தர் கவிவேண்பாவில் குமரகுருபரர் கண்டவாறும், திருப்புகழில் அருணாகிரியார் கண்டவாறும் எடுத்தோதப்பட்டு ஆராயப் பட்டுள்ளன. இது ஒரு புது முறையான முயற்சி. முருகன் தன்னாடு செல்வர்க்கு எவ்வாறு முகங் கொடுத்தான் என்பதை நாம் அறிய எவ்வளவு ஆனந்தமடைகின்றோம். இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன் என்றெழுதிக் காட்ட ஒண்ணு செய்வண்ணத் திருமேனிச் செந்திலான், ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொரு முகம் காட்டும் விந்தையை, ஆசிரியர் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். மயிலேறி விளையாடும் முருகன் என்ற தலைப்பில், ஆசிரியர் உலகிற்கு ஓர் உண்மையை

எடுத்துக் காட்டி அபயம் அளிக்கின்றார். உலகம் நடுங்க வலம் வந்து திரிதரும் விண்ணூர்தியைக் கண்டஞ்சும் உலகிற்கு ஓர் ஆறுதல் அளிக்கின்றார். ஆசிரியர் குறுந்தொகைப் பாயிரச் செய்யுளை எடுத்துக் காட்டி,

“நெடுவேற் சேவலக் கொடியோன் காப்ப
எமவைகல் எய்தின்ற லுலகே”

என்பதில் முருகன் உண்டு, உலகு உண்டு, அழிவில்லை மனமே என்கின்றார். இது தமிழன் இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன் கண்டுபிடித்த மெய்யியல் உண்மை எனப் பெருமிதம் கொள்கிறார். விஞ்ஞானத்தின் பயங்கர உருவைக் கண்டவர்க்கு இது ஓர் ஆறுமுகமன்றோ!

ஔவையார்க்கு நாவற் கனி அளித்துத் தேர்வு நடாத்தி உலகிற்கு இனியதும் கொடியதும் காட்டியவன் சல்லாப விநோதன் முருகன் என்கிறது இந்நூலின் ஒருமுகம். திருப்புகழில் மாணிக்கக் கல்லெடுத்து அருணாகிரி சந்தமயில் ஏறிவிளையாடச் செய்கிறது ஒருமுகம். வைதாரையும் வாழவைப்பான், செந்தம்ழிலென்றால், முருகன் புரையுநர் இல்லாப் புலமையோன் என்கிறது ஒருமுகம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு முகத்திலும் காதற் கசிவு தீட்டும் பக்தி ஓவியம் இந்நூல்.

புதுமை நலம், செஞ்சொலின்பம், நூல் பயில் நடை, சமய ஆர்வு, இவை யாவும் இந்நூலின் சிறப்பியல்புகள். முருகன் திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம்பெருமான் திருவடிப் பணிக்கென வாங்கவேண்டிய ஒரு செந்தமிழ் மலர் இது. இப்பணியின் நோக்கையறிந்த முருகனடியாரான ஒருவர் கே. எஸ். கந்தையாப் பத்தர் என்பார் இந்நூலின் அச்சுச் செல்வு யாவையும் பொறுத்துக் கொண்டார். இந்நூலிற்கு இரண்டுருபா விலை வைத்துள்ளார்கள். இந்நூலை விற்று வரும் பொருள் யாவும் உரும் பராய் சிதம்பரசுப்ரமணியன் ஆலயத் திருப்பணிக்குச் செலவிடப்படும் என்று ஆசிரியர் தம் முகவுரையில் கூறியுள்ளார்கள்.

திகழ்தருமுயிரும், வேடுன்றெண்ணுதற்கரியதாகும் எஃக
 மும்” என்ற கூற்றே இதற்குத் தக்க ஆதாரம் ஆகும்.
 மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும் மூல
 காரணமாய் நின்று செஞ்சுடர் வேல் வேந்தனாகிய செந்
 தமிழ் நூல் விரித்த செல்வக் குமரனின் சிறப்பினைப்
 பாராட்டியதால் தமிழே சிறப்பிக்கப்பட்டது “எம்மை
 நன்றாய் இறைவன் படைத்தனன் தம்மைநன்றாய்த் தமிழ்
 செய்யுமாறே” என்ற கடனை யுணர்ந்து இந்நூலை உருவாக்
 கிய ஆசிரியரை நாம் பாராட்டவே வேண்டும். வாலறிவன்
 நற்றூள் தொழா ரெனின் கற்றதனுலாய பயனென் என்ற
 தமிழ்மறை வாக்கில் நம்பிக்கை கொண்டு இவ்வாசிரியர்
 இந்நூலைப் படைத்துள்ளார். வந்த வினையும் வருகின்ற
 வல்வினையும் கந்தன் என்று சொல்லக் கலங்குமே!
 எனவே ஆதி அருணாசலமமர்ந்த பெருமான் பற்றிய
 இவ்வாறுமுகமான பொருளை”ப் படித்து, பத்தித் திரு
 முகம் ஆறுடன் பண்ணிரு தோள்களுமாய்த் தித்தித்திருக்
 கும் அமுது காண்போமாக!

இ. சிவகுருநாதன்,
 பிரதம ஆசிரியர், தினகரன்.

நயப்புரை

திரு. கி. பி. ஹரன் அவர்கள்

'சுழ்நாடு', பிரதம ஆசிரியர்.

நூல் பல ஆராய்ந்து திருமுருகனைக் காண விழைகின்ற ஓருள்ளம் 'ஆறுமுகமான பொருளைப்' படைத்திருக்கின்றது. திரு. செ. தனபாலசிங்கன் ஆறுமுகமான பொருளைக் காட்டி ஒன்றைக் கேட்டு நிற்கின்றார். அதுதான் என்ன? ஸ்ரீ சிதம்பர சுப்பிரமணியன் திருக்கோயில் திருப்பணி. ஆறு முக வேலை இந்நூலில் பரக்கக் காணும் எமது உள்ளம் அவர் கேட்டு நிற்பதைத் தாராளமாகக் கொடுத்துவிடும். சந்தேகமே இல்லை!

எவ்வளவு தொல்லைகளுக்குள்ளும் முருகனைப் பற்றிய நூலென்றதும் என் உள்ளம் அதைப் படித்துவிடத் துடியாய்த் துடித்தது. படித்தேன். அற்புதமான காட்சிகள்! முருகனைக் காட்ட நூலாசிரியர் எம்மை எத்தனை இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றார். நக்கீரரைக் காட்டுகின்றார். அருணாகிரிநாதரை எம்முன் நிறுத்துகின்றார். கந்த புராண அரங்கேற்று விழாக் காட்சிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகிறார். இனியது, கொடியது, அரியது, பெரியது சொன்னானே ஒரு கிழவி. அவளைப் பார்க்கச் சொல்கின்றார். எத்தனை காட்சிகள்! எத்தனை பாடல்கள்! இக் காட்சிகளுக்கும், பாடல்களுக்கும் நாம் கொடுப்பது ரூபா இரண்டுதானே! அதுவும் எமக்கு வாழும் வழி சொல்லிக் கேட்கின்றார். "பொங்கார வேலையில் வேலைவிட்டோளருள் போல் உதவ எங்காயினும் வரும்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கேட்கின்றார். என்ன அருமையாக அறம் வளர்க்கிறார்!

திரு. தனபாலசிங்கன் தமிழ் நூல் பல எழுதி உதவ தீந்தமிழ் முருகன் திருவருள் பாலிப்பாலாக!

கி. பி. ஹரன்,
பிரதம ஆசிரியர், சுழ்நாடு.

No. 745

~~W. H. H. H. H. H.~~